New York Times'ın "Teklif" Romanıyla En Çok Satan Yazarı

Reese Witherspoon Kitap Kulübü Seçimi

Jasmine Guillory

Düğün Günü

"Mizah ve çekicilikle dolup taşan bir romantik komedi"

Parola yayınları

KAKTUSUN
TELEGRAM

Seni, düğün seremonisi boyunca sahte flörtüm yapacağıma ve öyleymiş gibi davranacağıma yemin ederim. Pazar günleri bizi ayırana dek!

Asansörde sıkışıp kaldığı bir adamla düğüne gitmeyi kabul etmek Alexa Monroe'nun normalde yapmayacağı bir şey ancak Drew Nichols ile ilgili karşı koyması çok zor olan bir şey var!

Eski sevgilisinin düğün arifesindeki Drew, gönül işlerini bıraktığını sanıyordu. Ta ki bir elektrik kesintisi hayatını değiştirip ona sahte bir kız arkadaş sunana kadar.

Alexa ve Drew, düşündüklerinden çok daha fazla eğlendikten sonra Drew, Los Angeles'a, pediatrik cerrah olarak işine geri dönmek zorunda kalır ve Alexa, belediye başkanının personel şefi olduğu Berkeley'e gider. İkisinin de birbirini düşünmeden edememesi ne kötü!

İhtiyaç duydukları ile gerçekten istedikleri arasındaki boşluğu dolduran iki güçlü profesyonel, yüzyılın uzak mesafe ilişkisine imza atmak üzere...

Düğün Günü

Jasmine Guillory

PAROLA YAYINLARI

PAROLA YAYINLARI: 594
Roman : 174

Eser Adı: Düğün Günü
Orijinal Adı: The Wedding Date
Yazar: Jasmine Guillory
İngilizceden Çeviren: Hasan Hüseyin Tural

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Editör: Gonca Erkmen Çapkın
Kapak Tasarım: Yaren Uludağ
İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Örme İş Mrkz. Topkapı-Zeytinburnu/İstanbul
Mat. Sertifika No: 45159 Tel: 0212 482 11 04

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310
ISBN: 978-625-7031-81-3

1. Basım: Mayıs 2021

© 2018 Jasmine Guillory
© Parola Yayınları 2021

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti tarafından, **Akcalı Telif Hakları Ajansı ve c/o Baror International, INC** aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinin izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopyalanamaz, dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Parola Yayınları:
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/D
Örme İş Mrkz. Kat:1 Topkapı-Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97
web: www.parolakitap.com
e-posta: parolayayin@gmail.com

Düğün Günü

Jasmine Guillory

İngilizceden Çeviren:
Hasan Hüseyin Tural

Parola yayınları

Sahip olunabilecek en güzel anne;
Donna Louise Guillory'ye

Alexa Monroe, o perşembe gecesi, en sevdiği kırmızı topuklu ayakkabılarını ayağına geçirmiş, içtiği kahvenin tesiriyle hafif gergin vaziyette San Francisco'daki Fairmont oteline giderken çantasının içine bir şişe Veuve Clicquot şampanya koymayı ihmal etmemişti. Üst katlardaki misafir odalarından birinde bulunan kız kardeşi Olivia'ya mesaj atmak için telefonunu çıkardı.

Asansöre biniyorum!!!

Çoğu insana göre Olivia'yı önden uyarmak her zaman iyi bir seçenekti. Gerçi Olivia, New York Hukuk Bürosu ile ortaklık anlaşması imzalamıştı ama bazı şeylerin değiştiği söylenemezdi yine de.

Hayır olamaz, tam da duşa giriyordum.

Alexa, bu mesajı tam asansöre adım attığı anda gördü. Kız kardeşinin bulunduğu katın numarasma basarken attığı kahkaha sinirlerine iyi gelmişti. Ablasıyla ilişkileri geçen bunca yıla rağmen hâlâ pek de iyi sayılmazdı ama Alexa, onunla kutlama yapmak için sabırsızlanıyordu.

Asansör, lüks otellerin tamamındakiler gibi yumuşak ve sessiz bir şekilde havada süzülmeye başladı. Bu esnada Alexa da krakerlerin ve Brie'nin[1] orada olup olmadığını üçüncü kez kontrol etmek üzere elindeki çantanın içine baktı. Sonuçta, şampanyanın yanında yiyebilecekleri bir atıştırmalığa ihti-

1 Paris'in 30 ila 100 km doğusunda kalan, Meaux ve Coulommiers şehirleri arasına yayılan coğrafi bölgede üretilen bir tür peynir. (ç.n.)

yaçları olacaktı. *Keşke çikolatalı kek yapsaydım. Olivia bayılır keklerime*, diye geçirdi aklından.

Ağır şampanya şişesinin altında kalmış olan peynir ve krakerleri çantanın köşesinde gördüğü anda asansör sarsılarak durdu ve bir saniye sonra da ışıkları söndü.

Yüksek sesle "Ne oldu şimdi buna?" diye söylendi.

Birkaç saniye sonra kabinin içinde soluk bir ışık yandı ama asansör hareketsiz kalmayı sürdürdü. Kafasını kaldırıp sağa sola bakınınca asansörün diğer köşesinde elinde bavul olan bir adam gördü ve "Bunca zamandır burada mıydın?" diye sordu.

Adam, sırıtarak "Yoksa ben bir cin miyim?" dedi.

"Pek benzemiyorsun." Uzun boylu, kavruk tenli, kahverengi dağınık saçlara ve bir günlük kirli sakala sahip bir adamdı. Alexa, elini adamın yanaklarında gezdirip kılların ne kadar sert olduklarına bakmak istedi o anda. Bu adamın asansöre bindiğini nasıl görmemişti?

"Teşekkür ederim, bence de benzemiyorum. Ama bir cinin söyleyeceği şey de bundan pek farklı olmazdı herhalde. Kapalı alan korkunuz yok, değil mi?"

"Yok diye biliyorum. Neden sordun, evet deseydim olağanüstü cin yeteneklerini kullanıp bizi buradan çıkaracak mıydın?"

Adam, gülerek "Sanırım şu an karşımda bir cin olup olmadığını asla bilemeyeceksin." dedi.

"Şey, o zaman MR çekmem gerekecek galiba. Bu daracık aletin içinde olmak pek de eğlenceli değil doğrusu. Belki de klostrofobi vardır bende."

Adam, "Üzgünüm ama yeteneklerimi görme şansını çoktan kaçırdın." dedikten sonra asansörün ön tarafına doğru geldi ve acil durum telefonuna uzandı.

"Bakalım bizi buradan ne zaman kurtarabilecekler."

Alexa, loş ışıkta adama bakmamaya çalıştı ama adamın daracık kot pantolonu içinde gayet seksi görünen poposunu dikizleme fırsatını da kaçıramazdı. Adamın kalçaları, vücudunun diğer kısımları gibi oldukça sağlam görünüyordu. Adam dönüp de gülümsediğini görmesin diye yüzündeki sırıtık ifadeyi hemen yok etti.

Bu tarz şeyler pek başına gelmezdi aslında. Sadece asansörde kalmak değil, hayatında her zaman buna benzer ufak tefek krizler olmuştu. Hayır, sıra dışı olan kısım, bu kez ateşli bir adamla asansörde kalmasıydı. Uçakta her zaman geveze bir çocuğun, örgü ören bir ninenin ya da sıkıcı bir üniversite öğrencisinin yanına düşerdi mesela; böylesi seksi bir adam hiç denk gelmezdi ona.

Adam, sesinde giderek artan bir gerginlikle "Tamam... Tamam." dedikten sonra telefonu kapadı. "Şey..." dedikten sonra duraksayıp gülümsedi ve "Dur bir dakika, henüz ismini bile bilmiyorum, benim yeni asansör arkadaşım." dedi.

"Alexa. Peki, seninki ne, cin mi?"

"Drew. Tanıştığımıza memnun oldum, Alexa."

"Drew, ben de memnun oldum ama..."

"Haklısın, pek ideal koşullarda olduğumuz söylenemez. Yani, haberler iyi değil. Tüm otelin elektriği kesilmiş."

Adam sözlerini bitirmişti ki Alexa'nın telefonunun ışığı Olivia'dan gelen mesajla yandı.

Elektrikler gitti. Sen neredesin??

"Ahh, evet, şu anda söylediklerini teyit eden bir mesaj aldım."

Tüm otelde gitmiş. Asansörde kaldım.

"En azından doğru söylemişler." dedi Drew. "İyi haberse, yani onların bana söylediği, otelin jeneratörleri varmış ve asansör kısa süre içinde tekrar hareket edecekmiş."

Alexa sırtını yavaşça aşağı kaydırarak yere oturdu ve çantasını da nazikçe yanına koydu. Şampanya şişesini kırmak, tam bir fecaat olurdu doğrusu.

"En azından daha rahat bir şekilde bekleyebiliriz." En sevdiği kırmızı topukluları ilk beş saat nispeten rahattı ama onları giyeli dokuz saatten fazla olmuştu.

Alexa, deri ceketini çıkarmakta olan adamın sıyrılan gri tişörtünün altından bir anlığına karın kaslarını gördü.

Mmmm. Seksi, eğlenceli beyimiz karın kaslarını da sergilermiş. Bugün benim şanslı günüm mü?

Ona bakmamaya çalışarak "Pekâlâ Drew, birinin konuğu olarak mı buradasın? Nereden geliyorsun?" diye sordu.

Adam, "Los Angeles uçağından ineli çok olmadı. Ya sen?" dedikten sonra gelip Alexa'nın yanına oturdu.

"Ben burada yaşıyorum. Şey, yani Berkeley'de. Bu otele birini ziyarete geldim."

Adam, Alexa'nın telefonuna, ayakkabılarına ve vücudunun geri kalanına şöyle bir baktıktan sonra "Seninle birlikte asansöre binen birini dahi fark etmeni engelleyen ve o ayakkabıları hak eden çok özel biri olmalı." dedi.

Tüm dişlerini gösterecek kadar sırıtırken "Gerçekten çok özel biri..." dedi Alexa. "Bekle, hayır, yani düşündüğün şekilde değil. Ablam! New York'ta çalışıyor."

Evet, seksi adamların yanındaki tutukluğu yine baş göstermişti. Göz teması kurmaktan korkuyor, karın kaslarından gözlerini alamıyor ve saçmalıyordu.

Adam, katıla katıla gülerken "Tamam, şey, ben de öyle düşünmüştüm zaten. Siz ikiniz bir şeyleri kutlayacaksınız galiba?" dedi.

Alexa, siyah elbisesinin kenarlarını dikkatli bir şekilde tutarak bacak bacak üstüne attı. Bu kadar şeyin üstüne bir de adama iç çamaşırını göstermek istemiyordu.

"Sayılır. Çalıştığı hukuk bürosu ona ortaklık teklif etti de!" dedikten sonra çantasının içini bir kez daha kontrol etti ve tekrar adama baktı. Peynir bile bu adam kadar cazip değildi şu anda.

Adam, parlak kahverengi gözlerini kısmıştı. Gözleri o kadar zarifti ki Alexa kendini onların içinde kaybetmekten korkarak kafasını çevirdi. Tanrı'ya şükür biraz koyu tenli olduğundan yüzünün kızardığı pek belli olmuyordu. Aksi takdirde adamın o loş ışıkta bile bunu fark edeceğini biliyordu.

"Ablan için sevindim ama o çantada ne var Tanrı aşkına? İçinde Kutsal Kâse varmış gibi durup durup ona bakıyorsun."

Bu sözler Alexa'yı gülümsetti.

"Şampanya ve hafif atıştırmalık şeyler var sadece. Planımız burada şampanya içtikten sonra dışarı yemeğe çıkmaktı... Yani, plan o şekildeydi ama bu aletin içinde ne kadar kalacağımızı bilemiyorum tabii."

Drew biraz daha yaklaşıp çantanın içine göz gezdirmeye başladı. Alexa da daha iyi görebilsin diye çantayı ona doğru ittirdi. Normalde kimsenin çantasına bakmasına ya da onu kurcalamasına izin vermezdi ama şu anda olağandışı bir durum söz konusuydu ve adam gerçekten çok hoştu.

"Vay canına, burada saatlerce kalsak bile yeterli erzağımız var gibi görünüyor. Şampanya da duruma uygun çünkü tirbuşon gerektirmiyor ve şurada da... Ah, şuna bak, peynir ve kraker. Asansörde kalanlar için kusursuz bir atıştırmalık."

Alexa, arkasındaki ahşap panele yaslanırken "Daha önce yanında birçok erzakla asansörde kaldın ve hepsini deneyerek en doğru olanını buldun galiba." dedi.

"Hayır, hadi ama peynir ve kraker açık ara en iyi seçenek değil mi sence de? Her şeyden önce, müthiş bir öngörüyle yumuşak bir peynir seçmişsin ki bu, bir bıçağa ihtiyacımız olmadığını gösteriyor; sadece krakerleri kullanarak onları parçalara ayırabiliriz. Ve ikinci olarak peynir ve kraker ikilisinin

hiç mi tadına varmadın daha önce? Hiç şöyle düşünmedin mi: 'Hadi ama bu peynir ve krakerler tam da şu anda ihtiyacım olan şeyler.'"

Alexa bir anlığına düşündü.

Drew, "Dur, hayır, bunun hakkında düşünme bile." dedi. "Cevabın hayır olduğunu biliyorsun. Peynir ve krakerlerin kusursuz atıştırmalıklar olduğunu kabul etmelisin."

Alexa güldü ve adamın ellerini kraker paketinin üzerinden çekmeye çalışarak "Tamam, öyle olsun, haklısın. Ama Olivia'nın ortaklığı onuruna aldığım peynir ve krakerleri seninle paylaşma konusunda beni ikna edemedin, bilmiş ol." dedi.

Adam, bacaklarını uzatırken çantanın içine bir kez daha baktı ve "Korktuğum başıma geldi. Şey, burada çok uzun kalırsak bana acıyacağını ummaktan başka çarem yok galiba." dedi.

Alexa, topukluların parmak uçlarına yaptığı baskıyı azaltmak için ayakkabılarını kısmen çıkardıktan sonra "Darılmaca yok Drew ama tüm geceyi seninle bu asansörde geçirmek gibi bir niyetim yok." dedi. *O karın kaslarına rağmen... Hayır, Olivia'yı düşün. Ablanı. Evet evet, Olivia, tamam, evet, Olivia. Ona başka bir soru sor ve bakışlarını çevir hemen.* "Bu gece için senin planın ne? Hafta sonunu San Francisco'da geçirmene sebep olan ne?"

Drew, somurtarak "Düğün." dedi.

Alexa da yüzünü ekşiterek "Hapis cezasından bahseder gibi söyledin." dedi. Adam, duvara doğru yığılarak "Eğer hapis cezaları sadece bir hafta sonu sürüyor olsaydı, bunu kesinlikle öyle nitelendirebilirdik. Konforlu bir otelde de olsa durum aynı." dedi.

Alexa, asansörün loş ışığında etrafına bakınarak "Şu anda pek de konforlu olduğu söylenemez. Bu düğünle ilgili bu kadar korkunç olan ne?" dedi.

Drew, elini sallarken "Dur sayayım." dedi ve parmağını kaldırarak "Bir: bu benim eski kız arkadaşımın düğünü." dedi.

Alexa yüzünü buruşturdu.

"İki: tıp fakültesinden en iyi arkadaşımla evleniyor."

Alexa gözlerini kapadı. Adam haklıydı.

"Onlar..."

"Hayır, beni aldatmıyordu ama... Yine de bu olanlardan hiç de mutlu değilim, olmalı mıyım sence?"

"Of! Şey, şimdi neden böyle davrandığını –"

Adam üçüncü parmağını da kaldırıp "ÜÇ." dedi.

Alexa oturduğu yerde doğrulurken "Ne? Bir tane daha mı var? Üçüncü yani?" diye sordu.

"Ah, evet." Orta parmağını sallayarak "Doğrusunu istersen, parmakların en kötüsü bu. Üç: sağdıç benim."

Alexa, ayrılmış ağzıyla adama bakakalmıştı.

"Dalga mı geçiyorsun? Sağdıç mı? Ne? Neden? Nasıl?"

"Evet, gerçekten önemli sorular bunlar. Bunları, Josh, Molly ve ben, bu kâbus gibi hafta sonu başlamadan önce defalarca kez sormuş olmalıydık. Özellikle de *ne* ve *neden* sorularını. Sağdıç olmamı istemek için ona *ne* ilham vermiş olabilir? *Neden* böyle bir şey yaptı? Nişanlısı buna *neden* izin verdi? Ben *NEDEN* evet dedim? Bu *nasıl* oldu? Bu soruların hepsi de sorulmalıydı ama yine de işte hepimiz buradayız."

"Aman Tanrım, Drew. Bu bile sana biraz peynir verme konusunda beni ikna etmeye yetti."

Drew, eliyle hafifçe Alexa'nın omzuna vurdu.

Peynir mi? Tanrım, eğer elini birkaç saniye daha orada tutarsa ona peynirden çok daha fazlasını verebilirim!

"Keçileri kaçırmak üzereyim Alexa, gerçekten. Ve dahası" -dördüncü parmağını da havaya kaldırmıştı- "Dördüncüsü de var."

"Aman Tanrım, dördüncü ne olabilir ki? Boşanmış olan anne baban eşleriyle birlikte bu düğüne mi davetli yoksa?"

Gülerek "Hayır ama iyi tahmin. Ne kâbus olurdu ama. Dördüncüsü, eski kız arkadaşım ve eski en iyi arkadaşımın düğününde sağdıç olmaktan da kötü. Ben partnersiz bir sağdıcım! Flörtüm beni son dakikada ekti, o yüzden herkes bana acıyacak. Muhtemelen sarhoş olup gelinin nedimesine yazacağım, Tanrım, her şey bir kâbustan bile kötü olacak." dedi.

"Ah lütfen öyle düşünme. Düğünler, yeni insanlarla tanışıp kaynaşmak için harika yerlerdir. Belki de yalnız gelmen daha iyi olmuştur. Arkadaşım Colleen'in hep söylediği gibi: Büfeye sandviçle gitmeyeceksin."

Drew, çılgınca bir kahkaha attı.

"Bu sözü kesinlikle çalacağım. Ve çoğu durumda arkadaşın Colleen'in haklı olduğunu söyleyeceğim ki bu, bir sandviçin beni büfedeki gıda zehirlenmelerinden kurtaracağı durumların yüzde beşine tekabül ediyor. Herkesin acıyan bakışlarının senin üzerinde olmasının ne demek olduğunu sen bilemezsin. En kötüsü ise, LCV[2] kısmına evet cevabını verdim, bu yüzden en baştaki masalardan birinde boş bir sandalye beni bekliyor olacak. Herkes, 'Kız arkadaşına ne oldu Drew, yürütemediniz mi?' diye soracak. Gülümsemekle yetineceğim ya da yüzde otuz ihtimalle çok fazla burbon[3] içip çapkınlık yapmaya kalkışacağım."

Alexa, adamın eline dokundu ve hemen geri çekti.

"Pekâlâ, tamam, bazen bir sandviç can simidi vazifesi görür. Seninki seni ektiği için üzgünüm."

2 Davetiyelerin altında bulunan 'LCV' ifadesi 'lütfen cevap veriniz' manasına gelmektedir. Uluslararası literatüre ise Fransızca 'repondez s'il vous plait' kelimelerinin baş harflerinin kısaltması olan 'RSVP' olarak geçmiştir. (ç.n.)

3 Mısır ve çavdar viskisi (ç.n.)

Drew, bakışlarını Alexa'nın çantasına indirerek "Alexa, çantandaki peyniri çalmamı istemiyorsan artık sandviçlerden bahsetme lütfen." dedi.

Alexa, çantayı kaptığı gibi diğer tarafına koydu ve "Artık şeytana uymazsın herhalde. Böylesi daha iyi, değil mi?" dedi.

Drew, önce Alexa'ya sonra çantaya sonra tekrar Alexa'ya baktı. Alexa, elini çantanın askısından ayırmadan gülümsedi ve "Söyle bakalım Drew. Kız arkadaşma ne oldu?" dedi.

"Tamam, ilk olarak şunu belirtmeliyim ki Emma benim sevgilim değildi. Sadece takılıyorduk, hepsi bu."

Alexa kaşlarını çattı. Bu adam, kendisi gibi otuzlarında olmalıydı ve bu yaşlardaki insanların artık 'takılmak' sözcüğünü kullanmadıklarını sanıyordu.

"Bana öyle bakma! Ben sevgilim diyerek ortalıkta gezinen tiplerden değilim! Bunu ona her söylediğimde daha ciddi bir ilişki istediğini söyledi ve ben de bitirdim. İyi de yaptım! Sevgili rolü yapamıyorum. Molly'ye kadar hiç kız arkadaşım olmadı benim. Ancak bu lanet olası düğün için bir partnere ihtiyacım olduğunu unuttum."

Alexa, adamın dördüncü parmağını işaret ederek "Dur bir dakika!" dedi. "O zaman kız arkadaşın nasıl olup da seni ekebiliyor, söyler misin?"

Drew, parmağını ona doğru sallayarak "Yapma bunu! Beni suçlama. Benim hatam değildi. Onun da hatası değildi. Aslında gelecekti ama yarın babası ameliyat olacak, o yüzden gelemedi." dedi. Adam iç geçirdikçe karın kasları çekici bir şekilde hareket ediyordu. "Babası için üzüldüm elbette. Bunun için onu suçlayamam. Bir şekilde bunun lanetlendiğimin bir kanıtı olduğunu düşünüyorum."

Alexa güldü ve kendini biraz daha saldı. Belki bu sayede Drew'e biraz daha yaklaşabilirdi. Bu, adamın kız arkadaşı olmama (!) yolunda ilerlediği anlamına gelmiyordu. Asansör

tekrar çalışmaya başlamadan önce en azından koluna yanlışlıkla birkaç kez dokunabilirdi belki de.

"Muhtemelen bunu hak edecek bir şey yapmışsındır."

Drew, onun üzerinden çantaya uzanırken "Ah, gerçekten mi?" dedi. "Düğün kâbusu, partnersiz kalışım ve bu düğün yüzünden başıma geleceklerle ilgili sana içimi döktüm ve sen, hüzünlü hikâyemi dinledikten sonra hâlâ bunu hak ettiğimi söylüyorsun, öyle mi? Sırf bunun için biraz peynir alma hakkı kazandım."

Eli çantanın içindeydi ama bir anlığına tereddüt etti ve kaşlarını kaldırarak Alexa'ya baktı.

"Pekâlâ, az bir şey alabilirsin ama Olivia'ya da bırakırsan iyi edersin. Ve sakın ellerinle böleyim deme. Oradan bakınca çok mu ilkel görünüyorum? Çantamda bıçak da var."

Adamın yüzü sevinçle parlamıştı. *Tanrım, çok tehlikeli bir tebessüm bu.* Alexa kendini adamın kollarına atmamak için bakışlarını çantasına çevirdi ve tereyağı bıçağını bulup çıkardı.

Drew, krakerlerin arasma koyduğu peyniri üçüncü kez ısırıyordu ki asansörün lambaları yandı ve alet sarsılarak çalıştı.

Alexa doğrulurken "Vay, sahiden hareket mi ediyoruz şimdi?" dedi.

"Görünüşe göre seninle şampanya için uğraşmak zorunda kalmayacağım." Drew ayağa kalktıktan sonra elini uzatarak Alexa'nın da kalkmasına yardım etti.

Ellerimiz birleşti, bu bir rüya mı?

Muhtemelen öyleydi. Hayal gücü oldukça genişti çünkü. Mevcut romantik yaşam eksikliğini bu şekilde tamamlıyordu.

Çok geçmeden on altıncı kata vardılar. Adam ceketini giymek üzere davranınca Alexa da adamın karın kaslarını son kez görme umuduyla o tarafa baktı.

Asansörden inerlerken "Görünüşe göre ablan ve ben aynı kattayız." dedi Drew.

"Öyle görünüyor." Ona gülümsemeye çalıştı ama bakışları kesişince utanarak diğer tarafa döndü.

Her ikisi de asansörün yanındaki ok işaretlerine bakıyordu. Drew, "Onun odası ne tarafta?" diye sordu.

Alexa, sol tarafı göstererek "Bu tarafta." dedi.

Drew, oda anahtarını çıkardı ve diğer tarafı göstererek "Ah, işe bak, benimki de bu tarafta." dedi.

Birbirlerine gülümsediler ve ardından kısa süreli bir sessizlik oldu.

Drew, "Dürüstçe söyleyebilirim ki hiçbir asansörde bu kadar eğlenmemiştim. Bunun için teşekkür ederim." dedikten sonra tokalaşmak üzere elini uzattı.

Uzatılan eli sıkarken "Aynen." dedi Alexa. "Düğün için iyi şanslar diliyorum sana."

Drew, yüzünü ekşiterek gülümserken "Hatırlatma lütfen. Ablana tebriklerimi iletirsin." dedi.

Alexa, ona teşekkür ettikten sonra Olivia'nın odasına gitmek üzere döndü. Keşke muhabbeti uzatabilmenin bir yolunu bulabilseydim, diye düşünürken iç geçirdi ve yürümeye başladı.

"Alexa. Bekle." Drew, birazdan yapacağı şeyin çılgınca olduğunu biliyordu. Ama yine de yürümekte olan Alexa'nın arkasından bağırmaktan kendini alamamıştı.

Alexa, olduğu yerde döndü ve "Evet?" dedi. "Veda hediyesi olarak peynirin geri kalanını mı isteyeceksin yoksa?"

Final yapmak için uygun bir fırsattı bu. Drew, onu soruyormuş gibi yapıp muhteşem göğüs dekoltesine sahip bu alımlı ve eğlenceli kadınla son kez çene çalacaktı. Sonra da arkasını dönüp odasına gidecek ve o zalim düğüne katılmak üzere hazırlanacaktı. Aslında böyle düşününce kulağa pek de çılgınca gelmiyordu.

"Sen... Hafta sonu müsait değilsin, değil mi? Kız kardeşin ne kadar kalacak burada?"

Artık geri dönüş yoktu.

"Yarın yeminli ifade verdikten sonra ayrılacak. Cumartesi çalışıyorum. Bir dava –"

"Peki ya cumartesi gecesi? Ya da... Cuma gecesi?" Ah, lütfen müsait olsun, çünkü daha fazla ileri gidemem, diye düşünüyordu Drew.

"Şey, yapmam gereken –"

"Bu hafta sonu partnerim olur musun? Lütfen? Düğün cumartesi gecesi başlıyor, yani senin için de uygun, haksız mıyım? Cuma gecesi gelemezsen anlarım ama düğünden bir gün önceki akşam yemeğine gelebilirsen ben... Ne yapabilirim, ne söz verebilirim bilmiyorum. Gerçekten müteşekkir olurum. Sana istediğin kadar peynir alırım." Sıfırdan başlayıp bu kadmla gevezelik ettikten sonra nasıl olup da otuz saniye içinde ona yalvarır pozisyona düştüğüne kendisi de inanamıyordu.

"Drew, ben... Emin misin?"

Drew gülümsedi. Bu soruyu sorduğuna göre o da istiyordu.

"Son derece eminim. Düğüne gelip benim sandviçim ol, beni zehirlenmekten ve bu faciadan kurtar. Yılın hareketi olur kabul edersen. Şu anda mayıs ayında olduğumuza göre, yılın yarısma bile gelmeden kahraman olacaksın!" Alexa, kafasını kaldırıp ona baktığında gözlerinin gülmesinden zafere yakın

olduğunu anlamıştı Drew. Ellerini onun omuzlarına koyarak "Hadi ama Alexa, kurtar beni." dedi.

Alexa düşünürken Drew derin bir nefes aldı ve soluğunu bırakmadı.

"Madem öyle diyorsun, başka ne diyebilirim ki? Kabul ediyorum."

Drew, sarılmak üzere Alexa'yı kendine çekince çanta, şampanya şişesinin ağırlığıyla savrularak Drew'ün poposuna çarptı ve gülüştüler.

Drew, "Pişman olmayacaksın." dedikten sonra geri çekildi ve cebinden telefonunu çıkardı. "Bana numaranı ver." Alexa, numarasını söylerken o da yazdı. "Sana mesaj attım, yani benim numaram da sende var artık. Detayları daha sonra gönderirim."

Alexa bir şeyler demek üzere ağzını açmıştı ki Drew ayrılmak üzere döndü.

"Tamam ama Drew, sen –"

"Yarın görüşürüz, Alexa. Ablana tebriklerimi ilet lütfen!"

Alexa'ya vazgeçme şansı tanımamak için bavulunu aldığı gibi son sürat yürümeye başladı.

Alexa, birkaç saniye boyunca Drew'ün arkasından bakakaldı. Bu gerçekten olmuş muydu? Bu şirin yabancı kendisinden bir düğünde sevgilisi olmasını istemiş miydi? Ve kendisi sahiden de evet mi demişti?

Dönüp hızlı adımlarla Olivia'nın odasına koşturdu ve kapıyı tıklattı. Kapıyı açan Olivia ona sıkıca sarıldı ve "Gir içeri!" dedi. Karşılıklı sırıttıktan sonra bir kere daha sarıldılar. Ablasını görmek harikaydı, gerçekten öyleydi.

"Saçların çok güzel görünüyor." dedi Alexa. "Facebook'taki resimler hiç de gerçekçi durmuyor."

Olivia, onu şöyle bir süzdükten sonra ablalara özgü hareketle kaşlarını çatarak "Muhteşem bir kıyafet. Ayakkabılarına da bayıldım ama sarı röfle yaptıracağını sanıyordum. Ne oldu?" dedi.

Alexa omzunu silkerek "Üzgünüm ama çekindim biraz. Sarışm olmaya henüz hazır değilim galiba." diye karşılık verdi.

Olivia'nın suratı asılmıştı. "Bunu aştığımızı sanıyordum. Beyoncé'a bak!"

Alexa güldü ve "Beyoncé ile aynı renk tene sahip olduğumu biliyorum ama o tarz sarı buklelerle belediye meclisi toplantılarında pek de uygun bir görüntü vermem bence. Berkeley'de çalışıyor olsam da hâlâ belediye başkanının emri altındayım, bunu biliyorsun." dedi.

Olivia, kendini yatağın üzerine bırakırken "Ah, lütfen, o sarı röfleler sana hiçbir sıkıntı vermezdi. Ama sen her zaman riskten kaçarsın." dedi.

Alexa karşılık vermek üzere ağzını açmıştı ki aklına daha iyi bir fikir geldi. Burada ablasıyla olan ilişkilerini geliştirmek üzere bulunuyordu, değil mi?

"Bak, sana ne aldım!" dedi coşkuyla.

Önce şampanyayı, ardmdan peynir ve krakerleri çıkardı çantasından. "Şampanyanın ne kadar soğuk olduğu hakkında pek fikrim yok ama hâlâ içilebilir diye düşünüyorum. Ayrıca peynir ve krakerlerimizi asansörde benimle birlikte kalan heriften kahramanca kurtardım, yani atıştırmaya başlasak fena olmaz."

"Tabii ki o şampanyayı içmeliyiz! Ver onu bana."

Alexa, şampanya şişesinin etrafındaki folyoyu sıyırırken Olivia da otelin su bardaklarını köşedeki vitrinin üzerinden aldı.

"Bunca zamandır asansörde kalmış olduğuna inanamıyorum. Ve neden mesajıma cevap vermedin? Şarjın mı bitti?"

"Pekâlâ, uzun hikâye ama anlatmadan önce şerefine kadeh kaldırmak istiyorum." Şişenin ağzındaki metal bağı kıvırdıktan sonra mantarı kibarca çekti ve kapak hafif bir patlama sesiyle açıldı. İki bardağı da ağzına kadar doldurduktan sonra elindekini kaldırarak "On yılın ardından Palmer, Young ve Stewart'ın ilk siyahî kadın ortağı olan Olivia Monroe'ya. Zeki bir avukata ama en önemlisi, bir kızın sahip olabileceği en iyi ablaya." dedi.

"Beni ağlatmaya mı çalışıyorsun?" dedi Olivia. "İşe yaramıyor, benden söylemesi. Gözlerimde yaş görüp görmemen umurumda bile değil; sebebi şu yerdeki halının alerji yapması."

Alexa ablasına tebessüm ederek bardağını onunkiyle tokuşturdu.

"Şerefe."

Karşılıklı içtiler, bir kez daha sarıldılar ve biraz daha içtiler.

"Akşam yemeği için rezervasyonumuz saat kaçtaydı? Geç kalmıyoruz değil mi?"

Alexa, şampanyasından bir yudum daha alırken saatine baktı.

"Saat sekize yer ayırtmıştım ama saat henüz yedi bile değil. Peynirden biraz alsana."

Olivia, şampanya şişesine uzanıp ikisinin de bardaklarını tekrar doldurduktan sonra "Dur bir dakika, asansör hikâyeni anlatacaktın. Neden bana dönmedin? Bir asansör canavarı yahut ona benzer bir şey tarafından yutuldun diye çok korktum burada." dedi.

"Asansör canavarı mı? Bundan daha iyi bir endişe sebebi bulamadın mı kendine?"

"Şampanya başıma vurmaya başladı, ayrıca altı saatlik uçak yolculuğu yaptım bugün. Yani beni mazur gör. Hemen o hikâyeyi anlatıyorsun bana."

Olivia, elindeki bardağı komodinin üzerine koyduktan sonra kardeşine sert bir şekilde baktı.

"Tanrım, yarın hakkında ifade vereceğin kişi için üzüldüm şimdi. Bu bakışı attığın kişiler otomatik olarak ne var ne yok anlatıyorlar mı?"

Olivia sırıtınca avukat kimliğinden sıyrılıp gerçek Olivia'ya dönüşüverdi bir anda.

"Sayılır, hadi dökül bakalım."

Alexa derin bir nefes aldı. Her şey birkaç dakika önce olmuştu ve ona hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyordu.

"Şey, asansörde benimle olan diğer kişi bir adamdı."

Olivia başını sallarken "Zaten öyle olmasa mesajıma dönerdin." dedi.

Alexa sinirlerinin bozulmasına müsaade etmeden konuşmaya devam etti.

"Hoş bir adamdı."

"Hadi ama aptal gibi mi görünüyorum oradan? Tabii ki hoş biriydi. Öyle olmasaydı çantandaki peynir ve krakerlerin varlığından bile haberdar olamazdı. Ama hikâyenin sonunun bu şekilde olmadığını hissediyorum. Dur bir dakika." Olivia kardeşini baştan aşağı süzdükten sonra "Bu elbise, kolayca çıkarılıp giyilebilir gibi duruyor. Fairmont Oteli'nin asansöründe şipşak bir seks deneyimi yaşadıysan seninle çok gurur duyarım." dedi.

Alexa, güçlükle soluyarak "Olivia, hayır!" dedi.

"Bu kadarını ummak fazla oldu, değil mi? Benim iffet abidesi kardeşim yine seks orucunda galiba."

Alexa, bardağını biraz daha sıkı kavradı. Soyunup kendini tanımadığı bir adamın kollarına atmadığı için iffet abidesi olmuştu şimdi de.

"Öyle değilim ama yine de sağ ol."

Her zaman böyle olmak zorunda mıydı? Her bir araya gelmelerinde büyük umutlar taşıyordu ama ilk beş dakika içerisinde ya ablasına agresif bir şeyler söylemeyi başarıyor ya da Olivia ona kendisini noksan hissettirecek laflar sarf ediyordu.

Olivia, kardeşinin kafasını kaldırmadığını görünce bir kez daha dürttü onu.

"Bu bir hakaret değil, Lexie. Her zaman edepli bir kız olduğunu biliyorsun."

Olivia, uzun zamandır ona Lexie diye seslenmiyordu. Gülümsemek için kendini zorlayarak "Her neyse..." dedi ve

ayağa kalkarak şampanyanın kalanını bardaklara bölüştürdü. Oluşan köpükler neşesini bir nebze yerine getirmişti. "Hazırlanmalısın. San Francisco'da olsak bile, o bornozla akşam yemeğine çıkmak isteyeceğini sanmıyorum."

Olivia, "Bahse girerim onu son moda hale getirebilirim." dedikten sonra bavulundan bir elbise çıkararak içine giriverdi. "Haydi gel de fermuarımı çek." Alexa zıplayarak ablasının arkasına geçti. "Asansörde seks muhabbetiyle dikkatimi dağıttın. Hikâyenin kalanını da anlat haydi."

"Pardon ama ben mi dağıttım dikkatini?"

Olivia, "Anlat haydi." dedi ve rujunu almak üzere çantasına uzandı.

"Uzun lafın kısası, bu hafta sonu katılacağı düğünde o adamın partneri olacağım."

"Ne?"

Olivia, ruju alt dudağının üzerinde, öylece kalakalmıştı.

"Pekâlâ..." diyerek gülümsedi Alexa, "İşte şimdi şaşırttım seni. Bu bir ilk."

Drew, valizini yatağın üzerine fırlatıp dışardaki manzaraya bakarak sırıttıktan sonra telefonunu çıkarıp bu düğün hakkında tüm bilgilere vakıf olan Los Angeles'taki kankası Carlos'a yazdı.

Düğün için birini buldum.

Otuz saniye sonra telefonu titredi.

Kadınlara tövbe etmemiş miydin sen? Özellikle de bu düğün yüzünden?

Carlos haklıydı, kadınlarla yol yürümeyeceğine dair söz vermişti.

Evet ama bu bir istisna.

Aşırı pahalı olduğundan emin olduğu mini bara şöyle bir göz attı ve bir bira açıp yatağa atladı.

Hı hı. Nereden buldun? Havalimanından otele kadar nasıl başardın bunu? Gerçi seninle ilgili hiçbir şey şaşırtmıyor artık beni.

Carlos'un bunu takdirle karşılayacağını biliyordu.

İnanamayacaksın ama kaldığım otelde. Asansörde.

Birasından uzun bir yudum aldıktan sonra gömleğini çıkardı.

Dur tahmin edeyim. Uzun, sarışın ve koca sahte göğüsleri olan bir kadın.

Bu gerçekten Carlos'u şaşırtacaktı.

Kısa boylu, siyahî, gerçek göğüslere sahip.

Drew soyundu ve kalan birayı da yanına alarak duşa girdi. Daha bu sabah, Oakland'da kahvaltıda buluştuğu hocasına, onu perşembe gecesinden San Francisco'ya gelmeye zorladığı için lanetler yağdırmıştı. Şimdi ise, Tanrı'nın bu buluşmayı bu kadar erken planlaması için Doktor Davis'e ilham vermesi karşısında müteşekkirdi.

Rogers-Allen düğününe katılacak kişilerden biriyle karşılaşma konusunda paranoyak olmasına karşın risk alarak odasını terk etti ve burrito[4] yemek üzere San Francisco'nun en meşhur Meksika lokantasına gitti. Kafasına kapüşonunu geçirip öyle çıkmıştı otel lobisinden. Çok fazla risk almaya da gerek yoktu. Neyse ki hiç kimseye yakalanmadan sağ salim gidip dönecek kadar şanslıydı.

Kader, ertesi sabah Drew'e karşı bu kadar nazik değildi. Asansörden giriş katında indiğinde, bir elinde üzerinde iki büyük Starbucks bardağı olan bir karton tepsi, diğerinde de kese kâğıdı bulunan Josh Rogers'a çarpıyordu neredeyse.

Josh, suratında kocaman bir gülümsemeyle "Drew! Seni görmek harika adamım!" dedi.

"Evet adamım, aynen." diye kıvırdı Drew. Tanrı'ya şükür ki Josh'ın elleri doluydu ve yapmaya can attığı kanka sarılmasını yapamamışlardı.

"Yeni mi geldin? Molly ve kendime kahve almıştım. Odaya gelip ona da merhaba demek ister misin? Bu düğün işleri bizi çileden çıkardı ama ikimiz de seninle muhabbet etmeye bayılırız, bilirsin ya."

"Adamım, çok isterdim." Josh o kadar sevimli ve neşeliydi ki ona yalan söylemek bir köpek yavrusuna palavra atmakla eşdeğerdi. "Ama gitmem gerek. Doktor Davis'e

4 Tortilla denen Meksika gözlemesi içine dürüm edilmiş et ve fasulyeden oluşan Meksika yemeği (ç.n.)

kahvaltı sözüm var. Oakland'daki Çocuk Hastanesi'nde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Vay canına, bu harika! Neler yapıyorsun, adamım anlat biraz, dinli–"

"Üzgünüm Josh ama geç kalmak istemiyorum. Daha sonra konuşsak olur mu?"

"Elbette adamım. Bu akşam yemekte görüşürüz. Molly, LCV kısmına artı koyduğunu söyledi. Yeni sevgili mi yaptın ya da?"

"Evet, öyle oldu. Bu gece o da aramızda olacak."

"Bu müthiş bir haber adamım! Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bana bir iyilik yap ve isminin nasıl yazıldığını mesaj olarak at. Oturacağınız masaya yazdıracağım, bilirsin. Hem Molly de merak ediyordu."

"Ah, haklısın, tabii ki. Yazacağım sana. Şimdi gitmeliyim. Akşam görüşürüz!"

Körfez Köprüsü üzerinde yolunu yarılamıştı ki kafasına dank etti.

Yeni kız arkadaş. Lanet olsun!

Alexa, cuma sabahı 7:25'te belediye binasındaki ofisine sendeleyerek girdi. Şampanyanın ve akşam yemeğinde Olivia ile birlikte içtikleri kokteyllerin etkisiyle akşamdan kalma gibiydi. Kapıyı açtığı anda masasındaki ve cebindeki telefon aynı anda çalmaya başladı.

Çantasını yere bırakıp elindeki ağzına kadar kahveyle dolu kupayı masaya koydu ve kafasını sallayarak "Bugün olmaz, Şeytan. Bugün senin hilelerine düşmeyeceğim. Kahvemin soğumasını bekleyecek kadar bile zamanım yok." dedi.

"Yine mi kahvenle konuşuyorsun?"

Kafasını kaldırınca, belediye başkanının iletişim direktörü ve aynı zamanda en iyi arkadaşlarından biri olan Theo'nun kapıda dikildiğini gördü.

"Sabahın erken saatlerinde kahvem dışında kimseyle konuşmam, bunu biliyorsun. Bunun suçlusu sensin." Nafile bir umutla, daha hızlı soğuması için kahvesine üfledi.

"Biliyorum. Bu kadar erken saate toplantı koyduğum için üzgünüm ama patron saat 11'de San Diego'ya uçacak ve biz..."

Alexa elini sallayarak onu durdurdu ve "Evet, evet. Bana çörek getirdin, değil mi?" dedi.

Theo sırıtarak "Sana getirmedim ama onları yememesi gereken ama onlara en az senin kadar bayılan belediye başkanına getirdim." dedi.

Alexa çantasından birkaç tane dosya çıkarıp dizüstü bilgisayarını ve kahvesini eline aldı ve konferans salonuna geçtiler.

"Evet evet. Ama sen –"

"Evet, senin için renkli olanlardan bir tane ayırdım. Nesin sen, altı yaşında bir kız çocuğu mu? Sen başkanın personel şefisin. Senin çikolatalı kruvasan, taze meyve ya da tahıl gevreği gibi şeyler yemen gerekmiyor mu?"

"Hayatımın en güzel dönemiydi altı yaş. Ne pahasına olursa olsun o anıları canlı tutmaya çalışıyorum, çok teşekkür ederim." dedi. "Senin, Clark Kent'in siyahî versiyonu olduğunu söylemiş miydim daha önce?"

Theo, gözlüğünü düzeltirken "Evet, bana yağcılık yaptığın anların tamamında. Bu toplantı boyunca seni uyuz edeceğim, yağ çekmenin faydası yok yani." dedi.

Alexa ona sırıttı ve belediye başkanı ile sekreteri içeri girerken çöreğini ağzına atıverdi.

Başkan Emmitt, önündeki pembe çörek kutusunu incelemeye başlamadan önce "Neden sabahın köründe buradayız, Theodore?" diye gürledi.

"Bu öğleden sonrası için planlanmış iklim değişikliği konferansınıza katılmak üzere San Diego'ya uçacağınızdan –"

"Evet evet, biliyorum, haydi işimize bakalım. Alexa, suça bulaşmış gençlerle ilgili durum ne?"

Alexa, gözlerini Theo'ya sabitleyip kahvesinden kocaman bir yudum aldıktan sonra bilgisayarının kapağını açtı.

"Şey, efendim..."

Bir saat sonra, başkan diğer toplantısına katılmak üzere odadan çıkınca, Alexa nihayet çöreğinden bir lokma daha ısırabilmeyi başardı.

Theo, ofislerine doğru dönerlerken eline bir bardak ılık kahve tutuşturup "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Bu biraz zaman alacak." dedi.

Alexa omuz silkerek gülümsemeye çalıştı.

"Biliyorum. Orada beni yalnız bırakmadığın için sağ ol."

"Her zaman. Ablana dün gece bundan bahsettin mi? Sana bazı fikirler verebileceğini söylemiştin."

Alexa hayır manasmda kafasını salladı. Birkaç kez yeltenmişti ama her defasında gerginlik çıkmasın diye vazgeçmişti.

"Doğru zamanı bekledim, Theo. Kutlama yapıyorduk ama... Yine de doğru zaman olmadığını düşündüm." Konuyu değiştirmek için "Dün geceki ateşli randevun nasıldı?" dedi.

Theo, gözlerini devirerek "Şimdiye kadarki en sıkıcısı diyebilirim. O kadınla konuşacak hiçbir şey bulamadım. Bir kahve ısmarlayayım sana, detayları da anlatırım." dedi.

Esnememek için kendini zor tutarak "Elbette." diye karşılık verdi Alexa ve kahve makinesine doğru giderken telefonunu kontrol etti. Olivia'nın akşamdan kalmalıkla ile ilgili

bir mesajı, kankası Maddie'den birlikte okudukları bir kitapla ilgili gelen birkaç ileti ve Los Angeles koduna sahip, tanımadığı bir numaradan bir mesaj.

İki şey: **1) Bu akşam geliyorsun, değil mi?**

2) Soyadın ne?

Asansördeki adam. Bu akşam. Ah sevgili Tanrım. Bu, alkole bağlı bir çeşit halüsinasyon değil miydi? Kahretsin!

Son dakika yemeği ve ardına da düğün? Ne giyecekti?

Evet. Monroe. Ve eğer bu şeye geleceksem, ne zaman/nerede/vb. gibi detaylara ihtiyacım var, biliyorsun değil mi?

'Vb.'nin anlamı 'Ne halt giymem gerekiyor?' olsa da bunu bir erkeğe yazmayı doğru bulmamıştı.

Prova yemeği saat 7'de Mission'daki Beretta Restoran'da. Düğün ise yarın saat 6'da bir kilisede olacak, otelin resepsiyonundan hareket edilecek. Bu arada seni Josh'a yeni sevgilim diye tanıttım, bilgin olsun.

Alexa, iki dakika boyunca gözlerini telefondan alamadı. Yeni sevgili **mi**? Onun kız arkadaşı gibi davranmak zorundaydı artık.

Bunun için dün gece çok fazla alkol aldım.

Anında cevap geldi: **Sen ve ablanın ortaklık işini güzelce kutladığınızı biliyorum. Peynirimi beğendi mi bari?**

Gülmemek için kendini zor tutarak **O, onun peyniriydi ve evet bayıldı. Neden soyadımı öğrenmek istiyorsun?** diye yazdıktan sonra kahvesine uzanıp büyük bir yudum aldı. Tanrı'ya şükür en büyük boy kahveden almıştı kendine.

1) Kız arkadaşımın soyadını bilmezsem ayıp olur, değil mi?

2) Josh, masaya yazmak için istedi.

Kapı çalınca kafasını kaldırdı. Asistanı Sloane, "Kahve ister misiniz diye sormaya gelmiştim ama siz çoktan almışsınız." dedi.

Sloane'den tatlı bir şeyler getirmesini isteyecekti ki masasının üzerinde duran çöreği gördü ve ısırdı. Belki de şeker, bu akşam hiç tanımadığı bir adamla çakma bir randevuya neden gittiğini anlamasına yardımcı olurdu.

Doğru, çünkü yanlışlıkla evet demiş ve Olivia da onu iffet abidesi olmakla suçlamıştı, o yüzden gitmek zorundaydı.

Drew, Andrew'ün kısaltması sanırım. Yalancıktan sevgilin olacaksam bunu bilmeliyim. Çünkü sevgili olaylarına girmediğini sanıyordum.

E-postalarını karıştırıp kolay olanları yanıtlarken akşama ne giyeceğini planlamaya başlamıştı bile. Birkaç dakika sonra, Sloane kapıdan kafasını uzatıp "Ah merhaba, öğlenki yemekli toplantınız iptal edildi. Salı gününe tekrar ayarladım." dedi.

"Tanrı seni kutsasın."

Alexa önündeki takvime baktığında öğleden sonrası için neredeyse hiçbir işinin olmadığını gördü.

"Çoktan kutsadı bile." dedi Sloane, kapıyı kapatırken.

Evet, Andrew'ün kısaltması (bana öyle seslenme). Şey, uzun hikâye. Bekle, San Francisco'da mı çalışıyorsun? Ne iş yapıyorsun? Seninle ilgili daha fazla şey bilmeliyim.

Kahvesinden bir yudum içtikten sonra çöreğinden kocaman bir ısırık daha aldı.

Hayır, Berkeley'de çalışıyorum. Belediyede.

Dur biraz, birkaç saat içinde kokteyl elbisesi içinde olmak zorunda kalacaksa, gerçekten bu çöreği yiyebilir miydi? Şu anda vitaminler, yeşil içecekler ya da ona benzer şeyler tüketiyor olması gerekmiyor muydu?

Amaan. Bir ısırık daha alıp e-postalarına geri döndü.

Ablan gibi avukat mısın? Ben doktorum, bunu bilsen iyi olur galiba.

Güldü. *Bu herif, bir gece önce ağzından çıkan her kelimeyi neredeyse ezberlediğini bilmiyor mu?*

'Eski sevgilim ve tıptan en iyi arkadaşım' kısmı beni yeterince aydınlatmıştı zaten mesleğin konusunda. Ben deneyimli bir avukatım ve bir süredir belediyede personel şefi olarak çalışıyorum.

Ama cidden, düğün için ne giyecekti? Zamanı ve mekânı bilmesi iyiydi ama yine de ne giyeceği konusunda çok da yardımcı olmuyordu bunlar.

Hayatında kaç kere nedime olmuştu ki? Josh ve Molly'nin isimlerinin olduğu düğün sitelerine hızla göz atarken nihayet doğru siteyi buldu.

Erkeklerin smokin, kadınların da tuvalet giymek zorunda olduğu düğünlerdendi.

Alexa, sızlanarak başını masanın üzerine koydu. Dolabındaki elbiselerin hiçbirinin bu tarife uymadığını çok iyi biliyordu. Birkaç saniye içinde rehberinde Maddie'nin ismini aramaya başladı. Onu kurtarabilecek tek kişi kesinlikle oydu. Ünlü olmayan kişilerin de stilist kullandığını kim bilebilirdi ki? Maddie bu işe başlayana kadar Alexa da bilmiyordu mesela.

Uzun hikâye ama bu akşam gitmem gereken bir düğün yemeği var. Eşlik edeceğim adamı çok az tanıyorum (en hafif tabirle) ve yarın da düğün var. Sana tüm hikâyeyi anlatacağımı biliyorsun ama şu anda daha önemli bir mesele var: NE GİYECEĞİM? Bana yardım et!!

Yazmayı bitirir bitirmez Drew'e bir mesaj daha attı.

Smokin ve tuvalet şartı olduğunu son gün mü öğrenmem gerekiyordu? Bunu neden yapıyorum ki?

Yapıyordu çünkü kafasının içindeki ses, adamın ateşli olduğunu ve kendisinin bir yıldır sahte de olsa kimseyle randevulaşmadığını söylüyordu ona.

Beni yüzüstü bırakmayacaksın, değil mi?

Drew, Alexa'nın çalıştığını öğrendiği binanın birkaç blok ötesindeki kafede oturuyordu.

Lütfen cayıp beni öylece büfeye yollama.

Elbette vazgeçecekti. Alexa, alımlı, zeki ve komik biriydi; oysa kendisi umutsuzluk yaymaktan başka bir şey yapmıyordu. Aslında kızları kendisiyle takılma konusunda ikna etmekte pek zorlanmazdı. Ama bu düğün söz konusu olunca her şey kâbusa dönüşmüştü. Sanki bu, şimdiye kadar kadınlara veya kadınlarla yaptığı şeyler için Tanrı tarafından ona verilen bir tür cezaydı. En başta Emma ile geleceklerdi, o olmayınca Julia'yı çağırmıştı ama o da yeni bir erkek arkadaşı olduğunu ve gelemeyeceğini söylemişti. En son Carlos'un kız kardeşine kendisiyle gelip gelemeyeceğini ima ettiğinde kız, gözünün içine baka baka onunla alay etmişti.

Bu düğünün tam bir facia olacağına kendini inandırmış ve her türlü muhtemel sonucu kabullenmişti ama tam o anda bir elektrik kesintisi ve arıza yapan bir asansör onu kurtarmıştı. En azından öyle gibiydi. Belki de bu çıkar yola her zamanki gibi biraz fazla hevesle atlamıştı.

Caymadım. Ama...

Ah, Tanrı'ya şükür. Bazen çılgınca hareketleri işe yarıyordu işte. Rahatlayarak iç geçirdi ve parmakları telefonun ekranında dans etmeye başladı.

Aması maması yok! Bunun için sana ne kadar minnettar kalacağımı bilemezsin. Eyaletteki tüm hastanelere Alexa

Monroe ek binaları yaptıracağım. O zaman akşam görüşüyor muyuz?

Orada olacağım. Önümüzdeki birkaç saat içinde yalandan nişanlı falan olacaksak önceden haber ver de ona göre bir yerlerden yüzük bulayım.

Ne, sahte nişan yüzüğü almadığımı mı sanıyorsun? Belli ki Drew Nichols'u hiç tanımamışsın sen.

Soyadının Nichols olduğunu bilmiyordum mesela.

Drew, kahkaha attıktan sonra kahvesinden geri kalanı bir dikişte bitirdi.

Bir yerden başlaman gerekiyor Monroe.

Drew ayağa kalkıyordu ki telefonun ekranı gelen mesajla aydınlandı.

;) Toplantıya geç kaldım. Sonra görüşürüz.

Alexa, Drew ona düğünün detaylarını anlattığında oldukça hayrete düşmüş gibi görünüyordu. Drew'ün hayatındakiler Josh-Drew-Molly hikâyesinin perde arkasına ait detayların çoğunu biliyordu ve bu yüzden bazen bu düğünde bulunmasının ne kadar çılgınca olduğunu unutuyordu. Ve en kötüsü, ona tüm hikâyeyi anlatmamış olmasıydı; aslında anlattığı hikâyedeki iyi adamı kendisi olarak göstermişti.

Asansörde muhtemelen birkaç dakikalığına birlikte mahsur kaldığınız bir kadına, dünyadaki en güzel insanın kalbini kırdığınızı, tüm bu çığı başlatan kartopunu ve hafta sonu boyunca size çevrilecek imalı bakışları hak ettiğinizi söylemenin bir anlamı yoktu, değil mi? Aslında ona yalan söylemiş sayılmazdı; sadece doğruların tamamını anlatmamıştı. Josh ve Molly'yi canavar gibi göstermemişti, değil mi? Pekâlâ, biraz göstermişti ama bunu düğünde partnersiz kalma fikrine katlanamadığından yapmıştı. Kız arkadaşı tarafından ekilmiş olabilirdi ama bu kadar çirkinleşmeye gerek var mıydı?

Ama şimdi Alexa Monroe vardı. Sevgi dolu kız arkadaş rolünü oynayacak ve onu yalnız bırakmayacaktı. Ona bu 'sevgi dolu' kısmını söylemeyi unutmuştu ama kendisi aşk dolu bir sevgiliyi canlandırırsa bu konuda ona ipucu vermiş olurdu. Kahretsin, ona gerçekten de bir ek bina kıyağı yapması gerekiyordu? Ya da onun gibi bir şeyler işte...

"Sana inanamıyorum Alexa. Tüm o güzel kıyafetlerin nerede senin?"

Alexa'nın 'toplantı'sı Maddie ileydi. İlk başta Alexa'nın evinde buluşup dolabını kontrol etmişler, düğüne uygun kıyafet bulamaymca soluğu en yakın alışveriş merkezinde almışlardı. Alexa, günün ortasında alışveriş yapmaya zaman ayıramayacak kadar yoğun olduğunu ve dolabında duran küçük siyah elbisesini giyebileceğini söyleyip dönmek için yalvaracaktı ki Maddie'nin buz gibi bakışlarını görünce ağzını kapalı tutmasının daha iyi olacağını düşündü. Arkadaşının yüzündeki bu ifadeyi gördükten sonra tartışmanın hiçbir anlamı yoktu.

Alışveriş merkezinden arabayla çıkarken "Tonla iyi kıyafetim var benim!" dedi Alexa.

"Evet evet, eminim vardır." dedi Maddie. "İyi iş elbiseleri onlar, şimdi işimize yaramazlar. Kokteyl elbiselerine ihtiyacın var senin. Hiç düğünlere gitmiyor musun? Gittiğini biliyorum da oralara neyle gittin onu merak ediyorum."

"Son üç yılda on tane düğüne katıldım." dedi Alexa. "Bunların yedisinde gelinin nedimesi oldum. Hiç elbise almak durumunda kalmadım, çünkü önceden benim için seçilmişlerdi. Düğünler dışında ne zaman güzel ve iş için olmayan bir elbiseye ihtiyacım olacak ki?"

"Peki ya diğer üç düğün?"

"İkisine giderken senden veto yiyen siyah elbiseyi giydim ve diğerinde de o hafta sonu için kiraladığım altın pullu harika bir kıyafet vardı üzerimde."

Maddie iç geçirdi.

"O kıyafeti hatırlıyorum. Üzerinde muazzam duruyordu. Aslına bakarsan bu gizemli randevu tam da zamanında olmuş. Senin kokteyl elbise dolabını geliştirmemiz gerektiğini anlamış olduk. Pekâlâ, şimdi, düğüne gideceğin şu herif de kim? Anlat haydi bana."

İçine şampanya ve adrenalini katmayınca hikâye kulağa iyice saçma geliyordu. Tıka basa dolu otoparka geldiklerinde anlatmayı bitirmişti. Tüm bu insanlar gündüz vakti ne halt ediyordu burada? İşte olmaları gerekmiyor muydu bunların? Kendisinin de işte olması gerekmiyor muydu?

"Bu çılgınlık. Bunu neden yapıyorum ki? Bu iş gününde seni şehirdeki tüm mağazalara sürüklememeli ve daha dün asansörde karşılaşıp on beş dakika muhabbet ettiğim bir adamla katılacağım saçma sapan bir düğün için paramı harcamamalıyım. Ne düşündüysem artık." Arabasını müsait bir yere park edip telefonunu eline almıştı ki Maddie uzanıp cihazı elinden çekiverdi.

"Hayır. İptal etmene izin vermiyorum. Kendini, kucağına düşmüş, stresten uzak ve gerçeği için iyi bir pratik imkânı sunan bu randevudan vazgeçirmene izin vermiyorum."

Alexa içini çekerek arabanın kapısını açtı.

"Sorun şu, Mad... Bu adam benim dengim değil, tamam mı? O seksi, o komik, o flört edebiliyor ve o bir doktor. Ben ise büyük göğüsleri ve kalçaları olan, kısa boylu siyah bir kadınım. Gözlerimi kaçırmadan uzun süre ona bakamıyorum bile. Bunun gibi bir randevuya giyecek kıyafetim bile yok çünkü bu iş beni fazlasıyla aşıyor!"

Bu konuda Maddie ile konuşurkenki temel problem, onun 'dengim değil' tarzı ifadeleri kabul etmemesiydi. Alexa'dan

15 santim uzundu ve Barbie bebek gibi bir vücuda, her zaman parlak görünen açık kahverengi bir tene ve ister kıvırcık ister fönlü olsun her zaman mükemmel görünen saçlara sahipti. Oysa Alexa'nın saçları kısa ve dalgalıydı. Sırf saçlarıyla uğraşacak enerjiyi kendinde bulamadığından birkaç kez davetleri geri çevirdiği olmuştu.

Maddie onu girişe doğru yönlendirirken "İşte tam da bu yüzden gitmelisin. Bak, o herifi tanımıyorsun, buralarda yaşamıyor, bunların hiçbiri önemli değil. Her zaman yaptığın gibi her şeyi detaylıca düşünmek zorunda değilsin. Sadece üstünü giyin, bedava ye, iç ve yapacak başka hiçbir şeyin yoksa bile seksi görünmeye çalış yeter." dedi.

Alexa gözlerini devirince Maddie koluna bir şaplak attı.

"Ah! Niye yaptın bunu?"

"Gözlerini gördüm ve sana söz veriyorum ateşli görüneceksin. Ve ayrıca, iki tane harika elbiseye sahip olacaksın."

Alexa mağazaya girmeden önce durarak eliyle Maddie'nin öne geçmesi için işaret etti.

"Yapacak çok fazla işimin olmadığı müsait bir hafta sonum var ve ben onu nerede harcıyorum, Tanrım."

Maddie, Alexa'ya vurur gibi yaparak "Hiçbir şey harcadığın yok. Bu bir pratik, bunu unutma. Artı, bana gösterdiğin mesajlardan anladığım kadarıyla eğer sen bu herifi ekersen çıldırır, benden söylemesi." dedi.

Alexa, Maddie'nin deneme kabinine getirdiği kucak dolusu kıyafeti görünce, Drew'ü ekme fikrine daha sıcak bakmaya başladı.

"Maddie, bunlar –"

"Benimle tartışmayı bırak da dene haydi şunları."

Pretty Woman alışveriş sahnesine çıkarılmış gönülsüz bir katılımcı gibiydi. Tabii işin sonunda kendi kredi kartıyla ödeme yapacak olmasını saymazsak.

İç çekerek sütyen ve külotuna kadar soyundu ve ilk elbiseyi geçirdi üstüne.

"Olmadı, diğeri." Maddie elbiseye üstünkörü bir bakış attıktan sonra veto etti ve askıdan yeni bir tane çıkardı. "Güzel sanatlar projeniz nasıl gidiyor?"

Maddie, Alexa'nın başkana önerdiği programla ilgili her şeyi biliyordu: risk altındaki gençlere yönelik sanat ve yazma eğitim programı kılavuzu. Alexa, yıllardır Berkeley'de bu tarz bir etkinlik yapmak istiyor ve bu düşünü gerçekleştirmek üzere yoğun çaba sarf ediyordu. Başı belada olan gençlerin kabiliyetlerini keşfedecekleri, onlara inanan yetişkinlerin olacağı, gençlerin bayılarak yapacakları işler bularak sıkı bir çalışma disiplinine sokulacağı ve farklı bir metotla kendi ayaklarının üzerinde durmayı öğrenecekleri bir yer olması planlanıyordu.

"Şey, bu sabah başkana tekrar söyledim ama pek bir şey demedi. Ne düşündüğünü bilmiyorum ve bu beni endişelendiriyor."

İkinci elbiseyi de giymiş, aynanın önünde dikiliyordu. Biraz hoşuna gitmişti bu kıyafet ama Maddie yine kafasını salladı.

"Theo orada mıydı? O ne dedi?"

"Nasıl olduğunu görmeliydin. Sanırım bekleyip göreceğiz neticeyi. Ve sanırım o haklı. Ben sabırsızım. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, Mads."

Maddie, üçüncü kıyafete hiçbir yorum yapmadan fermuarını açtı ve "Biliyorum." dedi. "Bahse girerim Theo haklıdır. Patronunun nasıl olabileceğini biliyorsun."

Maddie, Alexa'yı dördüncü elbisenin içinde görünce gülümsedi ve evden getirdikleri ayakkabıları işaret etti. Sonra parmağını daire şeklinde döndürerek Alexa'yı dönmeye zorladı. Alexa, kendisini aynada gördüğü an gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Vay anasını, gerçekten de seksi görünüyorum."

Maddie, suratına kendini beğenmiş bir ifade yerleştirerek "Mmm, ne demiştim tatlım?" dedi ama Alexa ona kızamadı.

Cici bir elbise onu nasıl olup da bir film yıldızı gibi gösterebilmişti? Haddinden fazla göğüs dekoltesi olmayan bir yakaya sahip olan bu kırmızı elbise, döndüğünde süzülerek belini ince gösteren büzgülü uzun bir eteğe sahipti.

"Mads, bu renk düğün için çok parlak değil mi? Kalçamı kocaman göstermiyor mu? Ayrıca göğüslerim de oldukça iri duruyor."

Maddie, kafasını sallayarak "Hiç de bile. Çok pahalı olabilir ama şu anda bunu dert edecek lüksümüz yok. Acil bir durum söz konusu. Bu renk tam sana göre ve kalçaların tam da olması gereken büyüklükte görünüyorlar. Ayrıca bel çevresindeki dantelalar sana korse takmak zorunda kalmayacağını söylüyor. Onlardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Bu elbisenin içinde seksi misin, değil misin ona bak sen? Sana bir tane bulacağımı söylememiş miydim?" dedi.

Aynada kendine bakmayı sürdürürken "Kendini beğenmişlik taslamana gerek yok yine de..." dedi Alexa.

"Evet var. Pekâlâ, düğünde giymen gereken elbise tam olarak bu ve Tanrı'ya şükür bununla birebir uyumlu ayakkabıların var. Altın pullu elbisenin altına giymek için aldığın ayakkabılardan bahsediyorum. Artık bu akşamdan korkmamıza gerek yok."

Yirmi dakika sonra, Alexa kredi kartını kasiyere teslim etti ve eline tutuşturulan fatura karşısında yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

"Bunun için sağ ol, Mads. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Ben de bensiz ne yapardın bilemiyorum." dedi Maddie.

Drew, telefonunu milyonuncu kez kontrol ettiği açığa çıkmasın diye bir kez daha kilisenin tuvaletinde aldı soluğu. Alexa'ya son bir buçuk saatte attığı dört mesajdan sonra ümitsizliğinin had safhada olduğu söylenebilirdi. Bir kadına bu kadar çok mesaj çekmek ona göre değildi ama bu aptal düğün yüzünden rutinin dışına çıkmak zorundaydı. Sadece ilk mesajına *'yakında görüşürüz'* cevabını almış ve bu Drew'ü biraz rahatlatmıştı. Kiliseden ayrılıp restorana gitmek üzereyken attığı dördüncü mesaja da *'yoldayım'* cevabı gelmişti.

Her iki metindeki ünlem işareti eksikliğini sorguladı – tecrübelerine göre kadınlar, sürekli ünlem işareti kullanmaya meyilli varlıklardı. Acaba bu, onun vazgeçmek istediği anlamına mı geliyordu?

Aslında kendisi de yüzüstü bırakılması gerektiğine inanıyordu. Alexa ile alakası yoktu bunun ki bu hafta sonu için memnun olduğu tek kısım buydu. Düğünle ilgili verdiği sözden caymalıydı belki de. Josh ve Molly o kadar misafirperver ve arkadaş canlısıydılar ki, kendini bir pislik gibi hissettiği için her saniyesinden nefret etmişti bu ilginin. Kendisine karşı her zaman gayet nazik olan Molly'nin annesi, bu akşam fark edilir şekilde soğuk davranmıştı. Molly'nin kız kardeşi Amy ise her zamanki şirretliğiyle durmadan ona bakmış ve pis pis gülümseyerek huzurunu kaçırmak için elinden geleni yapmıştı.

Kiliseden ayrıldıklarında, iyi tanıdığı diğer sağdıç Dan ve sevgilisiyle birlikte bir arabaya atladı. Restorana doğru yola çıktıklarında *belki de titremiştir de duymamışımdır* ya da *Alexa'nın 'yaklaştım' mesajını görürüm* umuduyla bir kez daha telefonuna baktı ama hiçbir şey yoktu. Yanlışlıkla gönderilmiş bir ünlem işareti bile yoktu.

"Millet, kız arkadaşım her an burada olabilir, o yüzden ben dışarda onu beklesem daha iyi olacak galiba." En azından bu ifadenin bir kısmının doğru olmasını umdu. "İçeride görüşürüz, tamam mı?"

Düğün ekibiyle dolu diğer arabalar gelip de içlerinden inenler ona neden burada dikildiğini sorduklarında iyice gerilmişti. Durmadan telefonuna bakıyor ve ona *'daha çok mu??'* yazmamak için kendisiyle mücadele ediyordu.

"Drew?"

Alexa önünde dikiliyordu. Onu gördüğü anda gevşeyiverdi ve düşünmeksizin onu kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Seni gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin." dedi kulağına.

Alexa, "O kadar mı kötüydü durum?" dedikten sonra başını onun göğsüne yasladı ama saniyeler içinde geri çekildi.

"Korkunç denemezdi." dedi Drew, gözlerinin içine bakarak. "Ama harika da değildi. Vay canına, harika görünüyorsun." Kızıl kahverengi tenini olduğundan daha güzel gösteren ipeksi bir pembe elbise giyiyordu... Ve vücudunun geri kalanını.

"Bana böyle bakmayı sürdürürsen diğer insanları sevgili olduğumuza ikna etmek hiç de zor olmaz."

Alexa ona sırıttı. *Tanrım, tam bir pislikmiş!*

Drew, "Ah, ben... Üzgünüm." diyerek Alexa'nın omuzlarında duran ellerini geri çekti.

Alexa, onun kollarını sıvazlayarak "Bunun için endişelenme. Sadece rolünü yap, anlaştık mı?" dedi.

Tam olarak değil ama eğer böyle oynamak istiyorsa...

"Evet."

Drew ona gülümserken onu kendinden iyice nefret ettirip ettirmediğini merak etti. "Ne diyebilirim ki? Bu akşam benim sandviçim olmayı kabul ettiğin için çok memnunum."

"Bir adamdan duyduğum en güzel sözler bunlar desem inanır mısın?"

Drew, sırtını pencereye yaslarken "Umarım bu doğru değildir." dedi.

Alexa omuz silkti. Yanlarından kalabalık bir grup geçiyordu ki Drew, Alexa'yı daha da yakınına çekti.

"Hey, Drew?" dedi Alexa, "İçeri girmeyecek miyiz?"

Drew doğruldu ve Alexa'nın elini tutmak üzere uzandı. San Francisco akşamının soğuğuna rağmen elleri sıcacıktı.

"İçeri. Haklısın."

Alexa, yemeğin servis edildiği salona girmeden önce durdu ve "İçeri girmeden önce..." dedi "Gülünç duruma düşmememiz için bilmem gereken herhangi bir şey var mı?"

Drew iyice dibine sokulmuştu, artık kimse onları duyamazdı. Birisi onları bu şekilde görse dahi merdivenlerde romantik dakikalar geçirdiklerini düşünecekti.

"Josh'a bir aydır sevgili olduğumuzu söyledim. Yani, eğer biri soracak olursa bunu söylersin."

"Anladım. Vay, sadece bir ayda tavladın beni demek. Biraz hızlı gitmemiş miyiz?"

Drew, gülerek "Ben zeki bir adamım, kararlarımı hızlı alırım ve iyi bir şey gördüğümde onu hemen tanırım." dedi.

Bu sözlere gülümseyen Alexa "Ve şimdi sana bir sorum var..." dedi.

Tanrım, yoksa ne kadar kalmak zorunda olduğunu mu soracak? Yoksa bu gece yalandan ayrılalım da yarınki düğüne gelmek zorunda kalmayayım mı diyecek? Bu düğünün üstesinden tek başıma gelemem. Ah, belki de Molly ile neden ayrıldığımızı sorup gerçekleri söylememi isteyecek.

Bunu hiç demek istemese de "İstediğini sor." dedi.

Alexa, Drew'ün önce göğsüne, ardından çenesine ve en nihayetinde gözlerinin tam içine bakmayı başararak "Bu partideki tek siyahî ben miyim?" dedi.

"Ah..." deyip duraksadı Drew. "Ha. Bilmiyorum. Hiç düşünmemiştim bunu, hiç de dikkat etmedim."

Dudakları yukarı kıvrılsa da gülümsemiyordu Alexa.

"Evet, düşünmediğini görebiliyorum. O yüzden soruyorum zaten."

Aralarında oluşan sessizlikten dolayı restorandan gelen mırıldanmalar ve kahkahalar duyulabiliyordu. Onun siyahî olduğunu elbette biliyordu ama şu ana dek düğündeki diğer herkesin beyaz olduğunun farkına varmamıştı. Yani onların hepsinin beyaz olmasından ziyade Alexa'nın bu şekilde düşünebileceğini düşünmemişti.

Biraz durduktan sonra "Tamam..." dedi. "Tıptan arkadaşımız olan Samantha'nın da burada olacağından, en azından düğüne geleceğinden adım gibi eminim ve o da siyahî. Molly ile araları çok iyiydi. Ah! Ve Dan'in -sağdıçlardan bir diğeri- kız arkadaşı Asyalı. Dur biraz, bunu sormamıştın, değil mi? Hmm..."

"Endişelenme." dedi Alexa.

Gerçekten de böyle mi düşünüyor? Emin değilim, diye geçirdi aklından Drew. Henüz dün tanışmışlardı ve 'endişelenme' ifadesinden tam olarak ne anlaması gerektiğini bilmiyordu.

"Üzgünüm, düşünemedim. Bunu akıl edip Josh'a sormalıydım ama..."

Alexa parmağını onun dudağına doğru götürerek susmasını işaret ederken gülümsüyordu.

"Gerçekten, endişelenmene gerek yok, Drew. Berkeley Hukuk Fakültesi'ndeki tek siyah olduğumdan alışkınım böyle durumlara. Sadece içeri girmeden önce neyle karşılaşacağımı bilmek istemiştim."

"O zaman, tamam mıyız?"

Alexa başını sallayınca, Drew sarılmak üzere bir kez daha onu kendine çekti.

"Lanet olsun, galiba üzerine ruj bulaştırdım."

Parmağıyla Drew'ün göğüs kısmını ovarak oradaki lekeyi çıkarmaya çalıştı. Drew ise birkaç saniyeliğine bu anın tadını çıkardıktan sonra Alexa'nın bileğini tuttu ve "Sorun yok." dedi. "Yeni kız arkadaşım ve ben o kadar uzun süre dışarıda durduktan sonra içeri üzerimde onun ruju olmadan girersem, işte o zaman tuhaf görünür."

Geldiği yetmiyormuş gibi bir de ona gülmüyor muydu, Drew'ün içinin yağları eriyordu. Onunla birlikte tüm geceyi bu merdivenlerde geçirebilirdi. Aslında şu lanet yemeğe gitmektense kendi asansörlerine dönüp içki içebilir, peynir ve kraker yiyerek gülüşebilirlerdi. Ve belki de...

Alexa geri çekilerek bir basamak aşağı indi. Bu hareket, Drew'ü düşlerinden sıyırdı.

"O halde, hazır mıyız?" diye sordu Alexa.

Drew, onun eline uzanırken iç geçirdi ve "Her zaman olduğu gibi hazırım." dedi.

Adamın dokunuşları Alexa'yı mest ediyordu. El ele tutuşmak bile harikaydı. Lise yıllarına geri dönmüştü ama bir farkla. Herkesin arkadaş olarak sevdiği inek kız olarak değil,

ateşli bir adamın elini tutan kız olarak. Her zaman bunun nasıl hissettireceğini merak etmişti.

Sıcak gelişme: müthiş hissettiriyordu.

Drew'e âşık rolü yapması gerektiğini hatırlayana kadar gülmemek için kendini sıkmıştı ama sonra insanların arasından geçip bara yöneldiklerinde gözlerinin parlamasına müsaade etti.

Çeşit çeşit şişelerle dolu bar vitrinini göstererek "Tanrı'ya şükür, dolu dolu bir bar. Ne içersin?" dedi Drew.

"Martini ile başlasam fena olmaz sanırım?"

Drew onun içkisini uzattıktan sonra kendi viski bardağıyla tokuşturdu. Gözlerini birbirlerinden ayırmadan uzun birer yudum aldılar kadehlerinden. Derken Alexa'nın bakışları köşedeki boş masaya kaydı ve Drew'e oraya gitmek için işaret etti. Drew bardağını masaya koymuştu ki sarışın bir adam gelip sırtına vurdu ve Alexa'yı göstererek "Alexa bu, ha? Burada Drew ile birlikte olduğun için çok sevindim." dedi. Bu arada tokalaşmak üzere elini Alexa'ya uzatmıştı.

Drew, elini Alexa'nın sırtının en dar yerine koyarak "Alexa, seni Josh Rogers ile tanıştırmak istiyorum, kendisi bugünkü damat. Josh, bu da kız arkadaşım Alexa Monroe." dedi. Bu esnada Alexa'nın sırtını ağır ağır sıvazlıyordu ki bu Alexa'nın tüm vücudunda hoş bir karıncalanma hissi oluşturuyordu. Ya da martininin etkisiyle kan dolaşımı hızlanmıştı. Ne olduğunu umursamadan gülümsedi ve Josh'ın elini sıktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Josh. Düğün için tebrikler! Burada olmaktan onur duyuyorum."

Yumuşak bukleleri olan ve dize kadar beyaz bir elbise giymiş kızıl-sarı saçlı bir kadın onlara doğru geliyordu. Alexa odaya girdiği ilk anda onun gelin olduğunu düşünmüştü, zira düğün öncesi yemeğinde kim beyaz giyerdi ki? Kız onlara yaklaşırken Alexa, Drew'e iyice sokuldu. Drew içkisini yudumluyordu ama Alexa onun bu hareketi fark ettiğini bi-

liyordu, çünkü koluna girsin diye hafiften aralamıştı sol kolunu. *Kahretsin, yine aynı karıncalanma!*

"Drew, bu Alexa mı? Alexa, ben Molly. Seninle tanışmak çok güzel."

Molly'nin yüzünde hiç de sahte olmayan kocaman bir tebessüm vardı ve Alexa bilmem kaçıncı kez onun Drew ile ayrılma hikâyesini merak etti. Acaba Josh ve Molly, Drew'e yaptıkları şeyden dolayı suçluluk duyuyorlar mıydı? Onu, suçlarını bastırmak için mi çağırmışlardı bu düğüne?

Bu sorulara şu an için cevap bulması imkânsızdı (belki de hiç bulamayacaktı), o yüzden onun görevi Drew'ün yanında durup tüm cazibesini kullanmaktı. Neyse ki siyasetin içinden geliyordu ve *cazibe* onun göbek adıydı.

"Molly, beni kabul ettiğin için çok teşekkür ederim. Her şey harika. Düğün yemeği için ne kadar da muhteşem bir seçim. Düğünün ne kadar güzel olacağını hayal bile edemiyorum."

O ve Molly, düğün hakkında şakalar yapıp, yılın bu mevsiminde körfez bölgesindeki havanın ne kadar güzel olduğundan ve Josh ile çıkacakları Hawaii'deki balayından bahsederken, Drew'ün parmakları Alexa'nın belinde daireler çiziyordu. Bu dokunuşların verdiği erotik hisler ve bitmemiş martinisi yüzünden az kalsın Drew'ün içindeki korseyi fark etmesine müsaade edecekti. Neredeyse.

Birkaç dakika sonra, Molly salonun köşe tarafına doğru bakarak iç geçirdi ve "Annem beni çağırıyor; galiba teyzelerimden biri benimle konuşmak istiyor. Seninle daha sonra daha fazla muhabbet etmek isterim Alexa. Seninle de Drew. Ah, unutmadan! Bugünkü etiketimiz *jollymosh*." dedikten sonra gülümseyerek uzaklaştı.

O gider gitmez dar, yeşil bir elbise giymiş, uzun boylu, sarışın bir kadın üçünün yanına geldi. Alexa, Drew'ün geril-

diğini hissedebiliyordu. Elini geriye atıp onun elini buldu ve parmaklarını onunkilere geçirdi.

"İşte buradasın, Josh. Annen sana bakınıyordu. Yemeğe ne zaman başlayabileceğimizi soracakmış galiba." Josh hızla uzaklaşırken kadın Drew'e öyle bir gülümsedi ki dişlerin beyazlığı karşısında Alexa'nın gözleri kamaştı. "Az önce kız kardeşimi gördüm yanınızda. Umarım herkes ona iyi davranmıştır."

Drew, Alexa'nın parmaklarını kıracak gibi sıkarken "Umarım öyledir. Amy, seni kız arkadaşım Alexa ile tanıştırayım. Alexa, bu Amy, Molly'nin kız kardeşi ve baş nedime." dedi.

Amy, bir an Alexa'yı süzdükten sonra hemen bakışlarını Drew'e geri çevirdi.

"Umarım siz ikiniz düğünde iyi zaman geçirirsiniz."

Amy'nin tutumu Alexa'yı o kadar öfkelendirdi ki laf söylemeden edemedi.

"Geçireceğimize eminim! Şu an bile çok eğleniyoruz, değil mi Drew?" Drew'ün elini sıkarken göz kırptı.

Drew gözlerini büyüterek alaycı bir gülümseme yerleştirdi suratına. "Kesinlikle, Monroe." Onu daha yakınına çekip "Amy, seni görmek harika. Biz de tam yeni içkiler almak üzere bara gidiyorduk. Bir şey ister misin?" dedi.

Amy, kısa süreliğine gözlerini kıstıktan sonra tekrar sinsi bir şekilde gülümsedi.

"Hayır, teşekkürler."

Önce Drew'e ardından Alexa'ya bakarak "Tanıştığımıza memnun oldum." dedi ve gitti.

Drew ve Alexa el ele tutuşmayı sürdürerek yürürken Alexa, Drew'ün kulağına "Senden nefret mi ediyor yoksa seni becermek mi istiyor anlamadım." dedi.

Drew öyle bir kahkaha attı ki çevredeki insanlar dönüp ne oluyor diye baktı.

"Kesinlikle benden nefret ediyor." dedi Alexa'nın kulağına "Ama gün boyu tuhaf davranışlar da sergilemedi değil yani. Sana neden ihtiyacım olduğunu anladın mı şimdi?"

Memeleri göğsüne değiyor ve dudakları kulaklarını gıdıklıyordu. Drew, onu kendine doğru iyice çekmek için müthiş bir arzu duyuyor ama hıncahınç dolu salon yüzünden kendini dizginlemek zorunda kalıyordu.

Ah, bir de şöyle bir durum vardı: Alexa onun gerçek sevgilisi değildi.

"Anladım." dedi Alexa. "Sanırım bu etkileşimden sonra bir içki daha alsam hiç fena olmayacak. En iyisi şampanyaya geçiş yapayım; tüm gece martini içersem yarma çıkamayabilirim."

Drew, ona dokunmak için her fırsatı kullandığını Alexa'nın fark edip etmediğini merak etti o anda. Bazıları istem dışı oluyordu gerçi ama onun pürüzsüz cildini, vücudunun sıcaklığını ve ellerinin yumuşaklığını çok sevmişti.

"Şimdiden söyleyeyim... Eğer bu gece yaptığım herhangi bir şey seni rahatsız ederse, bilirsin işte, sevgiliymişiz gibi davranırken yaptığım şeyler, bunu bana bir şekilde belli et, tamam mı? Ayağıma bas ya da ne bileyim?"

Alexa dönüp ona sırıttı, dudakları Drew'e o kadar yakındı ki istese tek bir hareketle onu öpebilirdi. Tam öyle bir harekete yeltenmişti ki Alexa geri çekildi ve "Merak etme, söylerim." dedi. "Ama şimdiye kadar gayet iyi gidiyorsun. Artı, bana dokunmana izin vermezsem gerçekten çok boktan bir çakma sevgili olurum, değil mi?"

"Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sahte kız arkadaş hakkında asla böyle bir şey söyleyemem."

Drew, ona bir kadeh şampanya uzatırken "Ah, bu arada bana ne zaman 'Monroe' demeye başladın?" dedi Alexa.

"Şey, aslında 'Lexie' mi desem diye düşündüm ama pek konduramadım sana."

Kadehinin üzerinden ona imalı bir gülücük atan Alexa, "Bravo. Bana sadece ablam o şekilde seslenebilir. Şimdilik 'Monroe' ile idare edelim bakalım." dedi.

Drew ona biraz daha yaklaşıp "Hoşuna gitmeyen hiçbir şey yapmayacağıma dair söz veriyorum. Yemin ediyorum bak. Anlaştık mı?" dedi.

Alexa uzun bir süre ona baktı ve Drew aralarındaki tansiyonun yükselmekte olduğunu hissetti o an. Drew, *tam olarak ne demek istedim ki şimdi? Nasıl anlarsa artık*, diye düşünüyordu ki Alexa onun eline uzanarak "Anlaştık. Şimdi, bu alkolün tadını çıkarmak için biraz yiyecek bulalım, böylece gecenin sonunda taksiye bindiğimizde üzerime kusmazsın." dedi.

Salonun köşe tarafına ilerleyen bir garsonu takip ederek tabaklarını puf börekleri, İtalyan jambonları ve küçük tostlarla doldurdular. Ellerini ve tabaklarını doldurmuşlardı ki nedimeler tarafından çepeçevre sarıldılar.

Etraflarındaki nedimelerin hepsi de pırıltılı gülüşlere sahip olsalar da Drew'e karşı düşmanlıkları ve Alexa hakkındaki merakları çok belirgindi. Alexa durumu anlamıştı. Eğer kendi düğünlerinde Drew'ün eski kız arkadaşlarından biri ortaya çıkmış olsaydı o da ikisinin yüzüne gülümserken bir yandan da içkilerine zehir katmakla meşgul olurdu kesin. Onları öldürecek kadar değil, sadece kendilerini küçük

düşürmelerini sağlayacak kadar. Bu düşünceyle bakışlarını Drew'ün kadehine çevirdi ama o içkisini çoktan bitirmişti. Belki de en iyisini yapmıştı.

Takip eden on dakika boyunca gülümsemiş ve kızlarla nedime kıyafetleri hakkında konuşarak kendi nedimelik maceralarından bahsetmişti. Bu esnada Drew, onun elini hiç bırakmamıştı. Nihayet Josh'ın babası herkesi masalara davet ettiğinde rahat bir nefes alabilmişti.

Otururlarken kulağına eğilerek "Neden sana ihtiyacım olduğunu anlıyor musun?" dedi Drew. Alexa da ona dönüp başıyla onaylarken "Fıstık ezmesi ve yumurta salatalı bir sandviçin olurdu şimdiye kadar." dedi.

Drew öğürür gibi yapmca o da güldü.

Gecenin geri kalanında diğer sağdıçlar partnerleriyle birlikte oturduklarından onlara pek ilişen olmadı. Tatlı faslı uzayınca, Alexa saatine baktı ve bu gece ne kadar az uyuyabileceğini düşünerek iç geçirdi.

Diğer sağdıçlardan biriyle basketbol muhabbeti yapmakta olan Drew, Alexa'ya dönerek "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Pek sayılmaz." dedi kısık sesle. "Sadece yarın sabahki oyun parkı yapımında patronuma yardım etmek zorundayım ki bu da cumartesi sabahı alarmının çok erken çalacağı anlamına geliyor. Yani..."

Drew, cümlenin bitmesini beklemeden ayağa kalktı ve "Haydi gidelim." dedi. "Buna hiç ihtiyacın olmadığı çok belli olsa da güzellik uykusuna yatma vaktin gelmiş." Alexa da aynı şekilde surat yaptı ve Drew'ü güldürdü. "Çok mu abartı oldu? Sadece edilen iltifattan keyif almaya baksan olmaz mıydı sanki?"

Alexa, "Teşekkürler Dr. Drew, çok tatlısınız." dedikten sonra montunu almak üzere dönmüştü ki Drew'ün başını sertçe salladığını görünce durdu.

"Dr. Drew yok, asla. Dr. Nichols, teşekkür ederim, gerçi genç hastalarımın çoğu bana sadece Dr. Nick diyor ama olsun."

Çıkışa doğru yürürlerken Josh ve Molly'nin yanına uğradılar.

"Biz gidiyoruz, yarın görüşürüz."

Alexa durdu ve Drew de ona ayak uydurmak zorunda kaldı.

"İkinize de bana bu kadar sıcak davrandığınız için çok teşekkür ederim. Yarın sizinle beraber kutlama yapmak için sabırsızlanıyorum."

Molly'nin yüzü sevinçle parladı ve ona sarılırken "Teşekkür ederim! Orada bizimle olacağın için çok heyecanlıyım!" dedi.

Tokalaşma ve sarılma fasılları sona erince dışarı çıktılar. Sokağa adım attıkları anda "Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu Drew.

"Neyi?"

Drew, el ele tutuşma konusunda ısrarcı olacak gibiydi ve Alexa durumdan gayet memnundu.

Onun sesini taklit ederek "İkinize de çok teşekkür ederim!" dedi Drew.

Alexa, ona pençeleriyle saldırırken "Sesimle dalga geçmene yetecek kadar iyi tanımıyoruz birbirimizi!" dedi.

Alexa'nın elini sıkarak "Sesinle dalga geçmiyordum." dedi Drew. *Pekâlâ, en azından el ele tutuştuğumuzun farkında.* "Dediğin şeyle alay ediyordum."

"Yok, daha neler!" Hızlı tren istasyonuna doğru dönerek "Sosyal zarafeti nereden mi öğrendim? Yoksa lütfen ve teşekkür ederim demeyi mi? Bilmem, galiba annem ve babam, ben henüz iki yaşındayken öğretmişlerdir bunları." dedi.

İnsan kalabalığına doğru yaklaşırlarken Drew elini bıraktı. Ama sonra, daha da yakınına sokularak elini Alexa'nın beline koydu. Alexa eriyip gittiğini hissediyordu. Bunu alışkanlık haline mi getirmişti bu adam? Muhtemelen.

Maddie'nin dediklerini hatırlamaya çalıştı. *Stressiz bir randevu, sakin olup eğlenmene bak, her şeyi etraflıca düşünme, sadece eğlen.* Bu minvalde şeylerdi işte. Ve haklıydı.

Drew, boğazını temizleyip "Söylemeyi unuttuysam söyleyeyim. Bu gece sen olmasaydm bundan yüzde iki yüz oranında daha berbat bir gece geçirecektim. Belki de daha fazla." dedi.

Alexa gülümsedi ve "Şaşırtıcı şekilde ben de çok eğlendim. Şimdi, yarın için planımız ne?" dedi.

Klasik Alexa sahnedeydi yine. İltifatı görmezden gel, konuyu hemen değiştir. Rahatlamak, hiçbir zaman iyi olduğu bir alan olmamıştı zaten.

Drew, elini Alexa'nın sırtından çekti ve suratında tuhaf bir bakışla ona dönerek "Yani düşünmüştüm ki..."

Sıkılmış mıydı acaba? Yaptığı kinayeler fazla mı kaçmıştı yoksa? Bu gece sahte bir ayrılık yaparak yarınki düğüne tek başına gitmeyi ve nedimelerden oluşan büfede eğlenirken ana yemek olarak baş nedimeyi yemeyi mi seçecekti? *Seninle takılarak harika zaman geçirdim, Alexa,* diyecekti, *ama yarın gece seni serbest bırakacağım. Umurunda olmaz sanırım.* Ve tabii ki hayır demek zorunda kalacaktı, umurunda değildi.

Paltosuna biraz daha sıkı sarılırken "Evet?" dedi.

"Belki de düğüne hazırlanma işini benim odamda yapmalısın. Bilirsin işte, böylelikle oradakiler seni otelden ayrılırken görürler. İnsanların yalan söylediğimizi düşündüğünü sanmıyorum ama Amy biraz şüpheli görünüyordu ve böyle bir şey yapmak zorunda –"

Ne kadar rahatladığını belli etmemeye çalışarak "Mantıklı." diye araya girdi Alexa. "Ne zaman geleyim?"

Drew'ün gülümsemesi genişlemişti. İstediği her şeyi o tebessümle elde edebiliyordu muhtemelen. Alexa kim oluyordu da bu düzenin dışında kalacaktı ki?

"Beşten önce kilisede olmak zorundayım, yani ben ayrılmadan hemen önce gelsen yeterli. Otelden kiliseye giden bir servis aracı var, ona binersin. Böylece resim çekilme olaylarıyla falan çok fazla vakit kaybetmezsin."

Caddenin aşağısına doğru ilerliyorlardı ama artık el ele değillerdi.

"Kulağa mantıklı geliyor."

"Harika." İstasyonun önüne gelmişlerdi. "Tamam o halde. Yarın görüşürüz. Herhangi bir sorun olursa mesaj atarsın."

Drew sarılmak üzere eğilmişti ama Alexa düşünmeksizin onun yanağına bir öpücük kondurdu. Drew geri çekilerek şaşkın bir suratla bir süre ona baktı. O esnada arkalarından siren öttürerek geçen ambulans yüzünden irkilerek zıpladılar.

Parmağıyla yanağını ovarken "İyi geceler, Monroe. Yarın görüşürüz." dedi Drew.

Ertesi sabah, Alexa, gerçek bir oyun parkı inşası için işinin ehli insanlarla birlikte olduğu için Tanrı'ya şükretti. Aklı sürekli o gece katılacağı davetteydi ve otomatik aletleri kullanan kişi o olmadığı için kendisi ve etrafındaki herkes gerçekten çok şanslıydı.

1624 numaralı odanın kapısını tıklatıncaya kadar sinir küpü haline gelmişti. *Belki de daha iyisini düşünmüştür? Belki de otelden çoktan ayrılıp bana söylemeyi unutmuştur? Belki de...* Başka bir kötü senaryo çizmeye hazırlanıyordu ki kapı açıldı. Ve o anda Alexa'nın dili tutuldu.

Drew'ü ilk olarak asansörde gri tişörtüyle görmüş ve seksi olduğunu düşünmüştü. Ardından dün geceki yemekte, sinekkaydı tıraşı ve boğazına kadar iliklenmiş gömleğiyle onu yine ateşli bulmuştu ama şimdi, üzerindeki o smokinle o kadar seksi duruyordu ki Alexa bütün gece onun gözlerine bakamayacağından korkuyordu.

İşin kötüsü smokini tam olarak giymiş de değildi henüz. Gömleğinin üzerinde henüz bağlanmamış papyonu vardı ve saçları hâlâ ıslaktı. Gecenin sonunda, tüm romantik komedi kahramanlarında olduğu gibi, karşısındaki kadın, gömleğini pantolonunun içinden çıkarıp düğmelerini çözmeye başlayacak ve...

"Merhaba!" diyerek Alexa'nın gitgide daha da heyecanlı hâle gelen düşünce dizisini sona erdirdi Drew. "Tam zama-

nında geldin. Biraz daha gecikseydin atıştırmalıkları mideye indirecektim."

Geçici olarak fantezilerinden sıyrılan Alexa, onu odanın içine doğru takip ederken "Atıştırmalık mı?" dedi.

"Peynir, kraker ve bira aldım bize. Düğünleri bilirsin, uzun bir süre bir şeyler yeme imkânı bulamayacağız muhtemelen. Seni bilmem ama ben bu gece başlamadan önce biraz içkiye ihtiyaç duyuyorum."

Elindeki büyük çantayı yatağın üzerine bırakıp kıyafetini dolaba astıktan sonra "Zihnimi okumuşsun resmen." dedi Alexa. "Bir şişe şarap almayı geçirdim aklımdan ama düğün başlamadan önce masaların üzerinde dans eden bir sevgili istemeyeceğini düşündüm ve vazgeçtim."

Drew banyoya gitti ve çok geçmeden elinde iki şişe bira ile geri döndü.

"Biraları lavaboya koymuştum. Şampanya kovası altlı bira paketi için çok küçük kaldı. Bir de iki lavabo var ve itiraf etmem gerekirse bir tanesini buzla doldurmak hayatımda yaptığım en dâhiyane iş olabilir." Şişeleri açıp birini Alexa'ya uzattıktan sonra kendi şişesini ona doğru kaldırdı ve "Düğün partnerime. Bir kez daha teşekkür ederim sana." dedi.

Alexa, birasından uzun bir yudum aldıktan sonra bakışlarını odada gezdirmeye başladı. Dikkatini dağıtamazsa alt dudağına kümelenmiş damlacıkları yalamak üzere adamın üzerine atılacaktı. Kocaman yatak özenli bir şekilde toplanmıştı, bu da oda servisinin çoktan gelip gittiğini gösteriyordu. Dolabın yanındaki tamboy ayna tam istediği gibiydi, giyinirken buna ihtiyacı olacaktı çünkü. Yatağın yanında tabandan tavana pencereler vardı. Elinde birasıyla pencereye doğru ilerleyip dışarıyı seyretmeye başladı.

"Vaav." Manzara, ışıl ışıl parlayan koya kadar uzanıyordu. Güneşin parlak ışıklarıyla parıldayan Körfez Köprü-

sü'nün gri ve beyaz kısımlarını ve meşhur Golden Gate Köprüsü'nün ışıltısını görebiliyordu.

"Manzara süper, değil mi?" diye sordu Drew. O kadar yakınına gelmişti ki sıcaklığı hissedilebiliyordu. Şu anda en çok istediği şey, adamın sıcacık göğsüne yaslanmaktı.

Arkasını dönmeden "Gerçekten de öyle." dedi Alexa. "Olivia da otelin bu kanadında kalıyordu ama çene çalmakla o kadar meşguldük ki pencereden dışarı bakmaya hiç fırsat bulamadım. Josh ve Molly düğün yapmak için harika bir gün seçmişler bu arada." Arkasını döndü ama Drew çoktan masaya doğru uzaklaşmaya başlamıştı.

"Senin süslü peynir ve krakerlerinle rekabet etmem mümkün değil." dedi Drew, "Ama elimden geleni yaptım."

Alexa malzemeleri incelemek üzere ilerlerken birasını kalçasına doğru indirdi, böylelikle adama iyice sokulabilecekti.

Krakerini otlu peynir kremasının içine batırırken "Bu şeylere bayıldım." dedi. Drew de aynı hareketi yaptı ve "Sadece güzel olduğunu mu söylüyorsun yani? Veya bir şeyler yiyeyim ki masaların üzerinde dans etmeye başlamayayım mı diyorsun yoksa? Bu arada, böyle bir şey yapmanda benim açımdan hiçbir sakınca yok." dedi.

Alexa, birasından bir yudum daha alıp sırıttı ve "Sana demiştim. Bütün peynir ve kraker çeşitlerini severim. Hatta çocukken öğle yemeklerinde yemeyi alışkanlık haline getirdiğim küçük kırmızı plastik ayraca sahip berbat peynirleri bile." dedi.

Drew elinde birayla kendini yatağa atarken ona gülümsedi. Alexa ise adamı yatağa iyice bastırıp gömleğinin düğmelerini çözmemek için kendini zor tutuyordu. Göğsü kıllı mıydı acaba? *Varsa bile çok değildir*, diye düşündü. Asansörde gördüğü karın kaslarını hatırladı, o bölgede neredeyse hiç kıl yoktu.

Aman Tanrım, neyim var benim? Birkaç yudum bira içince fantezilerim beni ele geçirmeye başladı resmen.

"Gerçekten bayıldım bunlara. Daha önce bunların farkında olmamam ne kadar ayıp." dedi Drew. Alexa, bakışlarını Drew'ün yüzüne doğru kaydırırken ne hakkında konuştuklarını hatırlamaya çalışıyordu. Yanakları kızardıysa bile alkolü suçlayabilirdi. Bu mazeretin işe yarayacağından emin olmak için biranın kalanını midesine indirdi.

Drew ayağa kalkıp banyoya doğru adımlarken "Bir tane daha ister misin?" diye sordu.

"Elbette." dedikten sonra makyaj çantasını çıkarıp gözlerini kapadı. Tüm bunlar gerçekten de berbat bir fikrin neticeleriydi – neredeyse hiç tanımadığı seksi bir adamın odasında sarhoş olmak üzereydi, dengi olmayan bir adamın kucağına atlamamak için kendini zor tutuyordu ve nahoş fantezilerini o kadar belli etmişti ki adam dayanamayıp banyoya kaçmıştı.

Ah, en azından bedava peynir, kraker ve bira bulmuştu, bu da bir şeydi.

Alexa birkaç kraker daha almıştı ki Drew elinde iki birayla yanına geldi.

"Sabah nasıldı, yaptınız mı oyun parkını? Gerçekten çok etkileyici bir şey bu."

"Oyun alanı çalışması doğru bir inşaat şirketi tarafından iyi bir şekilde organize edildi. Patronum ve ben orada görünüp basma poz atmak için vardık sadece. Yani, oyun alanı aslında inşa edildi, -en azından başlandı- bu süreçte benim de ufak katkılarım oldu ama yaptığım her şey ne yaptığını bilen birinin gözetimi altındaydı."

Drew, tekrar yatağa otururken "Anlat hadi..." dedi. "Neden bu inşaat şirketi? Ve oyun alanını inşa edecekleri yeri nasıl bulmuşlar?"

"Ah, pekâlâ. Bu, patronum işe koyulduktan hemen sonra başlayan bir proje oldu. Düşük gelirli çocuklar, onun ve benim gerçek önceliklerimizdi. Güvenli ve cazip oyun alanlarına ihtiyaç duyulan birkaç alan belirledik ve ilk parkımızı yaptık."

Drew dirseklerine yaslandı. Tanrım, bunu ona işkence etmek için mi yapıyordu?

"İnşaat şirketini bulduğunuzu ve oyun alanını nerede kuracağınızı düşündüğünüzü söylemenin en mütevazı yolu bu mu?"

Alexa sandaletlerini çıkarıp ayaklarını konforlu halının üzerine sürterken "Her iki sorunun cevabı da evet ama ben henüz o kadar alçakgönüllü olamadım. Ben ancak çenebaz olarak tarif edilebilirim şimdilik." dedi.

Drew kahkaha atarken eliyle kraker atmasını işaret etti ve o da hemen yaptı.

"Hiç resim var mı?"

Alexa ona gülümsedikten sonra kendi telefonuna uzandı. Ne zaman işi hakkında konuşsa heyecanlanırdı zaten. Bu Drew'ün hoşuna gitmişe benziyordu. Boş arsanın resimlerine ve çığır açacak olan oyun alanının tamamen bittiğinde nasıl görüneceğine dair krokilerin bulunduğu bazı eski resimlere göz atarken omzunun üzerinden ona baktı. Alexa projeyi anlatırken o kadar neşeli ve enerjikti ki Drew ona iyice sokulmaktan kendini alamadı. O kadar yakınlardı ki omuzları birbirine değiyor ve Alexa'nın başı Drew'ün göğsüne yaslanacak gibi duruyordu.

O anda Alexa dönüp onun yüzüne baktı. Ne kadar yakın olduklarını aynı anda fark etmiş gibilerdi ama ikisi de istiflerini bozmadılar. Drew'ün eli Alexa'nın beline doğru kaydı

ve yavaş yavaş boynuna doğru çıkıp geri indi. Parfümünün kokusunu alabiliyordu: hafif baharatlı vanilya kokusu.

Birdenbire kapı gürültülü bir şekilde çalındı.

"Drew? Hazır mısın?"

Dan. Şimdi olmaz. Henüz değil.

Tekrar Alexa'ya döndü ama o yataktan atlayıp peynir ve krakerlerin olduğu masaya doğru hareketlenmişti bile.

Ayağa kalkıp iç geçirirken "Evet." dedi Drew. Kapıyı açtığında geceye tamamen hazır, neşeli bir Dan buldu karşısında.

"Selam adamım. Ah, merhaba Alexa! Neredeyse hazır sayılırsın. Orada görüşürüz, ha?"

Alexa, kafasını kaldırıp Dan'e gülümsedi ama Drew'ün yüzüne bakamadı. "Evet, görüşürüz. Lauren de servis aracında olacak mı?"

"Evet! Odada giyinmekle meşgul hâlâ, o yüzden ikiniz birlikte gelebilirsiniz. Numarasını da vereyim, belki kanka olursunuz."

Alexa'nın kendisine bakması için yalvaran gözlerle ona bakan Drew, "Kilisede görüşürüz." dedi. Alexa, bir anlığına ona bakıp tekrar çevirdi kafasını.

Drew, asansöre varmak üzereydi ki adının söylendiğini duyunca arkasına döndü.

"Drew, bir şey unutmadın mı?" dedi Alexa.

O otel odasında yapmayı unuttuğu birçok şeyi düşünebilirdi, ancak Dan yanı başında dikildiğinden hiçbirini de söyleyemezdi.

"Papyonun?"

Drew, aşağı baktığında Alexa'nın parmaklarının ucundan sarkan sevimsiz papyonu gördü.

"Ah. Haklısın." Papyonu elinden alıp gülümserken "Birayı bitirdiysen o masa dansını benim görebileceğim bir yerde yap lütfen." dedi.

Ah Tanrım, Dan gelmeseydi onunla gerçekten öpüşmek üzereydi. Bir buçuk şişe bira ve anlattıklarını dinlemesi, Alexa'nın adamın üzerine atılması için yeterli olacaktı neredeyse. Aklını başına getirecek birilerine ihtiyacı vardı ve şu anda bunu yapabilecek tek kişi yine kendisiydi.

Odaya dönünce, aynanın karşısma geçip "Alexa!" dedi. Lanet olsun, kaşlarının alınması gerekiyordu. Neyse ki cımbızını yanında getirmişti.

Bekle, odaklanmam lazım. Kendimle kendime gelme konuşması yapıyordum. Ne de çabuk unuttum.

"Alexa ELIZABETH. Bunların hepsi kurmaca. Bu, sahte bir randevu ve bu adam senin gerçek sevgilin değil. Bir film setinden çıkmış gibi görünen ateşli erkeklerle sadece sana gülümseyip işinle alakalı anlattıklarını birkaç dakika boyunca dinliyorlar diye öpüşemezsin. Maddie sana pratik yap dedi ama bu öpüşme antrenmanı yapmanı gerektirmiyor."

Onu öpmeye kalkışsaydı bunun ne kadar küçük düşürücü görüneceğini düşünerek iki büklüm oldu. Nezaketen bir saniyeliğine karşılık verirdi belki Drew. Sonra hemen geri çekilir ve ellerini onun omuzlarına koyarak şöyle derdi: *kendimle ilgili sana yanlış bir izlenim verdiysem üzgünüm ama tipim değilsin. Bu akşam için aradığım tek şey, diğer kadınları defetmek için yanımda bir kadın olması.* Eğer bu senin için problem olacaksa benimle düğüne gelmek yerine evine gidebilirsin.

Ve kendisinin yapacağı da gözyaşlarını zapt etmek ve gülümseyerek şöyle demek olacaktı: *Ah hayır, biranın etkisi sanırım. Tabii ki sorun olmaz benim için.*

Ve sonra da tüm işleri ters giderdi o gece.

Pekâlâ, belki de işler yine ters gidecekti bu gece ama en azından diğer ihtimalden daha iyi bir durumdaydı şu anda.

Yeterince konuştum sanırım kendimle.

Şimdi yapması gereken tek şey olabildiğince mükemmel görünmekti. Gaza getirici müziklerden açıp en kırmızı rujunu çıkardı, hazırlanmaya başlasa fena olmayacaktı.

"Baş nedime ve nikâh şahidi ile bir poz daha - Amy, bu kez ona buketini ver!"

Drew, fotoğraf faslının bitmesi ve düğünün bir an önce başlaması için her zamankinden daha hevesliydi. Çünkü bu, Alexa'nın nihayet buraya geleceği anlamına geliyordu. Düğün boyunca pek yan yana gelemeyecek olsalar da en azından onu etrafındaki gürültücü ve düşmanca bakan nedimelerden koruyacak biri olacaktı.

Henüz ondan mesaj gelmemişti. Yola çıkıp çıkmadığını öğrenmek üzere ona yazmaya karar verdi.

Bindin mi servise? Herkes sana iyi davranıyor mu?

Birkaç dakika sonra:

Şimdi biniyorum. Dan'in kız arkadaşı **Lauren, benim yeni sevgilim. İyi ki tanışmışız dün gece.**

Drew, telefona bakarak gülümsedi. Tanrı'ya şükür geliyordu.

Dur biraz, bu durumda Dan de benim sevgilim mi oluyor yani? Dan gücenmesin ama sanırım senden daha çok hoşlanıyorum.

"Heeey Drew!" Kafasını kaldırdığında gelin ve damat hariç herkesin kendisine baktığını gördü. "Kız arkadaşınla cilveleşmeyi bırak da odaklan haydi."

"O-"

Kahretsin, ucuz yırtmıştı. Az kalsın *o benim kız arkadaşım değil,* diyecekti. Çünkü eskiden birisi ona böyle seslenince hemen karşılık olarak bunu söylerdi.

Herkes dikkatle ona bakarken "Yolda, geliyor." diye tamamladı cümlesini.

"Harika, bu gerçekten harika." Amy yanına gelip kolunu Drew'ün beline dolarken "Ama düğün bizsiz başlamadan önce şu fotoğraf çekilme işini bitirebilir miyiz artık?" dedi.

Drew de gülümseyerek Amy ile birlikte diğerlerinin beklediği yere doğru yürüdü. Fotoğrafçı, nedime ve sağdıçlardan kilise bahçesinin diğer tarafına geçmelerini istediği anda Drew, Amy'den kurtulmayı başardı.

Servis aracı, bir sürü insanla kiliseye ulaştığında sağdıçlar kilisenin içine girmek üzere dönüyorlardı. Drew'ün gözleri Alexa'yı aradı ve nihayet onu Dan'in kız arkadaşının yaptığı bir espriye gülerken gördüğünde ağzı açık kaldı. Üzerindeki kırmızı elbise, Drew'ün her şeyi boş verip onu elinden tutmayı ve otel odasına geri götürmeyi arzulamasına neden oldu o anda. Onun yanma gitmek üzere hareketlenmişti ki Josh'ın kuzeni Bill, Alexa'nın yanında bitiverdi. Ona o şekilde bakarak ne halt etmeye çalışıyordu bu herif?

Anlaşılan bu kırmızı elbise, Drew'ün bir şey daha arzulamasına neden olmuştu: onun haricinde hiç kimse bu kıza o gözle bakamazdı. Drew adımlarını hızlandırdı.

Alexa, Bill ile tokalaşmak üzere elini uzatmıştı ki "Hanımefendiler." diye araya girdi Drew. "Koltuklarınıza kadar size eşlik edebilir miyim?"

Bill, pis pis sırıtarak "Üzgünüm Drew ama o teklifi ben yaptım bile. Sona kalan dona kalır." dedi.

Drew, gözlerini kısarak Bill'i süzdükten sonra Alexa'nın elini tutarak koluna girmesini sağladı.

"Ah, Bill, yanlış anlamış olmalısın. O, benim."

Bir süre koridorda sessizce yürüdüler. Kimsenin duymayacağından emin olduğu anda, Alexa "Afedersin, sidik yarıştırmana engel mi oldum acaba? İstersen otele dönebilirim, böylece ayak bağı olmam sana." diye mırıldandı.

Drew kahkaha atarak onu kendine doğru çekti ve "Hayır, endişelenme. Ayrıca seni elde etmeyi başardın mı, başardım." dedi.

Alexa, kaşlarını kaldırarak "Sen... Beni elde mi ettin?" dedi.

Drew öksürdü.

"Dur bir dakika, yanlış anladın. Sen elde edilecek ya da kazanılacak bir şey değilsin. Bunun için üzgünüm. Sadece o herif hep yanlış zamanlarda önüme çıkıyor."

Alexa gülümseyerek Drew'ün kolunu sıkıca tuttu ve "Pekâlâ, gerçekten elde edilebilecek bir şey olmasam da onun yerine seni tercih ederim, sanırım bu noktada hemfikiriz." dedi.

Oturakların son sırasında dikiliyorlardı ve Drew onu bırakıp gitmeyi hiç istemiyordu.

Dan, dirseğiyle Drew'ü hafifçe ittirip Lauren'i oturaklara yerleştirmeye çalışırken "Affedersiniz." dedi.

"Zavallı Bill." Alexa ona bakarak güldü. "Eli boş dönecek bu akşamdan da."

Asansörde bu kadar ateşli göründüğünü hatırlamıyordu. *Perşembe akşamı, asansörde ayakkabısız şekilde oturan o kızın bu kadar seksi bir hale gelebileceğini kestirerek iyi iş başardın Drew. Alı bir dakika, o zaman göğüs dekoltesine bakmamaya çalışıyordun, bu yüzden belki de bilmek için iyi bir gerekçen vardı.*

"Her neyse..." dedi Drew. "Kendi kızım bulması ve başkalarınınkine dadanmayı bırakması gerekiyor artık."

Alexa, parmak uçlarında dikilerek onu yanağından öptü ve "Partide görüşürüz." dedikten sonra Lauren'in yanına oturdu.

Onu güldürmek için "Bana bir sandviç ayır." dedi Drew ve bunu başardı.

Lauren ile Alexa, servisle otele dönerken eskiden katıldıkları düğünlerdeki eğlenceli anılardan bahsettiler birbirlerine. Otele geldiklerinde kokteyl saati için çatı katına gitmekte olan bir kafilenin peşine takıldılar ve birer bardak şampanya eşliğinde, bir battaniyenin altına gizlenmiş domuzu andıran bir yiyecekten alarak bir köşeye çekildiler.

Tanrı'ya şükür düğün yemeğinde Lauren ile tanışmışlardı; yoksa hem tören hem de partinin bu kısmı onun için yalnız ve tuhaf olurdu ve şimdiye kadar Maddie'ye düzinelerce SOS mesajı göndermiş olurdu kesin. Katıldığın bir düğünde, birlikte eğlenebileceğin, tuvalete gidebileceğin ve dedikodu yapabileceğin bir başka kadının olması çok önemliydi.

Lauren 'Dan ile nasıl tanıştık?' hikayesini yarılamıştı ki Alexa başına gelecekleri anladı ve içkisini masaya bırakıp "Lafını unutma ama tuvalete gitmem gerek. İçkime sahip çık." dedi.

Koridora çıkar çıkmaz çantasından telefonunu çıkardı.

Selam sevgilim, biz nasıl tanıştık? Lauren birazdan bunu soracak bana. Aynı hikâyeyi uydurduğumuzdan emin olmak istedim.

Tuvalete girmişti ki telefonu titredi.

Asansörde, ama bir ay önce. Bir konferansa katılmak için gelmiştim, hatırladın mı?

Güzel fikirdi. Doğrulara mümkün olduğunca yakın gitmek, yalan söylemenin en iyi yoluydu. Siyasetin içinde olduğu için bunu çok iyi biliyordu. Yalan söylemeyi âdet haline getirdiğinden değildi tabii ama zorunda kaldığında inandırıcı yalanlar söylemeyi de başarabiliyordu.

Düğün tanıştığımız otelde olduğu için ayrıca mutlu olduk, değil mi?

Lauren'in yanına döndüğünde içkisinin yanında bir tabak daha olduğunu gördü. Bill, tüm sinir bozuculuğuyla oradaydı.

"Bill bize biraz daha kek getirmiş!" dedi Lauren ve Bill'in görmeyeceği şekilde kaşlarını kaldırıp Alexa'ya baktı. Düğünde sana eşlik eden kızların olması bu bakımdan da önemliydi: böyle yapışkan adamlar sana dadandığında gözlerini devirip bakacağın kankalara ihtiyacın olurdu hep.

"Ah, bu içki başıma vurmaya başlamıştı. Gelin ve damadın yürüdüklerini görmeden sarhoş olmak istemem doğrusu. Teşekkürler Bill."

"Benim için bir zevk. Senin adın neydi? Alice mi?" Bir yandan sırıtıyor, öte yandan Alexa'nın göğüs dekoltesini dikizliyordu. Alexa içkisini bir dikişte bitirdikten sonra "Alexa." dedi.

"Görünüşe göre yeni bir içkiye ihtiyacın var, Alexa."

Alexa, gülümsemeye çalışarak "Evet, sağ ol." dedi "Şampanya lütfen. Lauren?"

Bill'i bara defettikten sonra konuşmalarına kaldıkları yerden devam ettiler.

"Pekâlâ, nerde kalmıştık? Pazardaki son yumurta kartonuna uzanmıştın ki Dan uzanıp koliyi kaptı?"

Bill bardan dönene kadar Alexa iki tane keki midesine indirdi. Bill, suratında kocaman bir tebessümle içkiyi ona uzatırken gözleri yine göğüs dekoltesine kaydı ve ellerini de

Alexa'nın dirseklerine sürttü. Alexa, vücudunu ondan uzaklaştırmak için el çantasını sağ elinden sola doğru hareket ettirdi ama herif yapışıp kalmıştı. Şampanyanın 'kazayla' üzerine dökülmesini istemiyorsa uzaklaşmak için beş saniyesi vardı. Tabii o bunu bilmiyordu.

Lauren, "Peki sen ve Drew? Nasıl tanıştınız?" diye sordu Alexa'ya.

"Şey, -bir kol beline sarılmaya çalışıyordu- "Aslında bu otelde tanıştık." Kafasını çevirdiğinde Drew'ün ona gülümsediğini gördü. "Hey!" dedi sevinçle "Gelmişsiniz." Drew'e sokulurken büyük bir rahatlama kapladı içini.

"Selam." Parmaklarıyla Alexa'nın kalçasını o kadar güzel okşuyordu ki Alexa, ikisinin arasındaki kıyafet katmanının ortadan kalkmasını diledi o anda.

Ah Tanrım, yine onunla ilgili fanteziler kurmaya başlamıştı.

"Dan nerede?" diye sordu Lauren.

"Barda. O kadar fotoğraftan sonra sağlam birer içkiyi hak ettik bence." Drew'ün nefesi Alexa'nın kulaklarını gıdıklıyordu. "Siz ikiniz, biz olmadığımız için fazla eğlenemediniz, değil mi?"

"Sizin hakkınızda konuşuyorduk biz de." dedi Lauren. "Gidip barda Dan'le buluşacağım. Alexa?"

Alexa, yarım kulak Lauren'i dinlerken başıyla onayladı. Tüm gece burada, Drew'ün kollarmda onun okşayışlarıyla mest vaziyette durabilirdi. Vücuduna her dokunuşunda ve ona her baktığında sersemliyordu.

Bu sırada Bill'in eli Alexa'nın dirseğini biraz daha sıktırdı. Tanrım, Bill'i tamamen unutmuştu.

Bill, Drew'e bakarak pis pis sırıtırken "Umarım sevgilini çalmamın sakıncası yoktur ama ne diyebilirim ki ben daha önce geldim." dedi.

Drew, Alexa'yı ondan uzaklaştırarak iyice yakınına çekti. Parmakları Alexa'nın vücudunda gezinmeyi sürdürüyor, belinin üzerinde daireler çizip sırtının en dar noktasını okşuyordu.

"Defol git, Billy. Yetişkinler konuşuyor burada." Kışt diyerek onu kovarken gözlerini Alexa'dan ayırmadı. Bill çok geçmeden sıkılıp ayrıldı yanlarından.

Alexa teşekkür etmek üzere ağzını açmıştı ki Drew elini çekti sırtından. Ah. Onu yalnızca Bill'den korumak için böyle tutuyordu. Olsun, iyi ki de tutmuştu.

Bir dakika önceye göre kendini daha ayılmış hisseden Alexa, "Bunun için teşekkür ederim. Sen... Düğünle ilgili her şey yolunda mı?" diye sordu.

Drew, ellerini iki yana açarak omuz silkmekle yetindi.

Bir süre sonra, "Genel olarak iyi. Josh'ın aşırı heyecanıyla eğlenerek güzel zaman geçirdik." dedi Drew. Ona tekrar dokunmak için can atıyordu ama kendisine sürekli onun gerçek kız arkadaşı olmadığını, sadece düğünde ona eşlik eden sahte bir flört olduğunu hatırlatarak bundan vazgeçiyordu. Bill'in ona uzanan ellerini görünce kan dolaşımı hızlansa da bu geceden sonra onu bir daha göremeyecekti. "Hazır Bill'den kurtulmuşken Dan ve Lauren'in yanına gitmek ister misin?"

"Ben onu defetmişken diyecektin galiba." Alexa o kadar güzel gülümsüyordu ki Drew onu tekrar kendine çekmemek için zor tutuyordu kendini. Ama elini geri çeker gibi yaptığı anda o hemen uzaklaşmıştı; belki de ona dokunmasını istemiyordu. Yakın bir şekilde ama birbirlerine dokunmadan bara doğru ilerlediler.

Lauren ve Dan, ellerinde ikişer içki bardağıyla onları yarı yolda karşıladılar.

"İşte buradasınız!"

"Bar çok kalabalıktı ama Dan araya kaynak yapmayı başardı." dedi Lauren.

"Lütfen içkilerinizi alın. İnsanların bize ayyaş muamelesi yapmasından sıkıldım." Dan, Alexa'ya bardağı uzatırken "Kaynak yapmadım!" dedi. "Ben sağdıcım. Bizim bir önceliğimiz olmalı ama değil mi?" Gülerek "Artı, iyi bahşiş bıraktım. Bir bardan sağlam bir içki almanın en garanti yolu budur." diye ekledi.

"Ah, siz ikiniz bana nasıl tanıştığınızı anlatacaktınız." dedi Lauren. Ah güzel, artık Alexa'ya dokunmak için bir bahanesi vardı Drew'ün.

Alexa'nın eline uzanırken "İşte bu otelde." diye başladı Drew. "Bir süreliğine asansörde kaldık ve tüm o süre zarfında Alexa beni çok güldürdü. Gerçi çantasındaki atıştırmalıkları benimle paylaşmadı ama olsun."

Alexa, araya girerek "Pekâlâ, orada oturup göstere göstere bir şeyler yiyip ona vermiyor değildim, bu doğru değil! Sürekli çantama bakıyordu, -iznimin olmadığını söylememe gerek yok herhalde- bu sayede yiyecekleri gördü ve tatlı dille onları kardeşime değil de ona vermem konusunda beni ikna etmeye çalıştı." dedi.

"Muhtemelen, ilk defa birisi bizim Drew'e hayır dedi. İlgisini çekmiş olmana şaşırmamalı."

Bu sözleri söyleyen kişi Amy idi. Tam da Drew'ün şu anda ihtiyaç duyduğu kişi. (!)

Alexa, Amy'ye, insanların küçük çocuklara gülümsediği gibi, ağzını kocaman açarak tebessüm etti ve "Amy, üzerindeki o elbiseyle baş nedimelik ödülünü kazanmış olmalısın.

Hepiniz o soluk pembe rengin içinde oldukça tatlı görünüyordunuz." dedi.

Amy'nin gözleri bu iltifat karşısında küçüldü. Dün gece, nedimelerden birinden Amy'nin siyah renk için bastırdığını ancak Molly ve annesinin pembede ısrarcı olduklarını, bunun üzerine Amy'nin pembe için çocuksu dediğini ve saç rengiyle müthiş bir uyumsuzluk belirteceğini söylediğini duymuşlardı. Drew, yüksek sesle gülemediği için Alexa'nın parmaklarını sıkmış, o da aynı şekilde karşılık vermişti.

Amy'nin eli, Drew'ün elinin yanında duruyordu. Serçe parmağı ile ağır ağır onun elini mi okşuyordu? Evet evet öyleydi. Drew, Amy'den uzaklaşmak için kolunu Alexa'nın omzuna attı.

Amy, Alexa'ya "Senin kıyafetin de harika." dedi. "Geçen ay gittiğim bir düğün için ben de buna benzer bir elbise alacaktım ama böyle bir elbise için fazla zayıfım. Senin böyle bir kıyafet giyebilmene sevindim."

Drew, Alexa'nın sinirlenmekte olduğunu fark ediyor, elini sırtında aşağı yukarı oynatarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Aslında onu mu kendisini mi sakinleştiriyordu belli değildi. Belki de hem onun için hem de kendisi içindi bu hareket. Zira, Amy'nin sözleri onu da iyiden iyiye germişti.

Alexa, kadehinden bir yudum aldıktan sonra "Çok teşekkürler!" dedi. "Ben her zaman doldururum içini, eğer seninkiler de böyle olsaydı, sen de caka satabilirdin." Bu sırada Amy'nin göğüslerini işaret ediyordu. Bir saniyeliğine herkes Amy'nin göğüslerine odaklandı. Belki de birkaç saniye... Drew, kafasını kaldırıp Alexa'ya baktığında pis pis sırıttığını gördü ve o da ona eşlik etti.

Hoparlörlerden "Bayanlar ve baylar!" diye bir ses yükseldi. "Huzurlarınızda Josh ve Molly Rogers!"

Herkes bir anda girişe döndü ve gelinle damat içeri girerken müthiş bir alkış koptu. Amy, salonun diğer tarafına

doğru gidip gözden kaybolmuş olmasına rağmen Drew, elini Alexa'nın belinden çekmemişti ve Alexa bu kez kıpırdamadı.

Pekâlâ, tamam. Artık kendisine Drew'e abayı yaktığını itiraf etmek zorundaydı. Mantıklı olması gereken zamanlar geride kalmıştı. Bu saatten sonra yapması gereken tek şey, gecenin geri kalanında dişini sıkmaktı. Her şeyin sahte olduğunun bilincindeydi -çünkü kendisine sürekli bunu hatırlatıyordu- ama bunun bir önemi yoktu. O kendisine bu şekilde dokunurken her şeyi unutuyordu.

İlk başta, Bill gittikten sonra, ona biraz mesafe koyar gibi yapmıştı. Drew, bu oyunu başkaları olmadığı zaman sürdürme eğiliminde olmayınca o da geri çekmişti kendini. Ama hem gerçek hem yalan tanışma hikâyelerini Dan ve Lauren'e anlatmışlardı ve onu bir sürü insana sevgilisi olarak tanıtmıştı. Ve bütün bunlar için sürekli el ele tutuşmaları gerekmiyordu. En azından Drew böyle düşünüyor gibiydi ve Alexa bu konuda ona hak vermiyor değildi. Bu yüzden yüzüne gülümseyerek elini onun sıcacık elinin içinde tutmayı sürdürüyordu ve ister sahte ister gerçek olsun bu herif onu gerçekten iyi hissettiriyordu.

Alexa ve Drew akşam yemeğinde Amy, birkaç nedime, sinsi Bill, Lauren ve Dan ile kocaman masanın en uç noktasında oturuyorlardı. En azından, ona düşman olan insanlarla yemek yeme konusunda bir sürü pratik yapmış ve siyasetin içinde olmanın kendisine sahte sevgili rolü yapma noktasmda birçok beceri kattığını fark etmişti. Drew, diğer tarafında oturan Amy ile konuşuyor, Alexa ise hemen yanında oturan bir nedime ile muhabbet ediyordu. Ana yemeklerini yerken, -Alexa kıyılmış bademle kaplanmış domuz pirzola, Drew ise tavuk Cordon Bleu- Amy'nin bir garsona yemekleri şikâyet

etmesini fırsat bilen Drew, Alexa'ya dönerek "Yemeğin güzel mi?" diye sordu.

Alexa, "Aslında güzel." dedi lokmasını yuttuktan sonra. "Tipik düğün yemeklerinden daha iyi. Biraz ister misin?" Bir parça kestikten sonra çatalına batırıp ona uzattı ama Drew irkilerek geri çekildi. Bu, sadece iki gün önce tanıştığı biri için fazla mı samimi olmuştu acaba? Ya da Drew, bu senaryodaki erkek arkadaş rolünü bir anlığına da olsa unutmuş muydu? Yoksa bu tarz yiyecek paylaşımlarından hoşlanmıyor muydu?

Durum her ne ise, Alexa'yı hiç de memnun etmemişti.

Amy, Alexa'ya bakıp kahkaha atmak için öne doğru eğildi ve "Drew'ü öldürmeye mi çalışıyorsun? Ne yaptı ki sana bu adam?" dedi.

Alexa, kaşlarını kaldırarak Drew'e baktı. Şimdi sorunun ne olduğundan emindi ama Drew'ün bu işin içinden nasıl çıkacağını merak ederek bekledi.

"Ah." Drew, öne doğru eğilip elini Alexa'nın omzuna koydu ve "Sanırım daha önce hiç denk gelmedin ama benim kabuklu yemişlere alerjim var." dedi. Alexa'ya önce incinmiş hissettirip ardından zoraki ve sahte bir şekilde gülmesine neden olduğu için kendinden nefret ediyordu. Elini aşağı doğru kaydırarak onun kolunu okşuyor, bu kadar insan dinlerken anlatamayacağı şeyleri bu dokunuşlarla ifade ederek ondan bir nevi özür dilemeye çalışıyordu.

"Tuhaf şey çünkü bu Molly'ye söylediğin ilk şeylerden biriydi." dedi Amy. "Ablamın bunu bana söylediğini hatırlıyorum." Amy, Drew'ün dün gece belirttiği gibi, ikisinden şüpheleniyor muydu yoksa sürtüğün teki olduğu için mi böyle yapıyordu?

"Molly ve ben o zamanlar tıp fakültesindeydik. Bunun gibi şeyler zihnimizde daha çok yer ediyordu." Amy'ye doğru hafifçe dönerken eli hâlâ Alexa'nın kolunun üzerindeydi. "Alexa ve ben başka şeylerle meşguldük ama yeri gelince ona söyleyecektim. Nitekim geldi de."

Masadaki konuşmalar, genel olarak, patates püresinin ne kadar lezzetli olduğu, Josh'ın üvey babasının tören esnasında kırdığı pot ve DJ'in ne kadar yetenekli olduğu üzerineydi. Amy, Molly'ye DJ yerine bir müzik grubu çağırmalarının daha doğru olacağını bağıra bağıra anlatırken, Drew sandalyesini Alexa'nın dibine çekip ona iyice yakınlaştı, dudakları Alexa'nın kulaklarına yapışmıştı neredeyse.

"Tamamen benim hatam. Çok üzgünüm. Beraber yemek yemeden önce ölümcül alerjim hakkında seni bilgilendirmeliydim."

"Sorun değil. Sevgilimi öldürerek düğüne heyecan katmış olurdum."

Drew kahkaha atarken, *tamam, güzel, bana çok kızmamış,* diye düşündü.

"Öyle bir ihtimal yok. Her tarafımız doktor kaynıyor, unuttun mu? Bahse girerim en az on kişinin üzerinde epinefrin enjektörü vardır."

Acaba elinin dizimde durduğunun farkında mı? Muhtemelen, fısıldayabilmek için tam karşısında oturduğum için. Elinin orada olduğunun farkında bile değil. Ama umurumda bile değil. Keşke elini orada tutmanın bir yolu olsaydı, diye geçirdi aklından Drew.

"Alexa, ben tuvalete gidiyorum. Bana katılmak ister misin?"

Drew, Dan'in kız arkadaşı Lauren'i seviyordu ama şu anda onu büyük bir zevkle öldürebilirdi. *Hmm, acaba herhangi bir şeye alerjisi var mı?* Lauren'le beraber yürürken onun dediklerine gülen Alexa'yı odadan çıkana kadar gözleriyle takip etti. O elbiseyle bu açıdan da oldukça seksi görünüyordu.

Bir anlığına, eğer Alexa yanında olmasaydı, nasıl bir gece geçiriyor olacağını merak etti. Cevap basitti: perişan. O olduğu için güzelden de öte bir gece geçirmişti. Bu düğünden beklediği en son şey buydu ama o eğlenmişti.

Dan, yanındaki sandalyeye çökerken "İçki ister misin?" diye sordu.

"Ne? Ah, evet lütfen."

Dan, Lauren ve Alexa'nın gözden kaybolduğu tarafı göstererek "Fena gitmiyorsunuz, ha?" dedi. Drew bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemediğinden gülümseyerek omuz silkti.

"Evet." diye geveledi Bill. "Katılıyorum. Her zaman zenci bir kıza çakmak istemişimdir. Nasıl bir duygu, Drew?

Drew, Dan'in onu bara doğru çektiğini hissedene kadar ayağa kalktığının farkında bile değildi. Bir an direnmeye çalıştı, öfkeyle Bill'in üzerine atılmaya çalışıyordu ama çok geçmeden Dan'in onu bırakmayacağını anlayıp bara doğru sürüklenmeye razı oldu. Dan, barmene işaret etti ve o da masaya iki bardak sek viski koydu.

Dan'in kendisini sakinleştirmesini beklemeden "Onu çatıdan aşağı atacağım." dedi Drew.

"Atabilirsin." dedi Dan. "Bundan hiç şüphem yok. Ama düğünün bitmesini beklesen daha iyi olur sanki. Yoksa arkanda birçok şahit bırakmış olursun."

Drew, içkisini alıp Alexa'yı görmek umuduyla odaya bakındı. En azından Bill'in dediklerini o duymamıştı.

"Tek bildiğim, gecenin geri kalanında onu Alexa'dan uzak tutacağım."

Lauren'in rujunu almak için odasına gitmesini fırsat bilen Alexa, boş tuvalet kabinlerinin birinden Maddie'ye son geliş-

meleri aktarmakla meşguldü. Birdenbire, kulakları lavabaların ordan gelen bir konuşmaya misafir oldu.

"Molly ile olan ilişkisini Drew'ün bitirdiğini sanıyordum."

"O bitirdi zaten. Ve bunu yaparak Molly'yi tam bir yıkıma uğrattı." Bu Amy'nin sesiydi. "Ama bahse girerim Molly, Josh ile bir ilişkiye başladığında tepesi atmıştır." Güldü. "Yanındakinden kurtulduğunda, Molly'ye çok benzeyen birini bulabileceği bir yer biliyorum galiba."

Kadınlar, tuvaleti terk ettiklerinden sesleri giderek zayıfladı. Drew, bu ilişkiyi bitiren tarafın Molly olduğunu söylememiş miydi? Yalan söylemişti ya da Alexa yanlış hatırlıyordu.

Kabinden çıktığında üç zayıf sarışın kadının aynanın önünde olduklarını gördü. Üçünün üzerinde de kendisinin kalçası, dizleri ve basenleri yüzünden giymeye asla cesaret edemeyeceği kısalıkta ve darlıkta kokteyl elbiseleri vardı. Küçük diri göğüslerinde sütyen olmadığı çok belliydi ve çırpı bacakları, ayaklarındaki kocaman topuklular sayesinde olduklarından daha ince ve uzun görünüyordu.

Maddie'nin onu korse giymemeye ikna etmesine bir kez daha inanamadı. Birkaç saat önce o kıyafet içinde ne kadar da rahattı ama onu Drew'ün odasında bırakmıştı. Maddie onu hiç yanlış yönlendirmemişti bugüne kadar, hem Maddie onun arkadaşıydı ve onu çok seviyordu. Maddie hiçbir konuda ondan lafını esirgemezdi ve bugüne dek vücuduyla ilgili hiç kötü bir şey söylememişti. İyi arkadaşların sorunu buydu: bazen çok fazla destekleyiciydiler.

Kendisi tüm geceyi Drew'ün şehvetli dokunuşlarıyla mest olarak geçirirken, Drew muhtemelen sağına soluna bakınarak gözüne kestirdiği güzel kadınlardan biriyle olabilmek için can atıyordu.

Gecenin geri kalanını sağ salim atlatabilmesi için silkinip kendine gelmesi gerekiyordu. O yüzden kendi kendine bir motivasyon konuşması yapmaya karar verdi.

Pekâlâ, Alexa Elizabeth Monroe, dedi kafasının içinde, *bunların hiçbirinin bir önemi yok, hatırladın mı? Olivia ve Maddie'ye anlatmasaydın belki vazgeçebilirdin ama burada olmayı kendin istedin. Harika bir elbise var üzerinde, bedava içkiler içip güzel yemeklerin tadına varıyorsun ve gece bittiğinde –*

Zihinsel konuşmasının yarısında omzuna dokunan bir el yüzünden irkildi. Bu, Drew'ün eli değildi. Nasıl olup da onun dokunuşunu diğerlerinden ayırt edebiliyordu? Bu soruyu zihninden uzaklaştırıp arkasını döndü ve Lauren ile göz göze geldiler.

"İşte buradasın! Dan, Drew ile birlikte barda olduklarını yazdı az önce. Hadi gidip onları bulalım."

Bara gidip onları buldular. Drew, Dan... Ve Amy! Alexa içini çekti. Belki de başka bir motivasyon konuşması yapması gerekiyordu. Amy'nin o elbiseyi zayıf olduğu için alamadığını söyleyerek onu iğnelemesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu ve şimdi de elleri Drew'ün üzerinde bir oraya bir buraya dokunup duruyordu.

Pamuk şekeri pembesi elbisesi oldukça gülünç görünüyor, diye teselli etti kendini Alexa.

Alexa ve Lauren yaklaşırken "Hey!" dedi Drew. Sanki bir saattir onun yolunu gözlüyor gibiydi. "Nihayet buluşabildik." Amy'den uzaklaştı ve Alexa'nın yanına gelerek elini beline doladı.

"Geliyor musunuz?" diye sordu Amy.

Alexa dönüp soru soran gözlerle Drew'e baktı. Amy, onun cevap vermesini beklemeden Drew'ün eline tuttu ve "Pasta kesecekler, hatırladın mı?" dedi. Evet, hatırlamıştı. Amy, son beş dakikadır bu konuda başının etini yiyordu zaten. İki insan kocaman bir pastaya sahte bir kesik atacaklar diye kendisi neden orada dikilip bunu seyretmek zorundaydı, bunu bir türlü anlayamıyordu.

Ayrıca, burada kalıp tüm gece elini Alexa'nın belinde tutmayı tercih ederdi.

"Bir saniye, Amy. Seninle orada buluşuruz."

Amy, burnundan soluyarak uzaklaştı. Drew, artık tüm dikkatini Alexa'ya verebilirdi. Ama o kendisine değil de suratında tuhaf bir ifadeyle gitmekte olan Amy'ye bakıyordu.

"Hadi ama..." dedi Alexa. "Pasta kesiyorlar. Hadi gidip izleyelim."

Balo salonu boyunca yürürlerken el ele tutuştular, Drew durumdan oldukça memnundu. *Acaba şu alerji meselesi yüzünden keyfi kaçmış mıdır? Tuvaletten geldiğinden beri yüzüme hiç bakmadı neredeyse.*

Josh ve Molly'nin etrafındaki kalabalığın arasına karıştıklarında Alexa, Drew'ün elini sıkıca tuttu ve yüzüne yerleştirdiği kocaman gülümsemeyle sabit bir şekilde önüne bakmayı sürdürdü.

"Barıştık mı?" dedi kulağına Drew. Alexa yerinden sıçradı, bir şey olmuş gibiydi. "Bir sorun mu var? Yoksa Bill abuk sabuk bir şeyler mi söyledi sana?"

Alexa, kaşlarını kaldırıp ona bakarken "Bill mi? Yoo, neden ki?" dedi.

Gözlerinin içine baktığında, Bill ile karşılaşmadıklarını ve hiç kimsenin Bill'in laflarını ona taşımadığını anladı.

"Önemli bir şey değil, endişe duymana gerek yok." dedi Drew. Gözlerini bir türlü onun güzel yüzünden ayıra-

mıyordu. İşe yarayıp yaramayacağını kestiremese de "Sana sonra söylerim." dedi.

İşe yaramadı.

Alexa'nın kahkahasında neşeden eser yoktu. Pastayı gören kalabalıktan *aaa, ooo* sesleri yükseliyordu. Alexa, parmağını Drew'ün çenesine koyarak kafalarını aynı seviyeye getirmek için hafifçe bastırdı ve "Ya vücudum hakkında iğrenç bir şey söyledi ya da ırkçı bir söylemde bulundu. Hangisi?" diye sordu.

Etraflarındaki herkes Josh ve Molly'nin sağlığına içiyordu. Alexa, Drew'ü serbest bırakarak kadeh kaldırdı ve Drew de aynı hareketi tekrarladı.

Çok geçmeden "İkincisi." dedi Drew. Alexa, içkisinden bir yudum daha aldıktan sonra "Zaten o tarz bir herife benziyordu." dedi.

Drew, Bill adına özür dilemeye hazırlanıyordu ki Molly yanlarına geldi.

"Drew, Alexa, merhaba! Sizin yanınıza gelme şansı bulamadım bir türlü, ikiniz de çok güzel görünüyorsunuz!" Yanakları kızarmıştı ve gözleri sevinçle parlıyordu. Tam olarak sarhoş değildi ama çakırkeyifti, Drew bunu hemen anlamıştı.

Molly'nin elini sıkarken "Ah, Molly, çok teşekkür ederiz, sen de büyüleyici görünüyorsun! Elbisen de tıpkı düğününüz gibi muazzam. Beni böyle dostça karşıladığın için ayrıca teşekkürler." dedi Alexa. Onun yüzündeki ifadeyi gören birisi, kesinlikle az önce Drew ile gergin bir konuşma yaptıklarını anlayamazdı.

"Çok naziksin. Drew senin gibi birini bulduğu için çok mutluyum!" dedi Molly. Bunun ayırdına yeni varıyormuş gibi, *Ben de çok mutluyum*, diye düşündü Drew.

En sonunda "Ben de." dedi ve elini tekrar Alexa'nın beline doladı. Alexa gevşemiş gibiydi ve Drew rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Ah, siz ikiniz çok sevimlisiniz!" dedi Molly. *Pekâlâ, belki de sarhoşluğa daha yakındır*, diye geçirdi aklından Drew. "Her neyse, Alexa'ya birazdan çiçek buketimi fırlatacağımı söylemeye gelmiştim!"

Alexa'nın yüzünde dehşetli bir bakış belirdi ama anında -Drew'ün artık aşina olduğu- kocaman, parlak bir gülümsemeyle durumu toparladı. Kocaman, parlak ve *sahte* bir tebessüm.

Molly'ye bakarak "Ah!" dedi Alexa. "Tamam, harika!"

Molly, ikisine de sarıldıktan sonra nedimelerini ve kadın konukları yanına alarak dans pistine doğru süzüldü.

Alexa, "Sanırım ben de gitmeliyim oraya." dedikten sonra kadehini bir dikişte bitirip Drew'ün eline tutuşturdu ama gitmeye yönelik bir girişimde bulunmadı.

Drew, "Bunun için çok heyecanlı görünmene gerek yok." dedi ve onu Molly'nin gittiği yöne doğru ittirdi. Alexa, gözlerini devirerek ona baksa da yürümeye devam edip kalabalık kadın grubunun arasma katıldı. Lauren, koluna girerken ona bir şey söyledi ve Alexa gülmekten iki büklüm oldu. Drew, onu bu kadar güldüren şeyin ne olduğunu ve kendisinin bunu nasıl başarabileceğini bilmek istedi o anda. O kırmızı sütyenin içindeki göğüslerini bir anlığına görmek için yapmayacaktı bunu... Ama kısmen o da vardı tabii.

Molly buketi bırakınca Alexa ve Lauren ağırdan aldılar. Küçük bir mücadelenin ardından nedimelerden biri buketi kaldırdı. Drew'ün gözleri dans pistinin en uzak noktasında bulunan Alexa'nın üzerindeydi. Lauren ile birlikte yalancıktan somurtur gibi yapıyordu. Bu kez gülmekten iki büklüm olma sırası Drew'de idi.

Dan, onu dirseğiyle dürterek "Sence bu bize hakaret mi?" dedi. Elindeki buketi sallayan nedimeye bakarken bir yandan alkışlayıp bir yandan üzülür gibi yapan Lauren ve Alexa'yı gösteriyordu.

Drew bir kez daha güldü ve "Yoo, bence bu salondaki en zeki kadınlarla birlikte olduğumuz için kendimizle ne kadar gurur duysak az." dedi. Alexa ve Lauren diğer kadınların oluşturduğu halkaya katılmışlardı ve kızlar hep bir ağızdan "Bekâr Kadınlar" şarkısını söylerken el ele dans ediyorlardı.

"Biz de mi katılsak onlara?"

Alexa, Lauren ile dans ederken kahkaha atıyor ve can sıkıcı düşüncelerden sıyrılmaya çalışıyordu. Belinin üzerinde bir el hissettiğinde arkasını dönüp Drew'ü gördü ve bu akşamın saçmalığına ve birden ne kadar eğlenmeye başladığına şaşırarak gülmeye başladı. Drew, Alexa'nın elini tuttu ve gözlerinin içine baksın diye onu iyice kendine doğru döndürüp gülümsedi. Düğündeki diğer insanlar da onlara katılmış, etraflarında dans etmeye başlamışlardı. Peş peşe şarkılar çalındı ama ikisi uzun bir süre boyunca pistten ayrılmadılar.

Drew, Alexa'nın kulağına eğilip "Su ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen." Birlikte bara doğru yürüdüler.

Alexa, bardaki duvara asılı duran süslü saate baktı ve vaktin ne kadar ilerlediğine şaşırdı. Gecenin bitmesini hiç istemiyordu. Kahretsin, Drew'ün sahte kız arkadaşı olmak eğlenceliydi ama deyim yerindeyse saat gece yarısını vurduğu anda bu peri masalı sona erecekti.

Drew, ceketini çıkarmış ve papyonunu gevşetmişti. Dansın etkisiyle kıyafetleri darmadağınıktı ve hafif terlemişti.

Yüce Tanrım! Bu herif gerçekten çok seksi!

Drew, gömleğinin kollarını katlayarak masaya yaslandı. Alexa ise parmaklarını onun kollarının çıplak teninde gezdirmek ve ne kadar sıcak ve güçlü olduklarını hissetmek istiyordu.

Hayal gücünün arka planda kalması gerekiyordu anlaşılan.

"Hmm..." dedi "Vakit bayağı ilerlemiş ve Doğu Körfez'e giden son hızlı treni kaçırmak istemiyorsam acele etmeliyim."

Neden böyle demişti ki şimdi? Ateşli bir adamın yanında nefes nefese iken söylenecek laf mıydı bu? Şimdi Maddie -ya da Amy- onun yerinde olsaydı, adamın seksi kollarından birini alıp kendi vücuduna dolamış ve tek kelime etmeden arzularını adama belli etmişti. Ama ne yazık ki Drew'ün karşısında Alexa vardı ve bunu yapmak yerine kaçmayı tercih etmişti.

Drew, elindeki su şişesini masaya koyup ona baktı ve "Tamam." dedi.

"Tamam..." diye tekrar etti Alexa. Olivia ve Maddie kendini adamın kollarına atmadığı için ona müthiş kızacaklardı ama anlamadıkları şey, Alexa bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Dahası, bu adamdan ret yemek, zaten çok az olan özgüvenine hiç de olumlu katkılarda bulunmayacaktı.

Drew, ona biraz daha sokularak elini yine onun beline koydu. Alexa da gayriihtiyari elini onun kolunun üzerine koyup, parmaklarını yukarı aşağı gezdirmeye başladı. Ah Tanrım, ona bu şekilde dokunmak düşündüğünden daha iyiydi.

"Ya da..." -doğrudan gözlerinin içine bakıyordu- "Kalmak istersin belki."

Dudaklarında hafif bir tebessüm ve gözlerinde soru soran bir ifade vardı. Eliyle Alexa'nın kalçasında küçük daireler çiziyor ve parmaklarını sırtının üzerinde gezdiriyordu. Diğer

eli, Alexa'nın yüzüne doğru hareket etti ve dudaklarının ana hatlarını parmaklarıyla takip etti.

Alexa titriyordu.

Drew öylece bekledi.

"Ya da..." dedi Alexa "Kalabilirim."

Drew, onu kendine doğru çekip öptü. Dudakları ilk önce yumuşak bir şekilde birbirine yapıştı, ardından baskıyı artırdılar. Adamın tadı, viski, çikolata ve Alexa'nın arzuladığı her şeyi barındırıyordu. İç çekerek onun adını mırıldandı, gülümsediğini hissedebiliyordu. Ellerini adamın saçlarına doğru kaydırdı, tüm geceyi o saçlara dokunarak geçirebilirdi. Drew, Alexa'nın yanaklarını avuçlarının içine alarak onu daha da tutkulu bir şekilde öpmeye başladı. Yumuşak dokunuşların eşliğinde ağzının sıcaklığını sinir uçlarına kadar hissediyor, o sıcaklıkta kavruluyordu.

Kalabalık balo salonunda yalnızlarmış gibi görünüyordu. Drew'ün dudakları onunkilere baskı uygulayıp dili ağzının içini keşfe çıkarken ve vücutları bir olurken uzaktan uzağa gürültüler duyuluyordu.

Bir anlığına ayrıldılar ve Drew ona gülümsedi.

Kızıl kahverengi gözleri, doğrudan Alexa'nınkilerin içine bakarken "Bütün gece bunu yapmak istiyorum." dedi. Önce yanağını, ardından kulağını, en son da köprücük kemiğini öptü. Sonrasında tekrardan dudaklarına yapıştı. Alexa da atlet benzeri bir şey giymemiş olmasını umarak göğsüne dokunmak üzere ellerini onun gömlek düğmelerinin arasına soktu. Dokunuşu onu iyice ateşlemiş gibiydi. Ellerini Alexa'nın sırtına koyup şehvetli bir şekilde onu kendine çekti. Onun bu sert hamlesi Alexa'nın zaten hızlı atan kalbinin ritmini iyice arttırmıştı. Ertesi gün sahip olacağını düşündüğü morluklara misilleme olarak Drew'ün dudağını ısırdı. Drew, gülümseyerek Alexa'nın dudaklarını emmeye başladı.

Sesi kulağa hiç de üzgün gibi gelmese de "Böldüğüm için üzgünüm." dedi Amy.

Nefes nefese birbirlerinden ayrıldılar.

Bakışlarını Alexa'dan ayırmadan "Ne var Amy?" dedi Drew. Onu omzunun üzerine atıp karanlık bir dolaba götürmek ve şuursuzca becermek istiyor gibi bakıyordu. Belki de Alexa'nın istediği de buydu.

"Molly ve Josh ayrılmak üzereler. Fotoğraf çekimi için sizi bekliyorlar."

Drew, nihayet Amy'nin olduğu tarafa baktı. Alexa kalkmaya çalıştı ama Drew elini sıkıca tutarak onu bırakmadı.

"Harika, birazdan oradayız." dedi. Amy, birkaç saniye boyunca bir Alexa'ya bir Drew'e baktıktan sonra iç geçirdi ve dönüp gitti.

Drew, tekrar Alexa'ya döndü ve "Fotoğraf çekilmeye gideceğimize direkt odaya geçmeye ne dersin?" dedi.

Bu gerçekten olacak mıydı?

Alexa, onun elini sıkıp bıraktıktan sonra "Gidip fotoğraflarda yer alalım. Sabır erdemdir." dedi. "Kıpırdama." Elini Drew'ün yüzüne uzatıp dudaklarını ve yanaklarını ovarken "Her tarafında benim rujum varken fotoğraf çekilmek istemezsin herhalde, değil mi? Tamam, şimdi hazırsın işte." dedi.

Drew, sandalyenin üzerine attığı smokin ceketini alıp Alexa'nın elinden tuttu ve partinin olduğu yere doğru birlikte yürümeye başladılar. Oraya vardıklarında Alexa'nın yanından ayrılmaya niyetli görünmüyordu ama Alexa onu diğer sağdıçların arasına ittirip uzaklaştı.

Josh ve Molly kalabalığa el sallarken Drew de heyecanlı ve şaşırmış görünmeye çalışıyordu ama gözleri Alexa'nın olduğu yöne sapıyordu sürekli. Saçları iyice dağılmıştı ama ruj lekelerinin çoğu yok edilmişti. Alexa'ya baktı, o kadar olağanüstü görünüyordu ki, ona doğru koşup onu duvara yapıştırmak ve üzerindeki kıyafeti omuzlarından aşağı çekmek istiyordu.

Amy geldi o sırada yanına.

"Gelecek birkaç dakika boyunca kız kardeşime değer veriyormuş gibi davranıp, oradakinin yüzüne bakmadan birkaç lanet fotoğraf çekilebilir misin acaba?"

Onun haklı olduğunu kabullenmekten nefret etse de Amy haklıydı.

"Evet, tamam, iyi." Derin bir nefes alıp fotoğrafçıya döndü. Amy'ye bakmaksızın "Kardeşini önemsediğimi biliyorsun." dedi.

Amy küçük bir kahkaha attı ve "Bunu gösterme tarzın biraz enteresan doğrusu." dedi. Josh ve Molly salonu terk ederken onlara el salladı ve Drew'e biraz daha sokuldu. Drew

gitmeye niyetlenmişti ki fotoğrafçı onlara yaklaşıp doğaçlama bir şeyler yapmalarını istedi. Amy, elini Drew'ün beline atıp yanağına bir öpücük kondurdu. Drew kameraya sırıtırken dişlerini sıktığının çok fazla belli olmamasını diliyordu ki Amy'nin elini kıçında hissedince yerinden zıpladı.

"Odamın anahtarını koydum cebine." diye fısıldadı Amy. "Sevgilinden kaçmak ve kız kardeşleri kıyaslamak istersen diye yani. Molly'den daha iyi bir performans sergileyeceğimin garantisini veriyorum sana."

Bu yeni bir gelişmeydi. O ve Alexa, Amy'nin onu öldürmek ya da becermek istediği konusunda şakalar yapmışlardı ama böyle bir şeyin gerçekleşeceğine hiç inanmamıştı. Görünüşe göre ikisini birden mi yapmak istiyordu?

Geldiği için Alexa'ya bir kere daha minnettar oldu. Çünkü kendini biliyordu, Alexa ile o asansörde karşılaşmamış olsaydı şu anda zil zurna sarhoş olacak ve düzgün bir karar verecek kadar aklı başında olmayacaktı.

Hızlı bir şekilde yanından çekiliverince Amy'nin eli boşluğa düştü.

"Yok, sağ ol Amy. İyi geceler." Ondan ve diğerlerinden ayrılarak Alexa'ya bakınmak üzere döndü.

Kanepelerden birinde Lauren ve Dan ile birlikte oturuyordu. Ve diğer tarafında da... Bill vardı. Alexa'nın yüzünde yine o kocaman sahte gülücük vardı ve üst üste attığı bacaklarını sıkıca kapatmıştı.

Bill'e kış kış hareketi yaparken "Yerime oturmuşsun." dedi.

Bill istifini bozmayınca suratının ortasına bir tane geçirmek istedi ama Dan'in bakışlarını görünce vazgeçti. Onun yerine elini Alexa'ya uzattı. Alexa da elini tutup ayağa kalktı.

Alexa'yı gerektiğinden de yakınına çekerken "Artık paydos etme zamanımız geldi, ha?" dedi Drew. Dan ve Lauren

de ayaklanmıştı ve dördü Bill hakkında başka bir laf etmeden balo salonunun dışına doğru yürüdüler.

Kimsenin duymayacağından emin olunca "Seni rahatsız etti mi?" diye sordu Drew.

Alexa, kafasını sallayarak "Muhtemelen etmek üzereydi ama elimde bir içki vardı ve ben de onu kullanmaktan çekinmedim." dedi.

Sessizce konuşuyorlardı ama Lauren bir anda arkasını dönüverdi ve "O herif dallamanın teki." dedi.

Dan, onların kendisini yakalamasını bekledi ve Drew'ün kulağına eğilip "Bill'in laflarını Alexa'ya söyledin mi?" diye fısıldadı. Ama 'fısıltı'sı daha çok bir bağırma gibiydi. Dan, asla sessiz bir sarhoş olmayı beceremişti zaten.

"Hayır ama anladı." dedi Alexa.

"Benimle Japonca konuşmaya çalıştı!" dedi Lauren. "Oysa ben Koreliyim. Hadi ama."

Asansörün gelmesini beklerken Drew, Alexa'nın arkasına geçip kollarını ona sardı. O da Drew'e yaslanıp ellerinden birini ona uzattı. Ona her dokunuşu, öpüşmelerini ve birazdan yaşanacakları haber veren gizli bir mesaj gibiydi.

Nihayet asansörlerden biri geldi ve bindiler, Drew'ün kolları hâlâ aynı pozisyondaydı.

"Sanırım bu bizim asansörümüz."

Başını ona doğru çevirdiğinde onu yavaşça öptü.

Gülümseyerek "Bence de." dedi Alexa. "Dan ve Lauren darılmasın ama umarım bir daha kalmayız bu aletin içinde."

Asansör, Drew'ün katında durduğunda Alexa ve Lauren kucaklaştılar.

"Sensiz ne yapacağım ben şimdi!" dedi Alexa. "Özellikle buket fırlatma esnasında."

Drew, odaya girerken bile Dan'in asansörden gelen kahkahalarını duyabiliyordu.

"Lauren'i gerçekten çok sevdim." dedi Alexa, kapıyı kapatırken. Ama Drew tek kelime daha etmesine müsaade etmeden dudaklarına yapıştı. Onu kapıya yapıştırdı ve iki kolunu da etrafına koyarak onu sıkıştırdı. Alexa'nın elleri Drew'ün saçlarına uzandı ve onu kendine çekti. Omzundan ceketini sıyırdı, gömleğini pantolonunun içinden çıkardı ve elini onun göğsünde yukarı aşağı gezdirmeye başladı.

Drew, yavaşça boynunu öpüyor ve emiyordu ki Alexa bir bacağını onun beline atıp onu kendine çekiverdi. Bu kadını öpmek, bütün ay boyunca yaptığı en iyi şeydi.

Elbisesinin kayışını omzundan itti ve göğsünün kıvrımını öpmek için eğildi.

"Bütün gece bunu yapmak istedim." dedi.

"Bütün gece bunu yapmanı istedim." diye karşılık verdi Alexa. Kafasını kapıya yaslamış, gözlerini kapamıştı. Saçlarını okşayıp, tırnaklarını kafatasına geçirerek Drew'ü daha da çıldırtıyordu. Elbisenin diğer kayışı da çıkınca Alexa beline kadar çıplak kaldı.

Sütyeninin kırmızı danteline ve altındakine bakarken "Aman Tanrım." dedi Drew.

"Bu güzel bir tepkiydi işte." Elleri adamın beline doğru kayarken parmakları tenini okşuyordu. Drew'ün hareketsiz bir şekilde kendisini izlediğini fark edince gömleğinin düğmelerini açmak üzere uzandı. İki düğme açmıştı ki Drew hırıldayarak gömleği bir çırpıda çıkarıverdi.

Ona tekrar uzanmaya çalıştı ama Drew tek eliyle onu bileklerinden yakalayıp duvara monte etmişti bile.

"Söyle bana!" dedi Drew, "Ne istediğini söyle hadi."

Alexa bir an için tereddüt etti, gözleri yarı kapalı ve pusluydu.

Elini Alexa'nın vücudunda yukarı aşağı gezdirirken "Bunu mu istiyorsun, Alexa?" dedi.

"Ne istediğimi biliyorsun..." dedi Alexa, gözleri kapalıydı artık. Göğsünü Drew'e doğru ittirdi ama o ağırdan almaya niyetli gibiydi. Alexa'nın iyice azdığını görüyor ve bunu bir süre kullanmak istiyordu.

"O zaman bana ne yapmamı istediğini söyle."

Nihayet Alexa gözlerini açıp ona gülümsedi ve "Öp beni!" dedi.

Tam olarak neresini öpmesi gerektiğini belirtmemişti.

"Aman Tanrım, Drew."

Ama Drew'ün seçtiği yeri pek de umursuyor gibi görünmüyordu.

"Önce yatağa geçmeliyiz."

Drew, onu tuttuğu gibi yatağa atıverdi. Yastık yığınının içine düşen Alexa kahkaha atarak yanına ışınlanan Drew'e bakıyordu. Beraber gülüyorlardı ki Drew yuvarlanarak üstüne çıktı. Birbirlerini gıdıklayarak kıkırdadılar.

Elbisenin eteğine asılarak "O elbise çıkmalı artık!" dedi Drew.

Alexa, kemere uzanarak "İlk önce o pantolon çıksın." dedi. Drew, oturup Alexa'nın kemerini çıkarmasını ve fermuarını açmasını izledi. Yarı çıplak hali, ısırılmış ve şişmiş dudakları, vücudunda dolaşan elleri, Drew'e şansının nasıl döndüğünü düşündürüyordu.

Alexa sırıtırken onu saçından yakaladı ve üzerine doğru çekip dudağından öptü. Drew, onun vücudunun altındaki hissinin, sertliğine karşı yumuşaklığının, saçları ve sırtında gezinen ellerinin tadına varıyordu her saniye. Bir müddet sonra doğrulup onun yarı çıplak bedenine baktı ve "Bu elbiseyi senden gerçekten almam gerek." dedi.

Alexa, elbiseyi kalçalarından iterek yere attı. Yastıklara tekrar gömüldüğünde, Drew kırmızı dantelli külotu görüp bir kere daha mest oldu.

Drew onu altına alıp ellerini göğüslerine doğru götürdü. Alexa, adamın parmakları göğüslerini yukarı aşağı okşarken gözlerini kapatarak bu anın tadına varmaya başlamıştı ki Drew'ün elleri hareket etmez oldu. Gözlerini açıp ona baktığında yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu gördü.

"Söyle bana." dedi Drew bir kez daha.

Tekrar hareket etmeye başlaması için altında kıpırdandı ama işe yaramadı. Onu sinirlendirmekten hoşlanıyor gibiydi. Neyse ki bunu yaparken bile seksiliğinden bir şey kaybetmiyordu.

Drew, "Alexa." dedikten sonra ellerini önce Alexa'nın saçlarına ardından da yüzüne götürdü. "Söyle hadi. Söylediğini duymak istediğimi biliyorsun."

Alexa derin bir nefes aldı ve kendisine bunun sadece bir gecelik bir şey olduğunu ve utanmasına gerek olmadığını hatırlattı. Adamın elini tutup arzuladığı yere götürdü ve "Öp beni," dedi. İlk seferinde gayet işe yaramıştı bu.

Drew gülümseyerek eğildi ve "Bu daha başlangıç." dedi.

Ah, vay canına. Onunla yatakta sevişmek, kapının önünde olduğundan daha iyiydi. Şimdi neyi sevdiğini, ne zaman inleyip nefesinin kesildiğini gayet iyi biliyordu.

Drew oturdu ve gülümsedi, gözleri parlak kırmızı külotun üzerindeydi. Alexa, içten içe duruma uygun bir sütyen ve külot takımı giymesini teklin ettiği için Maddie'ye teşekkür etti. Derken Maddie ve diğer herkesle ilgili düşünceler aklından çıkıverdi. Drew, yıldırım hızıyla hareket ederek külotu

çıkardığı gibi yere fırlattı. Sonra parmaklarıyla ve ağzıyla öyle şeyler yapmaya başladı ki Alexa neredeyse bayılacaktı.

Nihayet Alexa titreyerek yastıklara yığıldığında Drew kendini beğenmiş bir suratla doğruldu. Suratına bu ifadeyi yerleştirmeyi çoktan hak etmişti çünkü bu işte ustaydı. Yukarı doğru çıkarak önce karnını, ardından göğüslerini, boynunu ve en son dudaklarını öptü ve Alexa'nın yanına yuvarlandı.

Alexa, gözlerinin içine bakmak için ona döndü ve elini göğsüne koyup titreşen kaslarına dokundu. Vay be, bu herif bir başkaydı.

"Bu..." Az önce olan şeyi anlatmak için kelimeler düşündü ama aklına bir şey gelmedi. "Bu, beni kendimden geçirdi."

Drew, "Onu görebiliyorum." dedi ve uzanıp onu tutkulu bir şekilde öptü. "Bunu duymak hoşuma gitti."

Alexa doğruldu ve Drew'ün iç çamaşırının iki ucuna asılarak "Bunun çıkması gerekiyor," dedi. "Ve buraya bir şey takılması gerekiyor."

"Bunun hakkında tartışmayacağım." Hızlı bir hareketle yataktan atladı, iç çamaşırını çıkardı ve elini çantasının içine sokup birkaç saniye içinde bir kutu kondom çıkardı. "Bahsettiğin şey bu muydu?" Alexa adamın çıplak bedenine hayranlıkla bakıyordu ki Drew yatağa atlayıverdi.

"Evet..." dedi Alexa. Drew'ün beklediği şey bu gibiydi. Yarım saniye sonra adamın altındaydı.

İkisi de gülüyorlardı ki Alexa, ciddi bir edayla "Gülünecek bir şey yok. Burada önemli bir iş yapıyoruz." dedi.

"Şey, Alexa Monroe çok çalışmanın değerine inananlardan değil galiba."

"Mmmmm." Drew, onun kalçasını yukarı aşağı okşarken bacaklarını ayırdı ve "Ben olsam öyle demezdim." dedi.

Dakikalar... Ya da saatler... Sonra Drew, Alexa'nın üzerine titreyerek yığıldı ve "Yüce Tanrım!" dedi. "Neden asansörde kaldıktan otuz saniye sonra yapmadık ki biz bunu?"

"Görünüşe göre ikimiz de aptalız da ondan."

"Hem de çok aptal."

Birkaç saniye daha o pozisyonda kaldılar, ikisi de nefes nefeseydi. Nihayet Drew kondomu çıkarıp sırtüstü uzandı ve Alexa'yı kendine çekti. Alexa, başını onun göğsüne yaslayıp bacaklarını da iki yanına sarmıştı. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bu şekilde mutlu olabilirdi. Belki de aylarca.

Bu adamda ne vardı böyle? Birisiyle ilk kez seks yaptığında -hatta iki, üç, dördüncü seferlerde bile- karşıdakinin vücudunu beğenip beğenmediğini, kendisinden etkilenip etkilenmediğini, göğüslerini gerçekten sevip sevmediğini, onların daha küçük ya da daha diri olmasını isteyip istemediğini düşünerek endişelenirdi. Bunlardan yana içinin rahat olduğunda ise mutlaka kendine titizlenecek bir şey bulup eğlenemez ve anın tadını çıkaramazdı.

Her zaman eğlenmeyi bilen bir yapıya sahipti ama kalçasının ya da karnının nasıl görüneceğini fazlaca düşündüğünden belirli pozisyonlarda sevişmeyi hiç istemezdi. Ve ilk seferde asla ne istediğini sesli bir şekilde ifade edemezdi, hatta bazen hiç edemezdi.

Ama Drew ile birlikteyken, ilk öpücüğün ardından kendini rahatlıkla ona teslim etmişti. Üstelik onun ne düşüneceğini ya da nasıl tepki vereceğini hiç düşünmeden soyunuvermişti karşısında.

Yüce Tanrım, tek gecelik ilişkiler böyle mi oluyordu? Belki de sabah otelden ayrıldıktan sonra bu herifi bir daha görmeyeceğinden böyle rahat olabilmişti. Sadece iki gün önce tanışmışlardı ve birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlardı. Ve Tanrı aşkına, o Los Angeles'ta yaşıyordu. Kendisine karşı ta-

mamen dürüst olabilirdi; anın tadını çıkarabilir ve sonuçlarını düşünmeksizin pişmanlık duymadan eğlenebilirdi.

Sebep ne olursa olsun, bu gerçekten harikaydı.

Drew, "Bu..." diyerek cümlesine başlamıştı ki cümleyi tamamlamak yerine Alexa'nın sırtını okşayıp omzunu öptü.

"Mmmmhmmm..." dedi Alexa.

Yanağından öpüp "Uykun mu geldi?" dedi Drew.

"Zorlukla kıpırdayabiliyorum. Sanki uzuvlarım erimiş tereyağından yapılmış gibi."

Drew, kıkırdayarak "Lafını unutma." dedi ve yataktan kalkıp tuvalete gitti. Dönünce üzerlerine battaniyeyi çekip Alexa'yı kollarının arasına aldı ve "İyi geceler, Alexa." dedi.

Alexa, elini adamın kolunda aşağı yukarı oynatırken "Sana da Drew." dedi.

Alexa, birkaç saat sonra uyandığında hâlâ aynı pozisyondalardı: adamın göğsüne yaslanmıştı ve adamın kolları onu sarmıştı. Kendini rahat, sıcak, erkeksi bir kozadaymış gibi hissediyordu. O ana kadar, onun için ideal yerin burası olduğunu asla anlamamıştı. Ama tek bir sorun vardı.

Acilen tuvalete gitmesi gerekiyordu.

Pekâlâ Alexa. Bunun hakkında düşünme yeter. Sadece uzan ve bu erkeksi rahatlığın verdiği huzurla uyumaya çalış.

Adamın nefesini dinledi, sürekli inip kalkarak sırtına değen göğsünü ve bacağındaki kılların onunkilere sürttüğünü hissederek gülümsedi. Tekrar uyumayı başarabilirim, dedi kendine.

Ama idrar torbası aynı fikirde değildi. Ona dün gece içtiği şampanyaları ve şişe şişe suları hatırlatmak ister gibi baskıyı sürekli arttırıyordu. Ah Tanrım, gerçekten de altına yapacaktı.

Hayır Alexa. Hiçbir yere gitmiyorsun. Hemen uyumalısın. Sıvılarla alakalı hiçbir şey düşünme. Başarabilirsin. Şu mükemmel anın tadını çıkar.

Derin bir nefes aldı, kendini sıkarak rahatlamaya çalıştı ama beynindeki ses susmak bilmiyordu.

İşemek zorundayım! İşemek zorundayım! İşemek zorundayım!

İç sesiyle mücadele edemez hale gelince pes etti. Uyandırmamaya gayret ederek yavaşça adamın kollarından sıyrıldı,

üzerindeki çarşafı kaydırdı ve parmak uçlarına basarak banyoya koştu.

Perdeleri kapamadıklarından -oldukça meşgullerdi o ara- ufuk çizgisinden kafasını çıkarmakta olan güneş odayı aydınlatmaya başlamıştı. Bu sayede yerdeki ayakkabılara, kıyafetlere ya da iç çamaşırlarına takılmadan yatağa dönmeyi başardı.

Mükemmel kozasındaki eski pozisyonuna nasıl geri dönebileceğini düşünerek sıcacık yatağa girdi. Drew, hâlâ bıraktığı gibi yatıyordu ama kollarını göğsünde birleştirmişti; artık onun göğsüne sokulup kollarını etrafına dolayamazdı, yapabilir miydi?

Nasıl yapacağını düşünürken bir yandan da adamın çıplak göğsüne hayranlıkla bakıyordu. Belki de birazdan üzerine doğru yuvarlanır ve beni tekrar göğsüne yaslayıp kollarını bana dolar, umuduyla yastığına gömüldü.

Gözleri hâlâ kapalıydı ama "Buraya geri dönecek misin yoksa gecenin geri kalanında beni yalnız mı bırakacaksın?" diye sordu Drew.

"Uyuduğunu sanıyordum." Alexa yaklaştı ve Drew kollarını ona doladı. "Seni uyandırmak istemeıniştim."

Drew, onu öpmek üzere eğildi ve dudakları bir kez daha birleşti. Alexa bu adamı öpmeye gerçekten bayılıyordu.

"Beni uyandırmış olsaydın bile..." dedi Drew, "Bunu umursamazdım."

Alexa'nın içinde bir şeyler eriyordu. Sözleri, gülümsemesi, dokunuşu... Kirli sakallı yanağını okşayıp onu bir kez daha dudaklarından öptü. Uzun ve tutkulu bir şekilde... Bir gece önceki acelelerinden eser yoktu şimdi. Sanki bu yatakta uzanarak birbirlerini keşfedebilecekleri günleri, haftaları, hatta yılları varmış gibi ağır ağır öpüşüyorlardı.

Drew'ün elleri Alexa'nın sırtından boynuna, oradan da saçlarına doğru hareket etti. Dudaklarını Alexa'nın yanaklarına, göz kapaklarına ve burnunun ucuna sürtüyordu. Alexa da boş durmuyor, elini adamın göğsüne ve kaslarına dokundurarak kalçalarını sıkıyordu.

"Devam etmeyecek misin?" diye sordu Drew.

Şu anda, bu otel odasında, bu gece mi? Yapmasını istediği her şeyi yapardı. Vücudunu, Drew'ün olmasını istediği yere kaydırdı.

Nefesini düzene sokar sokmaz "Bunu yapma şeklin gerçekten hoşuma gidiyor." dedi Drew. Alexa ise yatağın uç kısmından sürüne sürüne gelerek adamın üstüne yığıldı.

Birkaç dakika sonra Alexa yatağın kenarına doğru yuvarlanmaya çalıştı ama Drew onu durdurdu.

"Tam olarak nereye gittiğini düşünüyorsun?" İki eliyle onu belinden yakalamış, bırakmıyordu.

Kibar bir yolla bu sorudan kurtulmak için "Ah, çok ağır olabileceğimi düşündüm de..."

Drew onu biraz daha sıkı bir şekilde kavradıktan sonra "Hayır, böyle gayet iyi. Bir yere ayrılma." dedi. Onu tekrar üzerine çekerken "Tabii sen de kalmak istiyorsan. Aksi takdirde, böyle bir şeyi –"

"Hayır." Kafasını kaldırıp gözlerinin içine baktı ve "Burada gayet mutluyum." dedi.

Drew, kollarını ona doladı ve o da başını adamın göğsüne yasladı.

"Rahat mısın?"

"Evet."

Drew, sabah uyandığında Alexa'yı üzerinde yatarken buldu. Ne kadar harika bir uyanma şekliydi bu. Onu uyandırmaya niyeti yoktu ama birkaç saat içinde ayrılacaklarını düşününce bundan vazgeçti, bu kadınla yaşayabileceği her şeyi yaşamalıydı.

Parmaklarını onun vücudundan gezdirmeye başladı. Tanrım, ne kadar da pürüzsüz bir teni vardı. Çarşafı sıyırıp ağzının suyunu akıtan memelere baktı. Eğer dün geceyi doğru hatırlıyorsa ki hatırlıyordu, Alexa göğüsleriyle oynanmasından acayip hoşlanıyordu.

Göğüslerini sıktığı anda Alexa gözlerini açıp gülümsedi.

"Mmmm, ne kadar güzel bir uyandırma şekli."

"Böyle düşüneceğini biliyordum."

Üç seks sonunda -ya da iki buçuk- yatakta birbirlerine dolanmış vaziyette soluk soluğalardı.

Alexa, gömüldüğü yastıktan "Saat kaç?" dedi.

Drew, doğrularak yatağın yanındaki saate baktı ve "Dokuzu biraz geçiyor." dedi.

Alexa, ona iyice sokularak "Hey Drew?" dedi.

Drew, sırıtarak "Sadece iki gün önce tanıştık ama şu anki ses tonundan bir şeyler isteyeceğini tahmin edebiliyorum. Bu sabah senin için yeterince şey yapmadım mı?" diye sordu.

"Mmmm, kesinlikle yaptın ama başka ne yapabileceğini öğrenmek ister misin?"

Drew, elini onunkine sürterken ""Bunu yapmaya devam et, ne istersen yaparım." dedi.

Alexa güldü ve onun omzunu öptü.

"Bu, oda servisini arayıp bana kahve sipariş edeceğin anlamına mı geliyor?"

Drew, kalçasma bir şaplak atarak onu yatağa bastırdı. Alexa'nın saçları dağılmıştı ve gözlerinin etrafında makyaj le-

keleri vardı. Drew, onu tüm gün bu yatakta, yanında tutmak isterdi ama bu mümkün değildi.

Sesine sahte bir kuşkuculuk yerleştirerek "Kahve mi?" dedi. "Tüm bu yaygara bir kahve için miydi yani? Kolay memnun olan bir kadın mısın yoksa kahveyi bu kadar çok mu seviyorsun?" dedikten sonra onun üzerinde kalmayı sürdürerek telefona uzandı ve oda servisini aradı.

Parmaklarını onun vücudunda gezdirirken "Sanırım artık ne kadar kolay memnun edildiğimi biliyorsun." dedi Alexa.

Drew, çok büyük bir oda servisi siparişi verirken Alexa'nın meme uçlarıyla oynuyordu. O telefonda konuşurken Alexa da iç çekerek adamın altında hareket ediyordu. Az önce sevişmemiş olsalardı, Drew onun şu anki mest halini görünce kondom aramaya koyulurdu kesin. Drew, konuşmasını bitirip onu tekrar kollarına aldığı anda dördüncü için hazır olmadığını anladı ama çok geçmeden hazır olacağını düşünerek mutlu oldu.

Alexa'nın yanağına bir öpücük kondurup banyoya gitti. Döndüğünde birazdan gelecek olan oda servisine bahşiş vermek üzere cüzdanını aramaya koyuldu. Nihayet cüzdanı pantolonunun arka cebinde buldu ama yanında bir de oda anahtarı vardı.

"Aman Tanrım, sana söylemeyi unuttum: Amy dün gece odasının anahtarını cebime attı."

Doğrularak "Ne?" dedi Alexa.

Yatağa çökerken "Evet, bildim, değil mi? Önce seninle ardından da Molly ile ilgili pis şeyler söyledi ve anahtarını cebime attı." dedi.

"Vay canına." Saatler sonra ilk kez yüzündeki gülümseme solmuştu. Drew neden olduğunu bilmiyordu ama onu tekrar güldürmesi gerektiğini biliyordu.

"Sanırım haklıydın, ya beni öldürmek ya da beni becermek istiyordu... Yine de hangisi olduğundan emin değilim."

İşe yaramıştı ama sadece bir saniyeliğine. Kahkahayı bastıktan sonra Alexa'nın yüzüne tekrar o düşünceli ifade yerleşmişti.

"Yani dün gece bir ara tuvaletteydim." deyip duraksadı Alexa.

"Hı hı." Acaba ona tuvalette seks yapan insanlardan mı bahsedecekti? Bu, dördüncünün fitilini ateşlerdi işte.

"Kimse orada olduğumu bilmiyordu..."

Tanrım, bu iş gitgide heyecanlı hale geliyor.

"Amy'nin, Molly'den ayrıldığın zamandan bahsettiğini duydum. Yanlış mı hatırlıyorum yoksa sen bana ilişkiyi onun bitirdiğini mi söylemiştin?"

Kahretsin!

Alexa, Drew'ün bir şey demediğini görünce çarşafı boğazına kadar çekti.

Bu, dördüncü seks için hiç de uygun bir işaret değil!

"Sanırım bu yanlış hatırlamadığım anlamına geliyor."

Drew doğrulup iç geçirdi. Bu hafta sonunun bunun hakkında konuşmak zorunda kalmadan geçmesini dileyerek çok mu şey istemişti acaba?

"Evet, ben bitirdim. Ama sana onun bitirdiğini ima ettim. Bunu neden yaptım, bilmiyorum."

Alexa, dizlerini göğsüne doğru çekip ellerini diz kapaklarında birleştirdi ve bir süre Drew'e baktı.

Dördüncüye güle güle dedik galiba. Ah, kahretsin!

"Pekâlâ, neden olduğunu biliyorum: göt herifin tekiydim, Molly'ye doğru düzgün davranamadım. Ve bunu asansörde kıstırdığım seksi kadınlara söyleme taraftarı değildim çünkü iyi kalpli insanlara karşı hep böyle dallamalıklar yapıyorum."

Alexa, ellerini gevşetip Drew'ün koluna dokundu ve "Pekâlâ, dürüst olup zırvalamadığın için teşekkür ederim." dedikten sonra elini geri çekti.

Drew ise kafasını kaldırmadan omuz silkti. Ona şimdi bütün hikâyeyi anlatabilirdi.

"Molly ve ben yaklaşık bir buçuk yıl beraber olduk. Çok iyi bir insandı, muhtemelen fark etmişsindir." Gözünün ucuyla baktığında Alexa'nın başını salladığını gördü. "Ve onu gerçekten umursuyordum. Hatta belki de seviyordum. Ona âşık mıydım bunu kestiremiyordum ama onu çok sevdiğimi biliyordum. Kulağa nasıl geliyor, bilmiyorum."

Alexa başını salladıktan sonra elini onun koluna koydu ama bu sefer geri çekmedi.

"Doğum gününden hemen önce onu bir arkadaşıyla telefonda konuşurken duydum. Ona evlilik teklif etmeyi planladığını düşünüyordu ve oldukça heyecanlı görünüyordu."

Drew, dizlerine bakmayı sürdürüyordu. Birkaç ay önce koşarken düşmüş ve sağ dizinde bir yara izi oluşmuştu. Bunun yerine o hikâyeyi anlatmak isterdi aslında ama şu an için bu imkânsızdı. Derin bir nefes alıp devam etti.

"Bunu duyunca çok panikledim. Böyle bir şeye hiç hazır değildim. Öyle bir planım kesinlikle yoktu ve onu hayal kırıklığına uğratmak da istemiyordum. Yani, bir pislik gibi, ertesi gün ona bu ilişkiyi yürütemediğimi ve ayrılmak istediğimi söyledim. Doğum gününden hemen önce. Ve sonra da tıp fakültesindeki diğer üç kişiyle arka arkaya hızlı bir şekilde çıktım. Tam bir dallamaya yakışır hareket yani."

Alexa, elini adamın avcunun içine koydu ve Drew de onu okşamaya başladı.

Molly, ondan nefret etmişti. Kahretsin, Drew de kendinden nefret etmişti. En nihayetinde Molly onu bağışlamıştı çünkü o Molly idi ve Josh aralarının bozuk olmasını isteme-

mişti (Gerçi Drew buna şüpheci yaklaşıyordu hâlâ). İşte bu yüzden bu düğüne sağdıç olarak çağrılmıştı.

"Peki ya Josh olayı?" diye sordu Alexa.

"Arında çıkmaya başlamadılar. İşin aslı, bir yıldan fazla bir süre boyunca çıkmadılar. Ama bu ilişkiye başladıklarında, buna hiç hakkım olmasa da ihanete uğramış gibi hissettim. Üstelik Josh, onunla görüşmesinin benim için sakıncası olup olmadığını bile sormuştu bana. Sanırım şöyle düşünüyordum... Ben evliliğe hazır olduğum anda Molly tekrar kollarıma atılacaktı."

İç geçirerek Alexa'nın elini bıraktı.

"Her neyse, biz sevgiliydik, ben aşağılık birisiydim, en nihayetinde böyle davrandığım için özür diledim, Josh harika bir adam ve dün gece ikisi evlendiler. İşte, aşağı yukarı hikâye bu şekilde."

Alexa, çarşafa iyice sarılarak ona döndü ve "Yani... Bu düğün için senin kefaretin diyebilir miyiz?" diye sordu.

Drew, nihayet geriye yaslanıp Alexa'nın gözlerinin içine baktı ve "Sanırım öyle." dedi. "Belki de bu kadar çok korkmamın sebeplerinden biri de budur. Ve yanımda bir sandviç olmasını bu kadar çok istemem de." dedi.

Drew, onun güleceğini sanmıştı ama öyle olmadı. Gözlerine bile bakmıyordu. Koluna dokunarak "Hey!" dedi. "Üzgünüm. Seni buraya çağırmadan önce sana karşı tamamen dürüst olmalıydım, bunu başkasından duymamalıydın."

Alexa, kafasını kaldırıp Drew'ün gözleriyle buluştu ve kafasını sallayarak "Peki." demekle yetindi.

"Kızdın mı bana?" diye sordu Drew. Çok üstelemek istemiyor, dahası bu konuda daha fazla konuşmak hiç içinden gelmiyordu. Ama ona kızgın olmasını da istemiyordu. Çok az bir zamanları kalmıştı neticede.

Uzun bir süre Drew'ü süzdükten sonra "Kızmadım." dedi Alexa. Yüzünde gerçek bir gülümsemeyle "Bunu dün gece öğrendim, biliyorsun. Eğer kızmış olsaydım şu anda burada olmazdım, değil mi?" dedi.

Bunu sormamalıydı. Gerçekten yapmamalıydı. Bunu yaptığı için özür dileyeceğini biliyordu ama Drew kendini daha fazla tutamadı ve "Bu dördüncü seks anlamına mı geliyor yani?" dedi. Cümlesi biter bitmez de çarşafa uzanıp açıverdi.

"Üç buçuk demek istedin galiba."

Drew, uzanıp Alexa'nın göğüslerini okşamaya başladı. Alexa ise gözlerini kapatmış, hafifçe inliyordu.

"Sanırım bu yapacak işlerim olduğu anlamına geliyor." dedi Drew.

Alexa gülüyordu ki Drew onu sırtüstü yatırdı. Öpüşürlerken Drew'ün parmakları Alexa'nın göğüs uçlarını okşuyordu. Drew'ün dudakları göğüsleriyle buluşunca, Alexa, adamın sırtını tırnaklarıyla kazımaya başladı. Bu kız, kendisinin bundan hoşlandığını biliyor muydu? Öyle olmasını umdu. Ağzını göğüs ucundan çekip bunu söyleyecekti ki –

"Oda servisi!"

Alexa, yüzünü koluyla kapadı.

"Hey..." dedi Drew, ayağa kalkarken. "Kahve diye direten sendin."

Alexa, dramatik bir şekilde içini çekerek yataktan kalkarken "Hatırlatma ne olur." dedi. "Ben banyoya giriyorum. Oda servisi görevlisinin beni çarşaf altında olsa bile çıplak görmesine gerek yok."

Alexa banyoya girer girmez Drew oda servisini içeri aldı ve yüklü bir bahşiş verdi. Adam tepsiyi yatağın üzerine yerleştirirken Drew de uçağının saat kaçta olduğunu bir kez

daha kontrol etti. Öğlendi. Bu da demek oluyordu ki yaklaşık yarım saat sonra otelden ayrılması gerekiyordu.

Lanet olsun. Yeterince zaman yok.

Ama San Francisco'dan Los Angeles'a her gün tonla uçak kalkıyordu.

Kapının kapandığını duyan Alexa, banyonun içinden "Tehlike geçti mi?" diye bağırdı.

Drew, gülerek "Artık gelebilirsin." dedi. En son ne zaman bu kadar güldüğünü hatırlamıyordu. Onunla asansörde karşılaştığı ilk andan beri sürekli gülüyordu.

Alexa, sessizce banyodan çıktı, bu kez bir havluya sarınmıştı ve havayı koklaya koklaya geliyordu.

"Ahhhh, kahve." Yatağa koşup kendine bir fincan kahve doldurdu.

Drew, "Hemen geliyorum." diyerek banyoya girdi, telefonu elindeydi. Birkaç basit hareketle uçuşunu akşam sekize erteledi. Şimdi rahatlayabilirdi işte.

Banyodan çıktığında üzerinde hiçbir şey yoktu ve Alexa'nın kendisini hayranlıkla süzmesi onu hayli memnun etti.

Alexa kendi kahvesini yudumlarken "Sana kahve doldurdum, gerçi nasıl sevdiğini de bilmiyorum ama." dedi.

Drew, krema kabının yarısını kahvesine döktükten sonra birkaç paket şeker attı fincanına. Alexa, bakışlarını Drew'ün fincanındaki soluk kahverengi sıvıdan kendi kupasındaki sek kapkara sıvıya çevirip gülümsedi ve "Kahvemi, erkeğimin sevdiği şekilde içerim, esprisini yapmak isterdim ama bu, ya yanlış ya da gerçekten kötü bir şaka olurdu." dedi.

Drew, kolunu onun kupasına doğru uzatarak incinmiş gibi yaptı ve "Ne, senin için yeterince siyah değil miyim yani?" diye sordu.

"Tatlım, görünüşe göre ben senin için fazla siyahım."

Drew'ün kahvesi, tenine kıyasla oldukça solgundu; yani Alexa haklıydı.

"Öyle demek... Şey demeye çalışıyordum..." Bakışlarını kendi kahvesinden kaldırıp tekrardan çarşaflara sarılmış olan Alexa'ya çevirdi ve bir kez daha fincanına baktı. Ne söylese yanlış anlaşılabilirdi.

Alexa yüzünü ona dönmüştü ve onu kendisine bakmaya zorlamak için gözlerini ondan ayırmıyordu.

"Hey. Sorun yok. Sadece şaka yapıyordum."

Drew onun yüzündeki tebessümü görünce rahatladı.

Oda servisi tabaklarının kapaklarını açarken "Şimdi..." dedi Alexa, "Hadi biraz pastırma yiyelim de üç buçuk için enerji depolayalım."

Bir dakika sonra yatakta tek vücut olmuşlardı yeniden. Drew'ün başı Alexa'nın göğüslerindeydi ve Alexa onun saçlarını okşuyordu.

"Drew? Buradan ne zaman ayrılmak zorundayız? Uçağın saat kaçta?"

"Akşam sekizde." *Umarım neden o kadar geç gittiğimi sormaz. Gerçi sorsa bile uydururum bir şeyler.* "Odadan ayrılmam için..." -yatağın yanındaki saate baktı- "Yirmi dakikam var. Yani... Günün geri kalanında müsaitsen takılabiliriz. Buradan çıkmak zorundayız ama başka bir yerlere gidebiliriz. Tako yiyebilir, parkta gezebilir, birlikte yürüyüşe çıkabiliriz, bilmiyorum." *Ya da senin evine gidebiliriz.* "Yani, bir işin yoksa demek istiyorum. Yapacak işlerin varsa da ben başımın çaresine bakarım, dert etme."

Saçmalıyordu ama elinde değildi. Uçuş saatini değiştirmeden önce işi olup olmadığını sormak neden aklına gelmemişti ki? Şimdi, sadece ona birazdan veda etmek zorunda kalmayacak aynı zamanda günün geri kalanını San Francisco sokaklarında başıboş dolaşarak geçirecekti. Kendine kız-

makla o kadar meşguldü ki az kalsın Alexa'nın verdiği cevabı duymayacaktı.

"Tabii neden olmasın? Hemen duş alayım o zaman."

Alexa, aynadaki yansımasına bakarak sırıttı. Bu nasıl olup da başına gelmişti? Bütün gece, gerçekten ateşli bir erkekle çılgın, açık saçık, harika bir seks yapması yetmiyormuş gibi seksi adam, günü onunla geçirmek istediğini söylemişti. Bir sefere mahsus, bugün yapması gereken bütün işleri görmezden gelecekti.

Tanrı'ya şükür, dün bu odada hazırlanmıştı, dolayısıyla saçlarını yapmak için gerekli malzemeleri ve kokteyl elbiseden başka giyecek kıyafeti vardı.

Çantasını Drew'ün kiraladığı arabaya koyarken, perşembe günkü Alexa'nın asla inanamayacağı şekilde geçen son iki gününü düşündü. Onu bırak, bu sabah dokuzda, bu öğleden sonrayı onunla geçireceğine bile inanamazdı. Seks harikaydı -gerçekten öyleydi- ve Drew'ün de bu şekilde düşündüğü çok belliydi. Onun otelden bir an evvel ayrılmak istemesini ise düğünle alakalı hatıraları geride bırakmak istemesine yormuştu. Kendisi de dâhil.

Omuz silkti. Akşam geç saatte uçuşu vardı ve vaktini bir şekilde geçirmesi gerekiyordu, etrafta da Alexa vardı işte. Durum bundan fazlası değildi. Belki de onun teklifine balıklama atlamamalıydı bu şekilde ama kendini dizginleyememişti. Bu hafta sonunun bitmesini hiç istemiyordu ayrıca. Bu saatten sonra, Drew ona zıpla dese ne kadar yükseğe diye sorardı.

Pazartesi günü, bunları düşünüp kendinden nefret edecekti muhtemelen ama pazar günü Drew'e aitti.

Mission'a doğru giderlerken "Az önce beş kilo kadar pastırma yemedin mi?" diye sordu Alexa. "Hemen Meksika dürümü yiyebileceğini düşünüyor musun gerçekten?"

"Bir: Senin de iyi bildiğin üzere, o pastırmayı fazlasıyla hak ettim." dedi. Karşılıklı sırıttılar. "İki: Henüz bir dürüm yemeye hazır değilim ama pek yakında acıkacağımı hissediyorum. Yani paket yaptırıp Dolores Parkı'nda güzel bir yer bulsak hiç fena olmaz. Hava gayet güzel, birazdan insanlar dolmaya başlar oraya."

Onun tıraşlı yüzüne bakarak "Eskiden Körfez Bölgesi'nde mi yaşıyordun?" diye sordu Alexa. Düğündeki konuklardan birine bundan bahsettiğini duyar gibi olmuştu. Onun tüm hayat hikâyesini biliyormuş gibi kafa sallayıp kendi kendine güldü.

"Evet, Oakland Çocuk Hastanesi'nde iki yıl çalıştım. Çok mutluydum. Gerçekten harika bir hastaneydi."

Elini Alexa'nın dizine koydu ve Alexa o elin orada uzun süre kalmasını diledi içinden.

"Neden pediatriyi seçtin?" Görünüşe göre soru sormadan duramayacaktı.

Drew, omuz silkerek güldü. "Çünkü çocukları severim desem çok mu klişe olur? Ama gerçekten de öyle. Tıpa başladığımda cerrah olurum sanıyordum, gerçekten. Ama bir defasında çocuk cerrahisinde nöbet tuttum ve bana çok eğlenceli geldi. Doktorlar harikaydı, çocuklarla çok eğlendim, her zaman etrafta oyuncaklar vardı..."

Alexa, güldü ve eline dokunarak onun sözünü kesti.

"Sırf oyuncaklar yüzünden mi o alanda uzman oldun yani?"

Drew, elini ters çevirip Alexa'nınkileri tuttu ve "Benimle dalga geçeceğini biliyordum. Doğruyu söyle: iki iş arasında seçim yapmak zorunda olsan, oyuncaklarla dolu olanı mı

olmayanı mı seçerdin?" dedi. Alexa, bir saniye düşündü ve Drew onun elini sıkarak "Gördün mü?" dedi.

Drew, sinyal vererek insanların park edeceği yerden çekilmelerini beklerken "Peki, belediye başkanının personel şefi tam olarak ne yapar?" diye sordu.

"Doğrusu, her şeyi." Arabadan inip restoranın önündeki kuyruğun arkasına geçmişlerdi. "Günlük işlerin yanısıra birçok farklı departmanı denetlemek, şehir ve Körfez Bölgesi çevresinde gerçekleşen büyük olaylarla, kriz yönetimiyle, politikayla ve bunun gibi şeylerle ilgilenmek. Bu tarz şeyler işte."

Sıra onlara geldiğinde, Drew için *carnitas*[5], Alexa için *al pastor*[6], ortak yemek üzere de *guacamole*[7], salsa sosu ve kızarmış patates aldılar. Hesabı ödeme mücadelesini kazanan taraf Drew oldu.

"Bu işi nasıl buldun?" Siparişlerinin hazırlanmasını beklerken sokağın köşesinde bekliyorlardı, Drew'ün eli kendisine yaslanmakta olan Alexa'nın belindeydi.

Buna alışma Alexa, diye telkinde bulunuyordu sürekli kendine Alexa. Onunla yolları ayrılmak üzereydi ama her şeyin canı cehennemeydi. Bu herifle hepi topu altı saatçik bir zamanı kalmıştı ve bu yüzden sonuna kadar eğlenmeye kararlıydı.

"Hukuk okurken bir sömestir boyunca belediye avukatlarının yanında çalıştım ve gerçekten işi çok sevdim. Az bir iş yapıyordum ama toplum yararı için kocaman şeyler başarmışım gibi hissediyordum. Mezun olduktan sonra, orada tam zamanlı bir işe kabul edilmeyi başardım. Birkaç yıl önce, eski başkan emekliye ayrıldı ve patronum -o zamanlar belediyenin avukatı idi- bu iş için adaylığını koydu. Kazanınca ilk iş-

5 Kızartılmış ya da haşlanmış domuz etiyle yapılan bir tür Meksika yemeği. (ç.n.)

6 Meksika takosu arasına kuzu vb. çevirme etleri konularak hazırlanan dürüm tarzı yemek (ç.n.)

7 Avakado ve domates ile yapılan bir tür Meksika mezesi (ç.n.)

lerinden biri beni personel şefi olarak atamak oldu. Bu iş için oldukça gençtim, muhtemelen daha yaşlı ve daha deneyimli birine verilmeliydi."

"Ama sen daha çok istedin."

"Çok istedim ve alabilmek için çok gayret ettim."

Yemekleri ve patatesleri çantalarına tıkıştırdıktan sonra oradan ayrıldılar.

"Yürümek mi istersin yoksa arabayla mı gidelim parka?"

"Yürüyelim. Başka bir park yeri bulamayabiliriz. Burası Los Angeles'a benzemez, biliyorsun. Orada bizi bekleyen bir vale olmayacak."

Drew, köşeyi döner dönmez Alexa'nın elini tuttu.

"Ahhh, sanırım Los Angeles'ta tembelliğe alışan bacaklarım, San Francisco bayırlarında epey zorlanacak."

Alexa buna katılarak güldü. Parka varana kadar, işlerini neden sevdikleri, çileden çıktıkları şeyler, streslerini nasıl attıkları üzerine sürekli çene çaldılar.

Park kalabalıktı ama güneşin vurduğu bir köşede oturacak bir yer bulabildiler. Drew, Alexa'nın çantasına uzanarak üzerine oturabilecekleri bir havlu çıkardı.

Alexa, önce çantaya ardından Drew'e bakarak "O da nereden çıktı?" dedi.

Drew, yere oturup ona da yanına çökmesini işaret ederken "Bir cin onu çantana koymuş." dedi. Alexa, kucağında yemeklerin olduğu paketle kalakalmıştı. Kaşlarını kaldırarak "Otel, asansörde kaldığımız için bir havlu mu hediye etti yoksa bize?" dedi.

"Tamam, tamam. Ben aldım onu. Ama asansörde kaldığımız için bir özre ihtiyacımız vardı, öyle değil mi? Ayrıca oturacak bir şeyler de lazımdı. Ne yapmamı bekliyordun, çarşafları mı çalsaydım?"

Alexa, pes edip onun yanına oturdu. Yemek paketini ona uzatırken elindeki kola kutusunu çatırdatarak açtı.

"Buraya senin yanına oturmuş olmam, bu hırsızlığa göz yumduğum anlamına gelmiyor, haberin olsun. Neticede ben bir kamu çalışanıyım."

Paketin içinden yemeğini çıkarmakta olan Drew bir kahkaha attı.

Sessiz bir şekilde yemeklerini yerken parkta gezinen insanları seyrettiler. Böylesi güneşli günlerde bu park insanlarla dolup taşardı her zaman. Bira içen gömleksiz erkekler, dondurma yiyen yazlık elbiseli kadınlar, dondurma yiyen kadınları kesen beyzbol şapkalı herifler, bebek arabasıyla çocuk parkına giden aileler, kaykay süren gençler, tek başına kitap okuyanlar, tatlı, sosis ve kahve satıcıları, birbirleriyle Rusça veya İspanyolca muhabbet eden yaşlılar...

Alexa, dürümünün ikinci yarısını yerken sandaletlerini çıkarıp uzanmıştı. Ayak parmaklarına sürten çimleri ve yüzüne vuran güneşi hissedebiliyordu. Birkaç dakika sonra Drew de yanına uzandı.

Alexa, "E-postalarımı kontrol etmeliyim." dedi ama bunu yapmaya yönelik herhangi bir harekette bulunmadı. Şu an tek yapmak istediği, Drew'ün ellerini tutmaktı ama artık otelin -ve yatağın- dışındalardı, bu yüzden cesaretini bir türlü toplayamıyordu.

Çift olarak yapılabilecek bir sürü şey vardı ama bu hafta sonu yaşadıkları onca şeye rağmen onlar çift değillerdi. İkisi de şu anda Drew'ün uçağının saati gelene kadar geçirecek boş zamanı olduğu için birlikte olduklarını biliyorlardı. Ve Alexa, bu hafta sonunun bitmesini hiç istemediği için onun yanında olduğunu da biliyordu.

Drew, Alexa'nın çantasını alıp diğer tarafa koyduktan sonra, "Hayır, e-postanı kontrol etmek yok." dedi. "Şu an benimle birliktesin, e-postana ve telefonuna bakma, patrona ra-

por verme gibi şeyler yapmana izin vermiyorum." dedi. Elini başının arkasına koyup, o kendini beğenmiş -aynı zamanda seksi- sırıtışlarından birini yaptı. Alexa, onun bu şekilde sırıtmaya devam etmesi için ne gerekirse yapmaya hazırdı.

Ama çantasındaki telefonunun sürekli titrediğini hissedebiliyordu. Gerçekten de kontrol etmeliydi artık. Etrafına bakındı, neyse ki bir ağacın arkasındaydılar ve birazdan yapacağı şeyi görebilecek kimse yoktu etrafta. Drew'ün üzerine eğildi, böylece çantasının içine ulaşabilecekti. Geri çekilmek üzereydi ki Drew ellerini beline dolayıp onu iyice kendine çekti.

Yüzü ona çok yakındı ve bu gülüş onun içindi. Gösteriş, fotoğraflar, onu düğün için partneri olmaya veya onunla sevişmeye ikna etmek için değildi. Bu, sadece Alexa içindi.

"Ah, vücudunu kullanarak dikkatimi dağıtabileceğini ve bu sayede telefonunu alabileceğini mi sandın yoksa?" Alexa geri çekilmeye çalıştı. Bunu istediğinden değil de onun ne yapacağını görmek için yapmıştı. Drew'ün elleri Alexa'nın kalçalarına inerek o bölgeyi sıkıca kavradı. "Oyunu kurallarına göre oynamıyorsun, Monroe."

Alexa sırıtarak onu ittirdi. Drew onu serbest bıraktı ama bir kolundan tutup çekerek göğsüne yasladı. Bu, telefonuna bakmasına izin verdiği anlamına geliyordu muhtemelen.

Maddie'den gelen mesajları göz ardı etti -Drew'ün yanındayken onları cevaplamasına imkân yoktu- ve doğrudan Theo ve belediye avukat vekilinden gelen e-postalara baktı. Hızlı bir şekilde Theo'nun postasını yanıtladı ama diğeri için biraz düşünmesi gerekti. Sonunda vekile pazartesi öğleden sonra buluşmayı önerdi; bazı konuşmalar yüz yüze daha kolay yapılabiliyordu.

Kafasını kaldırıp baktığında Drew'ün kendisine baktığını ama artık gülümsemediğini gördü.

Drew, "Her şey yolunda mı? Yoksa gitmek zorunda mısın?" diye sordu.

Alexa, onun kollarından sıyrılarak oturdu ve "Neden sordun?" dedi. Gitmesini mi istiyordu yoksa?

Acaba şunu demesini mi istiyordu: *Evet, gerçek şu ki patronuma ait umumi bir parkta bir sorun çıkmış. O yüzden acilen Berkeley'ye dönmem gerek. Seni tanımak güzeldi?* Yoksa onunla uğraşmaktan, kocaman kalçalarından, sürekli işinden bahsetmesinden usanmış mıydı? Bir an evvel Los Angeles'a gidip şu lanet hafta sonunu geride bırakmayı mı düşünüyordu?

Drew de oturdu.

"Telefona bakarken kaşlarm çatıldı. Ben de bir şeylerin yolunda olmadığı izlenimine kapıldım."

Ah, her şeyin canı cehenneme! Bu hafta sonu bir risk daha alabilirdi.

"Hayır, gitmek zorunda değilim." dedi Alexa. Bir an duraksayıp yere baktıktan sonra "Tabii sen gitmek istiyorsan o başka." diye tamamladı cümlesini.

Drew, anında "Hayır." diye yanıtladı. Alexa başını kaldırdı, adamın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "İkimizin de bir yere gitmesini istemiyorum."

Alexa gülümseyince Drew derin bir nefes aldı. Artık işten, düğünlerden ya da eski sevgililerinden bahsetmiyorlardı. Bunun yerine, etraftaki insanlar hakkında konuştular, sahibiyle gezinen bir köpeği dürümlerinden arta kalan etlerle beslediler ve kaykayı ile kilise merdivenlerinin üzerinde artistik hareketler yapmak isterken düşen genci izleyip kahkaha atmamak için kendilerini zor tuttular.

Alexa, patlamak üzereydi ki "Şşşt!" dedi Drew. "Çocuğun gururunu inciteceksin."

Önce Alexa, ardından Drew kıkırdadı ve ikisi de daha fazla dayanamayıp kahkahalarla gülmeye başladılar. Birinin düşmesini izlerken hissedilen o tuhaf haz, ikisinin de bunu komik bulması, güneşin cömert ışıkları altında birlikte olmaları, ikisinin de birbirlerini eğlendirebilmesi... Drew, bütün bunların ne ara olduğunu fark edememişti ama şu an bildiği tek şey, kollarının bu eğlenceli ve güzel kadının vücuduna dolandığı ve onun başının da kendi göğsüne dayalı olduğuydu.

Nihayet kahkahaları yavaşlayıp sona erdiğinde Drew, Alexa'ya baktı. Yanakları kahkaha ve güneş yüzünden pembeleşmişti, saçları darmadağınıktı ve gözleri parlıyordu. Hiçbir şey düşünmeden eğildi ve onu öptü.

Otelden ayrıldıklarından beri hiç öpüşmemişlerdi. Drew bunun sebebini bilmiyordu – bunu toplumun içinde yaparken gerildiğinden olabilir miydi? Böyle şeylerin sadece Fairmont Oteli 1624 no'lu odada yapılabileceğine dair aralarında zımnî bir anlaşma mı vardı yoksa? Sebep ne olursa olsun aptalcaydı çünkü Drew, onu öptüğü anda bugünün tamamını neden onun elleri ve dudaklarından mahrum geçirdiğini kendine sorarak pişman olmuştu.

Güneşin altında öylece uzanıp miskin miskin öpüştüler. Drew, Alexa'yı çok sıkı kavramıyor ve sanki değerli çinilerden yapılmış gibi ani hareketler yapmaktan kaçınıyordu. Bacağını onun üzerine atıp üzerine çıkmak istiyordu ama şu anda yüzlerce insanın görüş açısındalardı ve dahası o bir kamu görevlisiydi. O yüzden, uzun ve sakin öpücükler, yumuşak dokunuşlarla idare ediyor ve onun da kendisi gibi azmış olmasını diliyordu.

En sonunda Alexa geri çekildi ve başını Drew'ün göğsüne yaslayarak "Saat kaç?" dedi.

Telefonuna bakarak "Beşi geçiyor." dedi Drew. Vakit ne de çabuk geçmişti.

"Uçağım Oakland Havalimanından kalkacak, yani seni evine bırakabilirim. Yolumun üstü zaten. Tabii eğer istersen."

Alexa kafasını kaldırdı ve "Emin misin?" diye sordu.

"Uçağım konusunda mı seni eve bırakma konusunda mı? Her hâlükârda cevabım evet."

Alexa, onun başını kendine doğru çekip bir kez daha öptü dudaklarından. Başını tekrar onun göğsüne yaslarken "Kulağa harika geliyor." dedi.

Birkaç dakika sonra, "Arabaya dönerken dondurma yemek ister misin?" diye sordu Alexa. Eli, Drew'ün kemerinin biraz üstündeki çıplak kalça kemiğinin üzerindeydi.

"Dondurma, bu bağlamda tam olarak ne anlama geliyor?" Onu güldürüp güldürmediğini merak ederek kafasını geriye çekti, başarmıştı.

Alexa, "Bildiğin dondurma işte!" dedikten sonra onu çimdikledi ve "Tepenin aşağısında harika bir mekân biliyorum." diye sürdürdü sözlerini.

"Olur." Onun istediği her yere gitmeye razıydı. "Hadi gidip dondurma alalım."

Alexa, onu çenesinden çekip dudaklarına bir öpücük daha kondurduktan sonra ayağa kalktı. Havluyu ve yemek artıklarını çantaya sokuşturduktan sonra tepeden aşağı doğru el ele yürüdüler ve dondurmacının önündeki kuyruğa dâhil oldular.

"Bunlardan hangisi iyi?" diye sordu Drew. Yemeğin üzerinden saatler geçmişti ve karşısındaki dondurmaların hepsi de oldukça leziz görünüyordu.

"Şey, benim favorim tuzlu karamel ama kahveli bonbonu da çok severim. Ayrıca kurabiye ve kremaya da bayılırım." Dondurmalar hakkında konuşurken birden canlanmıştı ve bu durum Drew'ün beklentisini yükselterek onu heyecanlan-

dırmıştı. Görünüşe göre değer verdiği her şeyde böyleydi bu kadın.

Drew, Alexa'nın kendisi hakkında nasıl konuşacağını merak etti o anda. Ona bir adım daha yaklaştı ve bu yakınlığın onun üzerinde de aynı etkiyi yapmasını umarak "Bunların hepsi de kulağa çok hoş geliyor." dedi. Sıra ilerledi ve öne doğru bir adım attılar. Tam arkasmda dikilip boynuna masaj yapıyordu. Alexa iç geçirerek ona yaslandı ve "Bunu yapabildiğini göstermek için şimdiye kadar beklemen şart mıydı? Bunca zamandır nerelerdeydin?" dedi.

Drew, "Seni tutmak istememiştim." dedikten sonra parmağını biraz daha aşağı kaydırdı ve Alexa'dan hafif bir inilti yükseldi. "Başka işlerle meşguldük, biliyorsun."

"Sıradaki müşteri!" Satıcı kadın onlara bağırıyordu.

"Külahta tuzlu karamel lütfen." dedi Alexa.

Tezgâhın ardındaki kadın, külaha koyduğu dondurmayı paketlerken Drew'e dönüp "Ve siz?" dedi.

"Immm..." Sırada beklerken sürekli menüye bakmıştı ama az önce Alexa ile yakınlaşmasından dolayı dikkati tamamen dağılmıştı. "Kurabiye ve krema?"

Aldıkları dondurmalardan birbirlerine ikramda bulunarak arabaya kadar yürüdüler.

Köprüyü geçtikten sonra Alexa'nın direktifleriyle Alcatraz Bulvarı'nın ara sokaklarına saptılar. Eve yaklaştıkça muhabbet bitme noktasına geliyordu. Drew, Alexa'nın ellerini kavuşturduğunu ve tırnaklarıyla parmak eklemlerini kazıdığını fark etti.

Alexa, küçük, sarı bir evi işaret ederek "İşte şurası." dedi ve Drew evin önündeki boş yerde durdu. Kontağı kapatıp dışarı çıkma konusunda hafif bir tereddüt yaşıyordu ama sonunda inip bagajdan onun çantasını çıkardı ve evin kapısma kadar ona eşlik etti.

Alexa kapıyı açtı ve Drew onu evin içine doğru takip etti. Fotoğraflarla kaplı uzun bir koridordan geçip büyük bir oturma odasma girdiler. Üzerinde parlak minderler bulunan sarı bir kanepe duvara yaslanmıştı. Yan tarafında kırmızı sandalyeler ve karşısmda duvara monte edilmiş bir TV vardı. Sehpanın üzeri dergiler ve ojelerle doluydu. Duvarlar boyunca içlerinde bir sürü kitap barındıran raflar sıralanmıştı. Tam Alexa'ya göre bir ev, diye düşündü Drew. Parlak, çekici, sıcak... O koltuğa oturup onunla sarmaş dolaş olmak istiyordu.

Elindeki çantayı işaret ederek "Bunu nereye koyayım?" diye sordu.

Alexa, önce çantaya sonra Drew'e bakarak "Ah, en mantıklısı yatak odama koymak galiba." dedi.

İkindi güneşi yatak odasının soluk sarı duvarlarına ve yatağa vuruyordu. Yatağın üstü yapılmamış, yeşil-beyaz çizgili yorgan bir kenarda tortop olmuştu. Yatağın üzerindeki alçak kitaplığın üzerindeki vazoda nergisler vardı. Drew, çantayı yere bırakıp Alexa'ya döndü. Yüzünde, Amy ve Bill'in yanındayken oluşan her zamanki kocaman gülümsemesi vardı.

"Bu hafta sonu harika zaman geçirdim." dedi Alexa. Drew, bu cümlenin kelimesi kelimesine doğru olduğunu bilmesine rağmen Alexa'nın suratındaki o sahte tebessüm yüzünden şüpheye düştü. Aralarındaki iki adımlık mesafeyi bir çırpıda geçip Alexa'yı duvara yapıştırdı. Alexa'nın kolları Drew'ün boynunda dolaşıyor ve onu iyice yakınına çekmeye çalışıyordu.

"Biliyorum." dedi Drew, "Sen de benim harika zaman geçirdiğimi biliyorsun." Sonra da elini vücudunda gezdirerek onun hoşlandığı noktayı buldu ve okşamaya başladı. Alexa'nın dudakları aralanmıştı ve gözleriyle Drew'ün ellerini takip ediyordu. Drew, Alexa'nın elbisesini ve sütyenini çıkarıverdi. Aralarında bez parçaları olmadan ona dokunmak

istiyordu. Alexa ise onun omuzlarını sıkıyordu. Ah evet, işte şimdi onun harika zaman geçirdiğinden emin olmuştu.

Boğuk bir sesle "Havaalanına gitmek zorunda değil misin?" diye sordu Alexa.

"Hızlı sürerim."

Drew, ellerini Alexa'nın göğüslerinden aşağı doğru kaydırıp önce dizlerini sıktı, sonra da yavaş yavaş yukarı kaydırarak elbisesinin altından bacak arasını okşamaya başladı. Devam ediyordu ki bir anda şaşırarak durdu ve "Bütün gün böyle külotsuz mu dolaştın?" diye sordu. Cevabı beklemeden bir parmağını içine soktu ve Alexa çığlık attı. Başını duvara dayamış, gözlerini kapamıştı.

"Söyle bana Alexa!" dedi. Alexa inliyordu ama bu Drew'e kâfi gelmiyordu. "Bütün gün bana söylemeden böyle mi dolaştın? Parktaki çimlerde uzanırken de şu anda yaptığım şeyi kolayca yapabilirdim yani, öyle mi?"

Alexa hafifçe gözlerini açarak ona gülümsedi ve "Yanımda..." -nefes nefeseydi- "... Fazladan külot getirmemiştim. Seninle sevişeceğimi bilmiyordum. Ne yapabilirdim?" dedi.

"Eğer bunu bilseydim, parktan ayrılmadan çok önce o elbiseyi yukarı çekerdim. Çok fenasın."

Alexa nefes nefese gülüyordu.

"Senden bir gün intikamımı alacağım ama şimdi değil." dedi Drew. Dizlerinin üzerine çöktü. Alexa'nın parmakları, Drew'ün saçlarında geziniyordu. Bir anda tırnaklarını Drew'ün kafatasına geçirdi ve tüm vücudu gevşeyiverdi.

"Benim sıram." Drew ayağa kalktı, cebinden bir kondom çıkardı ve Alexa'nın kollarını kafasının üzerine getirip duvara mıhladı.

Az önce olanlardan dolayı -onun tüm gün külotsuz gezdiğini öğrenmesi ve çıkardığı hafif iniltiler- iyice azmıştı ve

nazik olmaya hiç niyeti yoktu. Duvarın gıcırdadığını ve aydınlatma armatürlerinin titreşimlerini duyabiliyor, acıyla kıvranan Alexa'nın sallanan göğüslerini ve sıktığı yumruklarını görebiliyordu. Birkaç dakika sonra ikisi de titreyerek yığıldılar yatağın üzerine. Tanrım, bu kızın vücudu harika hissettiriyordu Drew'ü.

Yanağını ve dudaklarını öptükten sonra alnını onunkine dayayıp "Bunu planlamamıştım ama üzülmüş numarası yapmayacağım." dedi Drew. Alexa güldü. Drew, bu gülüşün bağımlısı olmuştu belki de. İçinde her zaman çok fazla neşe vardı. Düğündeyken odanın diğer tarafından onun kahkahası duyulduğunda oraya koşup onun neşesinde kaybolmak istediği çok olmuştu Drew'ün.

"Ben de üzgün değilim. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama... Havaalanına gitmen gerekmiyor mu?"

Drew, gönülsüzce ondan ayrılıp pantolonunu yukarı çekti ve saate bakmak üzere telefonunu çıkarmca "Kahretsin. Evet, lanet olsun." dedi. Kemerini takarken Alexa da elbisesini düzeltti ve kapıya yürüdüler. Alexa, kapıyı açmak üzere uzanmıştı ki Drew elini kapının üzerine koyup buna mâni oldu.

"Drew, gitmen–"

"Gerekiyor biliyorum. Ama önce bunu yapmak zorundayım."

Uzun ve tutkulu bir şekilde öpüştüler. Drew, Alexa'nın vücudunun gevşediğini hissediyor ve gitmekten vaz mı geçsem diye düşünüyordu. Onu alıp o rahat yatağa götürerek sevişmek ve bütün gece onu kollarına alıp uyumak istiyordu. İç geçirerek ondan ayrıldı.

Alexa, onu yanağından öptü ve "Seninle o asansörde kaldığım için çok mutluyum." dedi.

"Ben de."

Alexa'nın dudaklarına son kez tutkulu bir öpücük kondurduktan sonra aceleyle arabasına binip çevre yoluna çıktı. Alexa ise kapısının önüne çökmüş, az önce olanlara hatta son 48 saatte yaşadıklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

Zorlukla yatak odasına dönüp kendini yatağa attı. Gözlerini baktıkça bulanıklaşan yorgan çizgilerinin üzerinden ayırmadan öylece yarım saat kadar yattı. Sonra doğrulup oturdu ve kendini toplamaya çalıştı.

Baştan beri bunun sadece bir hafta sonundan ibaret olduğunu ve Drew'ü bir daha hiç görmeyeceğini biliyordu. Üstelik harika bir hafta sonu geçirmişti ve tam da burada duvara karşı ateşli bir seksle tamamlanmıştı bu macera. Bu duvara asla eskiden baktığı gibi bakamayacaktı artık. Aslında neşeli olmalıydı ama şu an dokunsan ağlayacak moddaydı.

Alexa, kes şunu ve kendine gel.

Titreyen telefonuna uzanırken mesaj atanın Maddie olduğunu sanıyordu ama ekranda Drew'ün adını gördü.

Ucu ucuna yetiştim!

Suratında belli belirsiz bir gülümsemenin belirdiğini hissedebiliyordu. Ah, boş versene. Bu hafta sonunun ardından biraz üzülmek onun da hakkıydı.

Fazla düşünmeden ilk aklına geleni yazdı.

:) Başarmana sevindim!

Maddie'yi arayıp son havadisleri onunla paylaşmalıydı. Sonuçta onu bu işi kabul etmeye zorlayan oydu. Ayrıca uzun süredir eksikliğini çektiği cinsel ilişki açığını etkileyici bir şekilde kapattığı için ona teşekkür borçluydu.

Ama şimdi değil, dedi kendine. Şu anda yapması gereken, geçirdiği mükemmel hafta sonunu kimseyle paylaşmadan önce göğsüne bastırıp ona sıkıca sarılmaktı.

Evde ufak tefek şeyler yaparak vakit geçirmeye çalıştı. Drew'ün neredeyse paramparça ettiği kıyafetini çıkarıp kolsuz bir yelek ve tayt (ve külot) giydi. Bulaşık makinesini boşalttı, hafta sonu boyunca okunmamış mesajlarla dolmuş olan e-posta kutusunu kontrol etti ve önümüzdeki hafta yapılacaklar listesi çıkardı.

Ama ne yaparsa yapsın aklı hep Drew'deydi. O güldüğü zaman ona eşlik etmesi, elleri sanki Alexa'nın tenine aitmiş gibi her dokunuşunda onu mest etmesi, yatağını onunla paylaştığı için gecenin ortasında suratında beliren o gülümseme, dürümünü ve patates cipslerini eliyle yemesi ve Alexa onunla dalga geçince yüzünün kızarması...

Tüm akşam boyunca indiğine yahut eve vardığına dair ondan bir mesaj bekledi ama telefonu hiç çalmadı. Bari ben mesaj atayım dedi ama ne yazacağına karar veremedi. *Hafta sonu seninle seks yaparak harika zaman geçirdim, düşünmeden edemiyorum* mu diyecekti?

Kendini meşgul etmek için Maddie'ye yazmaya karar verdi.

Tamam, sen haklıydın. Seks orucumu asansördeki herifle bozdum. Daha önce yazamadığım için üzgünüm ama tüm hafta sonu onunlaydım :) Şimdi yatıyorum, telefonum kapalı olacak. **En kısa zamanda sana tüm detayları anlatacağım, söz.**

Umarım neşeli olduğum imajını verebilmişimdir de şu anda bunalımda olduğumu anlamaz. Belki de sabah uyandığımda gerçekten öyle hissederim.

Telefonunu kapatmadı elbette. Drew mesaj atar diye sabaha kadar açık tutacaktı. Bir süre sonra telefon titredi ama tabii ki Drew değildi. Maddie ünlem işaretleriyle dolu bir mesaj atmıştı.

Sabah yataktan kalktığında acıyla inledi. Her yeri öyle sancıyordu ki sanki 10 bin koşusunun peşinden dünyanın en zor yoga dersine girmiş, ardından da halter şampiyonasına katılmıştı. Hayır, her türlü çılgın pozisyonda saatlerce süren sportif bir seksin sonucuydu bu, tabii ki.

Sıcak duşun altında sırıtıyordu. Vücudundaki ağrılara rağmen dün geceye göre kendini psikolojik olarak daha iyi hissediyordu. Omzundaki ve kalçalarındaki parmak şeklinde morlukları ve göğüslerindeki küçük ısırıkları görünce kahkaha attı. *Ben neyim, yirmi ikisinde bir çıtır mı?* Gerçi... Yirmi iki yaşmdayken hiç bu kadar iyi seks yapmamıştı. Üzerine bornozunu geçirip kahve makinesinin düğmesine basarken bir ıslık tutturdu ve kahvesinin ilk yudumu ile birlikte üç tane ağrı kesici attı ağzına.

Seks yaralarını örten kayık yakalı, uzun kollu bir elbise giyip yola koyuldu. Tanrı'ya şükür, patronu pazartesileri hep geç geliyordu, bu sayede ofisinde huzurla oturabileceği birkaç saati olacaktı. Gerçi sadece bir saati vardı, çünkü Maddie saat tam dokuzda kesin arayacaktı onu.

"Tam olarak ne zaman beni aramayı düşünüyordun acaba?"

Gülerek odasının kapısını kapattı.

Drew, o sabah hastaneye girdiğinde kapanmakta olan asansör kapısına son anda yetişti. Gözleri yakın arkadaşı Doktor Carlos Ibarra'yı arıyordu.

"Tam da aradığım adam." dedi Carlos. "Düğün nasıldı?"

Olması gerektiğini düşündüğünden çok daha iyiydi, bu kesindi. Pişmiş kelle gibi sırıttı. Carlos'un kaşları havaya kalktı ve kafasını sallayarak "Tabii ya. Senden daha azını beklemek hata olurdu zaten." dedi.

Drew, insanların meraklı gözlerle kendisine baktığını fark edince bakışlarıyla Carlos'u uyardı. Carlos, her zamanki gibi abartılı bir şekilde dudaklarının fermuarını kapadı. Her zaman dilini tutabilirmiş gibi.

Onuncu katta asansörden indiler ve Carlos, Drew'ü odasına kadar takip etti. Kapıyı kapadıktan sonra "Pekâlâ, artık anlatabilirsin. Asansörde bir kadın buldun ve tüm hafta sonu mercimeği fırına verdiniz, ha?" dedi.

Drew, sandalyesine yayılarak bilgisayarını açarken "Tüm hafta sonu denemez aslında." dedi ve sırıttı.

Carlos, masanın diğer tarafındaki sandalyeye çökerken "Ah Tanrım, sana bırakıyorum. Asansörde bulduğun birini eski sevgilinin düğününe artı bir yaptığına inanamıyorum." dedi.

Drew, yüzünü ekşiterek "Ah, daha da kötüydü durum. Sana söylemeyi unuttum: Josh'a yanlışlıkla onun sevgilim olduğunu söyledim ve..."

Carlos, sandalyesinde geriye yaslanırken "Sen, sevgilim dedin ha? Yani kızcağız tüm gece numara yapmak zorunda mı kaldı? Onu bunu yapmaya nasıl ikna ettin?" dedi.

Drew, bir kez daha sırıttı.

"Doğal cazibem sayesinde tabii ki.

O sırada Carlos'un telefonu titreşti. Ekrana bakarken "Bahse girerim düğündeki herkes zavallı kızı sorguya çekmiştir. Umarım iyi kıvırabiliyordur." dedi.

Öyleydi. Asansörde kalmak için daha iyi bir insan bulamazdım.

"Siyasetin içinden biri, o yüzden bu tarz işleri iyi biliyor."

Birçok şeyde ustaydı aslında. Sevgili numarası yapmada, Amy'ye ağzının payını vermede, kalçalarıyla yaptığı o küçük şeyde...

"Kes şunu!" dedi Carlos. "Yaptığın seks hakkındaki düşüncelerin, suratındaki bakışlardan kendini ele veriyor ve ben bu bakışlardan sıkıldım."

Drew zihnini temizlemek için kafasını salladı. En azından birkaç gün Alexa ile yaşadığı seks deneyimi hakkında düşüneceğini biliyordu.

"Üzgünüm ama onun hakkında sorular soran sendin. Düşünceler birbirini kovalıyor ve..." -omuz silkti- "... Ben sadece bir insanım."

Carlos ayağa kalktı ve Drew'ün en üst çekmecesini açarak eline biraz şeker aldı.

"Pekâlâ, en azından dün oradan geç ayrılmak için çok sağlam bir mazeretin varmış. Senin kadınlarla nasıl olduğunu bilirim. Şu golf olayı için geri dönmüş olman iyi oldu."

Kahretsin, golf turnuvası.

Carlos, Drew'ün suratındaki ifadeyi görünce kahkahayı patlattı ve "Ne? Yoksa asansördeki kız çok mu yordu seni?" dedi.

Drew iç geçirdi. "Bak, orada olanlar..."

Carlos, gülerek "Ah lanet olsun, gayet iyi gidiyorsun. Devam et hadi." dedikten sonra ardına yaslanıp ayaklarını Drew'ün masasının üzerine koydu.

"Uçağımın saatini değiştirdim. Turnuva tamamen aklımdan çıkmış... Yani olan bu. Aşağı yukarı yani."

Carlos, ayaklarını indirip Drew'e baktı ve "Uçuşunu mu değiştirdin? Asansördeki kızla takılabilmek için mi yani?" dedi.

Drew omuz silkti ve durumu idare etmeye çalışarak "Golften nefret ettiğimi biliyorsun. Turnuva, buraya dönebilmem için bahaneydi sadece ama Alexa ile birlikteyken bir bahaneye ihtiyacım yoktu." dedi.

Bakışlarını Carlos'tan çevirip titreşmekte olan telefonuna baktı. Bir hastanın randevu saatiyle ilgili bir mesajdı. Telefonu tekrar cebine koyuyordu ki Carlos bir hamlede kapıverdi cihazı.

"Vaay, adı Alexa, ha? Yoksa Alexa mı mesaj attı şimdi?

Drew ayağa kalkıp masanın üzerinden telefonuna uzanmaya çalışırken "Alexa Monroe." dedi. "Ve hayır, gördüğün gibi mesaj ondan değil." Carlos telefonu uzatırken suratında sırıtık bir ifade belirdi. "Ne?" dedi Drew.

"Alexa *Monroe*. Bu kızdan hoşlanıyorsun."

Drew tekrar omuz silkerken Carlos'un kastettiği şeyi anlamamış gibi yaptı.

"Elbette, sevdim onu. Birlikte harika bir hafta sonu geçirdik."

Carlos sırıtarak kafasını salladı.

"Hayır, o manada hoşlanma demiyorum. Gelen mesajın ondan olmasını istiyordun, inkâr etmeye kalkma sakın. Onun adını ve mesajın ondan gelmediğini söylerken ses tonunu duymalıydın. Keşke o olsaydı diyordu resmen sesin!"

Drew, kafasını sallasa da sonunda pes etti. Ne de olsa Carlos ona itiraf ettirene kadar üstelemeye devam edecekti, direnmenin anlamı yoktu.

"Bana mesaj atsaydı ona kızmazdım. Ama o Berkeley'de yaşıyor. Ve ben de burada, Santa Monica'da."

Carlos, Drew'ün kahvesine uzanıp bir yudum aldı ve suratını ekşiterek "Öyleyse şunu açığa kavuşturmama izin ver. Bu hafta sonu harika bir kızla tanıştın. Onunla çok eğlendin ve ondan hoşlandın... Çirkin miydi? İyi seks yapamıyor muydu?" dedi.

Drew pişmiş kelle gibi sırıttı yine. Öyle demek istememişti. Ama her iki sorunun cevabı da hayırdı.

"Cevabını anlayabiliyorum. Özetlemek gerekirse: harika bir kızla tanıştın, onunla çok eğlendin, ondan hoşlandın, hoş bir kızdı ve iyi bir seks deneyimi yaşadınız."

Drew başıyla onayladı.

"Ve... Onu bir daha asla görmeyecek misin?"

Hmmm. Bu şekilde düşünüldüğünde pek mantıklı gelmiyordu.

"Sanırım plan o şekilde, evet."

Carlos ayağa kalktı ve "Sen tam bir pisliksin. Bağlılık gibi konularda sıkıntı yaşayıp acayipleştiğini biliyorum ama işin bokunu çıkardın artık. Hemen Alexa Monroe'ya mesaj atıp bir sonraki buluşmanızı ayarlıyorsun, şimdi. Aptal olmayı bırak. Ve ona layık biri ol." dedi. Lafları bitince ayağa kalkıp ofisten çıktı ve birkaç saniye sonra kapıdan kafasını uzatıp "Altıda basketbol?" diye sordu.

Drew başıyla onaylarken arabasında her daim hazır bir spor çantası bulundurduğu için kendine minnet duydu. Carlos'un kendini hiç yormadan kazandığı pazartesi basketbol maçları, Drew'ün genel olarak stresini alıyordu ama bugünküne her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Aslında ona mesaj atmayı defaatle aklından geçirmişti. Eve dönüp yatağa girdiğinde, sabah işe gelirken kahve almak için durduğunda -ki şu anda o da kesinlikle kendine alıyordu bir tane- ve yeni açılan bir kahvaltı salonunun reklam panosundaki sandviçi görüp güldüğünde hep yazmak istemişti

ona. Ama her defasında kendini tutmuştu çünkü ne kadar harika bir iki gün geçirmiş olurlarsa olsunlar aralarında anlaşmış gibi bu işi hafta sonuyla sınırlandırmış gibilerdi. Ama Carlos haklıydı.

Telefonuna uzandı. Ah, her şeyin canı cehenneme. En azından başka bir hafta sonu daha geçirebilirlerdi.

Kulağa çılgınca gelebilir ama benim tonla bedava milim var. Bu hafta sonu Los Angeles seyahati yapmaya ne dersin?

Vazgeçmekten korkarak hemen gönder düğmesine bastı.

Maddie ile görüşmesini sonlandırmıştı ki belediye başkanı binaya giriş yaptı. Her pazartesi yaptığı gibi tüm kıdemli personelle toplantıya başlamadan önce, Alexa'nın Theo ile kısacık bir brifing yapacak zamanı oldu.

Günlük işleri görüşmeyi bitirdikten sonra belediye başkanı ona baktı ve "Alexa, suçlu gençler projesi ile alakalı bir rapor sunacaksın bana. Haftanın sonunda?" dedi.

Alexa, gözlerini karşısında oturan Theo'ya dikti. Başkan bir rapor istiyordu. Cuma günkü toplantıdan sonra böyle bir şey beklemiyordu doğrusu.

"Kesinlikle!" dedi patronuna.

"Harika." Başkanın ayağa kalkmasıyla birlikte herkes yerinden kalktı. "İyi iş çıkardınız millet. Theo, sana bir sorum var..."

O ve Theo, başkanın kendi tarafına çekmek istediği bir raportör hakkında konuşarak uzaklaşırlarken Alexa olduğu yerde kalakalmıştı.

Elbette şimdiye kadarki en iyi raporlarından birini yazacaktı ama başkanın bunu isteyeceğini hiç düşünmemişti. Bu, tabii ki patronunun bu işi kabul ettiği anlamına gelmiyordu

ama hedefine bir adım daha yaklaştığı söylenebilirdi. Ve onu bu işe 'suçlu gençlik projesi' dememesi için ikna etmesi gerekiyordu. Gerçi daha öncesinde bu konuyu açığa kavuşturarak projenin isminin 'risk altındaki gençlik' olması gerektiğini ifade etmişti ama şu an için bunun o kadar da önemi yoktu.

Dün gece uyku tutmayınca kalkıp bu toplantı için gereken argümanlara hızlı bir şekilde göz atmasından hoşnut vaziyette odasına döndü. O anda telefonunu çıkarınca Drew'den gelen mesajı gördü.

Omzunun üzerinden sağa sola baktı. Bu bir kamera şakası mıydı? Ya da bir rüya? Ya da 'Bugün Alexa'nın şanslı günü' türü bir sahte gerçeklik programı mıydı? Patronu projesine onay vermek üzereydi ve seksi bir adam onu Los Angeles'a davet ediyordu. Sırada ne vardı? Sephora güzellik salonunda kullanmak üzere 1000 dolarlık hediye kartı kazandığına dair bir e-posta mı?

Mesaj iki saat önce gelmişti. Tam da Maddie'ye bir daha ondan haber alamayacağından emin olduğunu söylediği dakikalarda muhtemelen.

Ne diyecekti şimdi? EVET, TABİİ Kİ demek istiyordu ama bu biraz fazla olurdu sanki. Patronunun takvimini kontrol etti: O hafta sonu Tahoe'daki yeğeninin düğününde olacaktı. Raporu cumaya kadar teslim etmesi gerekiyordu, yani işle alakalı bir sorun görünmüyordu. Ama yine de...

Kafasının içinden Maddie'nin sesi geliyordu: çok fazla düşünme.

O da öyle yaptı ve mesaja yanıt verdi.

Tabii, neden olmasın?

Attığı anda pişman oldu ama mesaj gitmişti. Ne halt etmişti şimdi? Bir hafta sonunu daha bu adamla geçirmek? Cumaya kadar raporu teslim edecekti ama bu, yapacak tonla işi olmadığı anlamına gelmiyordu ki. Onun haricinde bir dünya

işi vardı. Gün boyu rapora yoğunlaşacağından, gündüz yapması gereken işleri eve götürüp orada bitirmesi gerekecekti.

Ne ara eşyalarını hazırlayacaktı? Los Angeles'ta bir hafta sonu... Ah Tanrım, bir kez daha alışverişe çıkması gerekiyordu ama buna hiç vakti yoktu! Ya birlikte plaja gitmeyi teklif ederse? O zaman mayo giymek zorunda kalacaktı. Mayoyla nasıl göründüğünü bilmiyor muydu sanki? Belki de bunların hepsi bir şakaydı ve bir daha ondan haber almayacaktı.

Harika. Uçuşlara bir bakayım.

"Ofis koltuğunda dönerek sevinçten havalara uçacağını sanıyordum." dedi Theo. Kapıda dikiliyordu.

Alexa irkilerek zıpladı.

"Havalara uçacak bir şeyim olduğunu nasıl anladın?"

Theo masanın diğer tarafındaki sandalyeye gömülürken "Hmın, çünkü patron senden rapor yazmanı istediğinde ben de oradaydım." dedi.

Rapor, tabii ya. Ondan bahsediyordu.

"Ah. Evet, haklısın, ben başka bir şey düşünüyordum."

Theo şeker kavanozuna uzanıyordu ki durdu ve "Dur bir dakika. Projen dışında ne düşünüyor olabilirsin ki?" dedi. Bakışlarını Alexa'nın suratından telefonuna çevirirken "Kim o herif?" dedi.

Alexa, gülümsememeye çalışıyordu ama başaramadı.

"Imm. Kapıyı kapat."

Theo, saniyeler içinde kapıyı kapatıp yerine geri döndü.

"Konuş. Raporu daha sonra da konuşabiliriz. Önümüzdeki" -saatine baktı- "Kırk beş dakika boyunca hiç toplantım yok. Haydi anlat."

Alexa kavanoza uzanıp Jolly Rancher şekerlerinden çıkarırken "Çooook eğlenceli bir hikâye..." dedi.

Drew, Alexa'ya yazdıktan sonraki iki saati berbat bir ruh hali içerisinde geçirmişti, çünkü mesajına yanıt alamayacağına kendini ikna etmişti. On dakika boyunca cevap gelmeyince, Alexa'nın kibar bir şekilde onu rahatsız etmemesi için karşılık vermediğini düşünmüş ve kendini iyice çaresiz hissetmişti.

Gerçi kendisine ve kahve almaya giderken uğradığı Carlos'a moralinin bu yüzden bozuk olmadığı konusunda ayak diretiyordu ama durum buydu. Sıkıntının sebebi, güya bu sabah uğraşması gereken rahatsız edici ebeveynlerdi. Carlos ona inanmamıştı. Kendisi ise hiç inanmamıştı.

Yine de Alexa mesaj attıktan sonra rahatsız edici anne-babaları ne kadar az umursadığı şaşırtıcıydı.

Uçuş saatleri hakkında konuşuyorlardı ki bir öneride bulunma cüretini gösterdi.

Dünkü gibi külotsuz gelmek ister misin?

Birkaç saniye içinde cevap geldi.

Belki.

Drew ekrana bakıp sırıttı.

Cuma sabahı, sevinçten eteklerinin zil çalmasını, acil durumlarda yetişen bir temizlik şirketi sayesinde dairesinin aylar sonra ilk kez pırıl pırıl olmasına bağladı. Carlos tüm gün hastanede değil muayenehanede olacaktı, dolayısıyla ona takılacak kimse de yoktu.

O sabahki işi, birkaç hasta randevusu ve Dr. Montgomery'ye dört yaşındaki Jack isimli çocuğun -ki Drew'ün en sevdiği hastalardan biriydi- ameliyatında asistanlık yapmaktı. Jack'e bir ay kadar önce bir araba çarpmış ve kemiklerinden biri doğru kaynamamıştı. İzci olan çocuğun ailesi nazik ve düşünceli insanlardı. Ama Jack'in ameliyatı saat ikiye ertelendi. Ameliyata yarım saat kala Dr. Montgomery'den ameliyatın en az bir saat, hatta iki saat daha ertelenebileceği haberi geldi. Drew, bekleme salonundaki Jack ve ailesinin yanına uğradı geçerken. Jack, mutlu bir şekilde Lego yığınıyla oynuyordu.

"Dr. Nick! Bakın ne yaptım!"

"Selam Jack, aferin! Merhaba, Abby, Fred, neler yapıyorsunuz?"

Jack'in annesi Abby, Drew'e bakıp omuz silktikten sonra eğilip iki mavi legoyu birbirinden ayırmaya çalışan oğluna yardım etti.

"Öylece bekliyoruz, şimdiye kadar işimizin bitmiş olması gerekiyordu."

Drew, iç çekerek "Evet, benim de. Dr. Montgomery'nin acil bir ameliyatı çıkmış. Bunun için çok üzgünüm." dedi.

Sinir bozucu olan, Drew bu ameliyatı tek başına halledebilirdi ama Dr. Montgomery bu olayla fazla ilgilenmiş ve Drew bu durumu Jack'in anne-babasına söyleyememişti. *Ah hayır, uzmanı beklemeyelim, buna değmez çünkü.*

"Bize söylediler." dedi Abby. "En azından ertelendiğini öğrendik de oğlumuza bir şeyler yedirdik, yoksa tam bir kâbusa dönüşebilirdi."

Drew, Jack'e biraz yiyecek vermeleri için hemşirelere haber gönderdiği için minnettardı; çünkü bu gibi durumlarda, çocuklara uygulanan "ameliyattan önce yemek yememe" kurallarını gevşetmek akıl kârı bir işti.

"Siz ikiniz bir şeyler ister misiniz?" diye sordu Drew. "Kahve, çay, su?"

Fred, gülümseyerek "Teşekkürler, Dr. Nichols. Az önce kahve almaya gitmiştim. Bizi kontrol etmeye geldiğiniz için sağ olun. Bunun için minnettarız." dedi.

Nihayet Dr. Montgomery'nin ameliyattan çıktığı haberini alınca, aklından bir hesap yaptı ve ne yaparsa yapsın Alexa'yı havaalanından almak için zamanında orada olamayacağını anladı. Kendisi geç kalacak, Alexa -muhtemelen külotu olmadan- havaalanında beklemekten ağaç olacak, geçen her dakikayla birlikte daha da çileden çıkıp berbat bir hafta sonu geçireceklerdi.

Hemen Carlos'u aradı.

"Selam adamım, senden büyük bir iyilik isteyeceğim."

Carlos, kesinlikle direksiyon başındaydı. Drew, açık pencereden gelen rüzgârın ıslıklarını duyabiliyordu.

"Şu anda Alexa için hazırlanıyor olman gerekmiyor muydu?"

Neden böyle bir ahmakla arkadaşlık ediyordu ki sanki?

"Evet, olay da bu zaten. Ameliyatım ertelendi ve bir süre buradan ayrılamayacağım. Onu havaalanından alıp benim daireme bırakabilir misin? Sende anahtarlarım var zaten, değil mi? Gelecek iki ay boyunca biraların benden."

Carlos'un arabayı durdurup hoparlörü kapadığını duydu.

"Sorun değil adamım. Kaçta geleceğini ve onu nasıl bulacağımı söyle yeter. Yoksa havaalanındaki büyük göğüslü, kısa, siyah kadınların hepsini götüreyim mi evine?"

Drew başını masasına yatırarak "Bunu istediğime pişman edeceksin, değil mi?" dedi.

"Ah, kesinlikle, hiç şüphen olmasın. Ameliyatında başarılar!"

Drew, Alexa'ya mesaj atarak durumu bildirdi.

Umarım kızmaz, sonuçta doktor olduğumu biliyor, değil mi?

Alexa, cuma günü öğleden sonra binadan ayrılmakta olan patronuna raporunu iki yazılı nüsha ve e-posta şeklinde iletti. Tüm hafta çok az uyuyabilmişti, günlük işlerinin yanısıra Drew'le yazışma, her gece raporu yazıp düzenleme, Drew'ü düşünme ve tabii ki yaklaşan hafta sonunun gerginliği... Perşembe gecesi, Theo'nun gönderdiği ve çok faydalı olan notlarla birlikte raporunda son düzeltmeleri yaptı ve valizini hazırladı. Muhtemelen sadece iki gün için çok fazla kıyafet koymuştu ama şimdi bunu düşünecek zamanı yoktu.

Havaalanına gitmek üzere iş yerinden ayrılmadan hemen önce tuvalete gidip iç çamaşırlarını çıkarmış ve el çantasının en alt tarafına sokuşturmuştu. Gerçi kabinden çıktığında aynada kendine bakamayacak kadar utanıyordu ama sonradan biraz daha rahatladı. Havaalanına giderken en sevdiği müzikleri dinleyerek kendini yatıştırmaya çalışıyordu ama Drew'den gelen mesajla gerginliği biraz daha tırmandı.

Ameliyatım ertelendiğinden gecikeceğim. Kankam Carlos seni alıp benim daireme bırakacak. Kırmızı bir BMW'si var. Telefon numarası 310-555-4827. Birbirinizi bulamazsanız diye senin numaranı da ona verdim.

O bir doktordu ve bu tarz şeyler olabilirdi. Ama yine de bu durum Alexa'yı üzmüştü. Onu ne zaman görebileceğine dair hiçbir fikri yoktu artık. Bir ameliyat kaç saat sürerdi? Onun yatağına girip sabaha kadar beklemeli miydi? Tanrı'ya şükür çantasına taytlarından birini atmıştı. Üstelik dizüstü bilgisayarı da yanındaydı.

Kendisini almaya gelen kişinin kırmızı bir BMW'si mi vardı? Ah Tanrım, lüks arabalara binen züppelerden biri miydi yoksa? *Los Angeles'a hoş geldin Alexa.*

Uçuş sırasında hafta sonu yapılacaklar listesi hazırlamak için kendini zorlamıştı ama listeye şöyle bir göz gezdirdi-

ğinde üç farklı şeyi tekrar ettiğini fark etmişti. Fazla çalışmaktan kendimden geçmişim herhalde, diye düşünerek çantasından çıkardığı dergilere göz atmaya başlamış ve eğer bir gün Sephora'dan hayal ettiği gibi bir indirim kazanırsa orada yapacaklarını kararlaştırmaya çalışmıştı.

Uçağı indiğinde Maddie ve Theo'dan gelen mesajların yanısıra 310 ile başlayan numaradan gelen mesajı da görmüştü.

Selam Alexa, ben Drew'ün arkadaşı Carlos. O gelemeyeceği için seni almamı rica etti. Kırmızı bir arabam var. Yakında görüşürüz.

Bu adam, kırmızı spor arabasını ön plana çıkarmaya çalışan bir pislik miydi? Ah Tanrım, acaba Drew ona düğündeki gibi bir sevgili hikâyesi mi uydurmuştu yoksa tüm gerçekleri anlatmış mıydı? Artık Drew'e soramazdı çünkü ameliyata girmiş olmalıydı. Olayların seyrine göre hareket etmekten başka çaresi yoktu.

On beş dakika sonra dışarıda dikilirken Kuzey ve Güney Kaliforniya arasında büyük bir fark gözlemledi: burada çok daha fazla sayıda kırmızı spor araba vardı. Her birine tereddüt ederek gülümsese de şimdiye kadar geçen beş arabanın hiçbiri durmamıştı. Ya da belki de Drew onu tarif etmemişti ve Carlos uzun boylu, sarışın, sıska bir kadına bakınıyordu.

Carlos'tan bir mesaj gelmiş de görmemişimdir yahut Drew'ün ameliyatı erken bitmiş ve beni aramıştır umuduyla telefonuna göz atıyordu ki birinin "Alexa?" diye seslendiğini duydu. Kafasını kaldırdığında önündeki kaldırıma park etmiş kırmızı arabadan inen Latin kökenli bir adam gördü.

"Carlos? Merhaba! Tanıştığımıza memnun oldum."

Carlos, arabanın kapısını açıp, Alexa'nın valizini bagaja atarken "Ben de." dedi. Alexa, arabaya binip dimdik oturdu. *Keşke inince tuvalete gidip külotumu giyseydim!*

Carlos, yerine yerleşirken ona sırıttı.

Aklımı mı okuyor bu herif? Erkekler böyle şeyleri paylaşıyorlar mı acaba birbirleriyle?

"Beklettiysem özür dilerim, internetten uçuş bilgilerini kontrol ettim ama sen erken inmişsin galiba."

"Tanrım, sorun değil, beni almaya geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Endişelenme. Drew bunun için bana bayağı borçlu olacak. Bu arada aç mısın? İşi ne zaman biter bilmiyorum ve onu beklerken açlıktan ölmeni istemem doğrusu. Yolda durup bir şeyler almamı ister misin?"

Alexa bu soruyu duyduğu için minnettardı. Belki de tahmin ettiğinden daha iyi bir adamdı bu. Hafta boyunca tüm atıştırmalık yiyeceklerini stresli bir şekilde yemiş ve öğlenki salata ve uçaktaki bir paket yer fıstığı dışında bugün hiçbir şey yemeye vakti olmamıştı.

"Çok isterim, teşekkürler. Tabii yolumuzun üzeriyse."

Carlos güldü ve radyonun sesini kısarak "Yol üzerine epey yer var. Artı ben de açım. Drew bu konuda beni yeterince uyarmadı." dedi.

Alexa, hırkasını çıkarıp çantasına koyarken "Al benden de o kadar." dedi.

Carlos, şerit değiştirirken ona döndü ve "Her şey son dakikada gelişti, Drew'ün elinde olan bir durum değildi yani. Ama senin gelmeni dört gözle beklediğini söyleyebilirim." dedi.

Alexa omuz silkti. Bunu duymak güzeldi ama... Tanrı'ya şükür Carlos yemek konusuna geri dönmüştü.

"Ne yersin? Hamburger, pizza, tako? Suşi –"

Ağzının suyu akarcasına "Kesinlikle tako!" dedi Alexa. Deri koltuğa yaslanıp gözlerini bir anlığına kapadığında yorgun olduğunu hissetti. Haftanın stresi, uykusuz geceler, belirsizlikle geçen son birkaç saat...

"Harika." Carlos bir anda hızlandı ve Alexa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Carlos, arabayı böyle hızlı kullanırken uyanık kalmasında fayda vardı.

"Tako yemeye gitmeden önce son bir soru: baharatlı yemeklerle aran nasıl?"

Alexa güldü ve "Sanırım annem ben bebekken biberonuma acı biber sosu koyuyormuş. O yüzden şimdi hiç zorlanmam acı yerken." dedi.

"Mükemmel."

Otuz dakika sonra, Alexa aldıkları yemekleri Drew'ün dairesine taşırken Carlos da valizi arabadan indiriyordu. Alexa evden içeri girdiğinde kocaman pencereler, beyaz duvarlar ve krom renkli aletler karşıladı onu. El çantasını gri kanepenin yanına koyduktan sonra takoları koyabileceği bir yer bakınmaya başladı.

"Sehpanın üzerine koyabilirsin onları." dedi Carlos. "Ben de gidip peçete ve bira getireyim."

Alexa, ayakkabılarını çıkarıp valizinin yanına attı. Üzerindeki kırmızı iş kıyafetini çıkarıp tayt ve tişört giymek istiyordu. Ancak eşyalarını Drew'ün yatak odasına, sanki kendisi bu eve aitmiş gibi koymak ve üzerine rahat bir şeyler giymek tuhaf göründü o anda gözüne. Üstelik yatak odasının yerini bile bilmiyordu henüz.

Carlos tako paketlerini açarken ortaya çıkan koku Alexa'yı mest etti.

"Aman Tanrım, çok güzel görünüyorlar."

Hesabı ödemeye çalışmıştı ama Carlos onun cüzdanını kenara iterek yemek ısmarlamayı kendisinin teklif ettiğini söylemişti.

Carlos, rahat koltuğa gömülürken televizyondan bir basketbol maçı açtı. Tanrı'ya şükür, kanepenin üzerinde bir bat-

taniye vardı da Alexa koltuğun köşesinde otururken onu dizlerinin üzerine atıp rahatça oturabilmişti.

"Bunlar harika!" demekten kendini alamadı Alexa. "Neden bizim oradaki hiçbir Meksika restoranında patates takosu yok ki? Yıllarca olmasa da aylarca buna kızacağım." Sonra da önündeki takonun üzerine biraz daha acı sos ekledi.

Carlos, onun tabağına bir tako daha eklerken güldü ve "Endişe etme." dedi. "Burayı ziyarete her geldiğinde patates takosu alırız sana."

Buna nasıl cevap verilirdi ki? Drew'ü bir daha ziyarete gelip gelmeyeceği konusunda şüpheliydi. Şu an ne dese boştu. Konuşmak yerine takosuna guacamole sosu dökerek kocaman bir ısırık daha aldı.

Önündekini bitirince başka bir çeşit tako alarak üzerine daha önce denemediği bir sos döktü.

Carlos, Alexa'nın elindeki sosu alarak "Ah hayır." dedi ve tomatillo[8] sosunun olduğu kabı uzattı. "Bunu dene. Zavallı Drew için aldığım sos. Çok fazla baharat yiyemiyor maalesef."

Alexa kaşlarını kaldırıp ona baktı ve ne diyeceğini düşünüyordu ki Carlos tekrar lafa girdi.

"Ne diyeceğini biliyorum. Bir beyazı en iyi arkadaşım olarak seçmemin hata olduğunu söyleyeceksin. Ama Drew'ü yola getirmek için çalışıyorum."

Drew, Alexa'nın kapının dışına kadar gelen kahkahalarını duyabiliyordu. Tıpkı asansörde olduğu gibi bu gülüşü duymak onu gülümsetmişti. Kapıyı açtığında Carlos'un en sevdiği Meksika restoranından alınmış takoları yerken buldu onları. Carlos, Alexa'yı oraya götürdüğüne göre bu kıza geçer

8 Yer kirazı familyasından olan bir tür Meksika bitkisi. (ç.n.)

not vermiş olmalıydı. İkisi de o kadar şiddetli kahkaha atıyorlardı ki onun girdiğini fark etmediler bile.

Dur bir dakika. Carlos neden hâlâ buradaydı ki? Ondan Alexa'yı eğlendirmesini istememişti; sadece eve bırakıp ayrılmasını rica etmişti.

Eve girer girmez Alexa'nın yanına oturup onu öpecek, o kıyafetle ne kadar seksi durduğunu söyleyecek ve belki de elbisesinin altına uzanıp külotunun orada olup olmadığını kontrol edecekti. Ama o, en iyi arkadaşıyla gülüşmekten kendisinin kapıyı açtığının farkına bile varmamıştı.

"Selam." demekle yetindi.

Alexa kafasını kaldırıp, tam da Drew'ün istediği şekilde ona gülümsedi. Drew, onu gördüğüne o kadar sevindi ki o anda tüm siniri geçip gitti.

"Bana da tako aldınız mı?" diye sordu Carlos'a. "Bakıyorum da benim biralarımı içiyorsun."

Carlos masayı işaret ederek "Hepimize var ve senin en sevdiğin sostan da aldım. Ayrıca dolapta bir sürü bira var." dedi.

Drew, bira almak üzere mutfağa gitti. *En azından üçüncü tabağı da koymuşlar masaya, anlaşılan Carlos benim varlığımı tamamen unutmamış.*

Drew elinde birayla odaya dönüp Alexa'nın yanına oturdu ve elini tuttu.

"Açlıktan ölüyor olmalısın." dedi Alexa. Drew'ün elini bırakıp biraz daha sokuldu ona. "Biraz tako alsana. Ameliyat nasıldı?"

Drew, tabağını doldururken ona iyice yaklaştı, artık kalçaları birbirine değiyordu. Carlos'un tüm dikkati basket maçında gibiydi ama suratında imalı bir sırıtış vardı. Drew'ün ondan kurtulmak için can attığını biliyordu.

Drew takosundan bir ısırık aldığı anda Alexa'nın sorusunu yanıtlamadığını hatırladı, konuşmaya çalıştı ancak ağzı dolu olduğundan bunu başaramadı. Bir süre sonra, "Ameliyat iyiydi. Geçen hafta sana bahsettiğim çocuk vardı ya, araba çarpan, işte onun ameliyatıydı. Seni alamadığım için üzgünüm." dedi.

"Sorun değil." Ellerini kâğıt havluya silip tabağını masanın üstüne koyduktan sonra "Onu kontrol etmek için bu hafta sonu hastaneye gitmen gerekecek mi?" diye sordu.

Drew duraksadı, bir tako parçasını ağzına atmak üzereydi.

"Sayılır. Senin için sakıncası var mı? Sabah erkenden gidip dönerim, böylece –"

Alexa, elini kaldırarak onun sözünü kesti ve "Hayır, tabii ki sakıncası yok. Onun için en uygun ne zamansa o zaman git." dedi.

Koltukta ardına yaslanırken dizleri Drew'ünkileri okşuyordu.

Acaba külot giydi mi giymedi mi? Carlos gitse de keşfe çıksam.

Bakışları Carlos ile kesişti. 'Hemen evimi terk etmezsen sıcak bir günde arabanı yumurta yağmuruna tutarım' bakışı atmış olacak ki arkadaşı sırıtarak ayağa kalktı ve "Alexa, tanıştığımıza memnun oldum. Umarım bu tarz buluşmaların ilki olur bu. Drew, pazartesi görüşürüz." dedi.

Alexa ayağa kalkıp ona sarıldı ve "Beni aldığın için sağ ol, ayrıca takolar için de. Ben de tanıştığımıza çok sevindim." dedi.

Vay canına, ne kadar da kolay razı oldu gitmeye!

Birkaç saniye sonra kapının kapanma sesi geldi ve Drew elindeki tabağı sehpaya bırakarak "Hey!" dedi. Carlos'un gitmesini dört gözle bekliyordu ama şimdi neden böyle tuhaf

hissetmişti ki kendini? Kadınların yanında asla böyle gergin olmazdı.

Alexa gülümseyerek "Selam." dedi. Ellerini birbirine kenetlemişti. Bunu görmek Drew'ü rahatlattı, çünkü bu hareket Alexa'nın da gergin olduğunu gösteriyordu.

Ellerini Alexa'nın saçlarının arasında gezdirirken "Seni alamadığım için üzgünüm." dedi tekrar. Tüm vücuduyla ona dönerek "Sorun değil." diye karşılık verdi Alexa. Ellerini birbirinden ayırarak bir tanesini Drew'ün beline koydu.

Drew, elini Alexa'nın yanaklarında gezdiriyordu. Alexa da gözlerini kapatıp yüzünü onun avuç içlerine yasladı ve bir dakika boyunca sessiz bir şekilde o pozisyonda kaldılar. En sonunda Alexa gözlerini açtı ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle ona baktı. Drew'ün eli Alexa'nın yanaklarından çenesine doğru kaydı ve başını ona doğru eğdi.

Bir haftadan az olmuştu ama dudakları yine buluşmuş, Drew'ün kolları ona dolanmış, Alexa'nın elleri Drew'ün saçlarındaydı ki ikisi de son görüşmelerinden bu yana bir aydan fazla geçmiş gibi bir hasretle yanıyorlardı. Drew'ün ihtiyacı olan ve onu mutlu eden her şey, onun dudaklarının naif dokunuşları, yumuşak dil darbeleri, onun inlemeleri ve iç çekmeleri gibiydi.

Alexa, "Carlos'un gitmesini beklemeden dudaklarına yapışacaktım neredeyse." diye fısıldadı kulağına. Drew güldü ve arkasına yaslanırken Alexa'yı da çekiştirdi. Alexa başını onun göğsüne yasladı ve Drew onun saçlarını okşamaya başladı.

"Benimle kafa bulmak için yapıyordu -bunu biliyorumama ben onu öldürmeye hazırdım." Bunu söylerken ellerini Alexa'nın elbisesinin üzerinde kaydırarak kalçasına ve bacaklarına dokunuyordu. Durakladı ve elini bu kez elbisenin altında yukarı doğru kaydırdı.

"Sen..."

Alexa'nın kocaman gülüşü aradığı cevabı veriyordu aslında. Drew bir anda onu koltuğa yatırıp üstüne çullanıverdi.

"Bunu bir noktada söylemeyi planlıyor muydun?" Elini tekrar aşağı indirip bu kez elbiseyle beraber yukarı çıkardı.

Alexa, bir yandan gülümsüyor öte yandan Drew'ün gömleğinin düğmelerini açarak göğsünü okşuyordu.

"Geçen seferki sürprizden çok hoşlanmış gibiydin, hevesini kaçırmak istemedim."

"Mmmm. Geçen seferki sürprize bayılmıştım, bu doğru."

Alexa, Drew'ün kemerini çözerken o da diziyle onun bacaklarını ayırdı. Tutkulu bir şekilde öpüşüyorlardı. Drew'ün parmakları Alexa'nın göğüslerini okşuyor ve hafifçe inlemesine sebep oluyordu. Alexa'nın elleri de Drew'ün gömleğinin altındaydı.

Kahretsin! Tüm kondomlar yatak odamda!

Ayağa fırlayıp sehpayı kenara ittirince sosların olduğu kaplardan biri devrildi ama şu anda bu durum hiç de umurunda değildi. Elbisesi bel hizasında duran ve saçları her yana dağılmış olan Alexa'ya bakıp sırıttı. Onu buraya çağırmak gerçekten harika bir fikirdi.

"Tam orada bekle. Bir milim bile kıpırdama. Hemen döneceğim." Yatak odasına koşup komodini açtı ve kutudan bir tane kondom çıkardı. Bir dakika bile geçmeden geri dönmüştü.

"Hareket etmişsin."

Alexa kafasını kaldırıp ona baktı, artık tamamen çıplak olan bedeni kanepeye sere serpe uzanmıştı.

"Sen gidince..." dedi Alexa, "Kendimi oyalayacak bir şeyler yapmam gerekiyordu."

Drew, hızlı bir şekilde soyunarak onun yanına atladı ve "Bana ne istediğini söyle Alexa!" dedi.

Alexa, "Bana aptalca sorular sormayı bırakmanı istiyorum." dedi ve onu kendine çekti.

Drew, gülerek "Mesaj alınmıştır." dedi ve Alexa'nın bacaklarını ayırdı.

Bir süre sonra, kanepede birlikte uzanırlarken Drew oturma odasındaki dağınıklığa baktı: üç kırlent yerdeydi, her köşede kıyafet vardı ve yerler sos olmuştu.

Alexa'nın kulağına eğilip "Los Angeles'a hoş geldin." dedi.

Alexa tebessüm ederek yüzünü ona döndü ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Alexa, ertesi sabah uyandığında başının Drew'ün göğsüne gömülü olduğunu ve onun kollarının bir koza gibi kendisini sardığını gördü. Onun dokunuşları ile göğsüne dolan heyecana mâni olamıyordu. Sanki Alexa'yı gerçekten umursuyor ve seviyor gibi dolamıştı kollarını.

Muhtemelen tüm kadınlarla böyleydi. Alexa bu hissin gerçek olmadığını biliyordu. Ama kahretsin, yine de çok güzel bir histi.

Sonra ona başka şekillerde dokunduğu zamanlar... O anlar zaten inanılmazdı. Bu adamda ne vardı ki Alexa'nın tepkileri bu şekilde oluyordu? Daha önce hiçbir erkeğin etrafında, özellikle de kıyafetleri olmadan, kendini bu kadar teklifsiz hissetmemişti. Kalçalarındaki selülitleri, karnının salınım yapmasını ya da göğüslerinin sarkmasını düşünmeksizin hareket edebiliyor, sadece ve sadece karşılıklı hazzı önemsiyordu.

Geçen hafta, bunun bir gecelik bir şey olduğunu, ayrıca düğünün ve şampanyanın verdiği çılgınlıkla gerçekleştiğini ve onu bir daha görmeyeceğini bildiğinden o kadar rahat olabildiğini düşünmüştü. Ama şimdi... Belki de bu sadece onunla ilgili bir şeydi. Durum ne olursa olsun, tek yapmak istediği bu hafta sonunu eğlenerek geçirmekti.

Drew'ün burnuyla ensesini dürttüğünü hissedince kıkırdadı.

Ağzı hâlâ Alexa'nın tenindeyken "Demek uyandın." dedi.

Oradan hiç ayrılmamasını dileyerek "Mmmmhmmmm..."- diye karşılık verdi Alexa. Ama çok geçmeden Drew harekete geçti, elleri, dudakları ve dili Alexa'nın cildinde karıncalanma hissi oluşturuyordu.

Bir süre sonra, ikisi de sıcak, terli ve nefes nefese iken Alexa, Drew'e iyice sokuldu ve "Drew?" diye fısıldadı kulağına.

Yanağının hareketinden gülümsediğini anlayabiliyordu.

"Bir saniye içinde kahve makinesini açacağım."

Balkonda okyanus manzarasına karşı kahvelerini yudumlarken Drew iç çamaşırıyla Alexa ise banyodan bulduğu bir bornozla oturuyordu. Alexa ilk yudumunu alıp iç çekince "Bu iyi manada bir iç çekmeydi, değil mi?" diye sordu Drew.

Alexa, önce ona sonra kahvesine baktı ve gülümseyerek "Güzel, evet. İyi iş çıkarmışsın." dedi.

Drew, arkasına yaslanarak gülerken "Üniversitedeyken kantindeki elemanlar yaptıkları berbat kahveyle midemi paramparça etmesinler diye mecburen böyle bir yetenek kazandım." dedi. Sonra da yüzünde küçük çocuk gülümsemesiyle "Hey Alexa?" dedi Drew.

Sen bana böyle gül, ne istersen yaparım.

"Ben de açım." dedi Alexa.

"İşin aslı şu ki evde yiyecek pek bir şey yok. Havaalanına seni almaya gelmeden önce markete uğramayı planlıyordum ama..."

Alexa ayağa fırlayıp "Ben hemen duşa giriyorum o zaman..." dedi.

Drew, düğün esnasında Alexa'nın tatlıya olan düşkünlüğünü fark ettiğinden onu herkesin pastalarına bayıldığı bir mekâna götürdü. Drew omlet ve pastırma ısmarlasa da

Alexa'nın yaban mersinli tatlısından birkaç lokma almayı ihmal etmedi.

Arabaya dönerlerken "Hastaneye beş dakikalık mesafedeyiz... İstersen seni eve bırakabilirim ama Jack'e uğrayıp bir merhaba demek istiyordum önce." dedi Drew.

Alexa, gülümseyerek "Elbette, tabii ki. Acele etmene gerek yok. Yani demek istediğim, yapacak işlerin varsa bunu anlarım." dedi.

"Yo, sadece merhaba diyeceğim. Bu hafta sonu nöbetim yok. O gün çalışan doktorları sorgular gibi sürekli hastaneye giden pisliklerden değilim."

Hastaneye varana kadar gözlerini Alexa'dan ayırmadı. Onunla beraber güneşli bir günde araba sürmek, sabah kahvesi içmek, Dolores Parkı'nda çimlere uzanmak gibi şeylerin ayrı bir tadı oluyordu.

Arabayı park ettikten sonra "Haydi gidelim." dedi.

Alexa'nın gözleri büyüdü. Emniyet kemerini çıkarmamıştı.

"Burada beklemem gerekmiyor mu? Gizlilik ilkesi gereği yani. Beklerim, benim için sıkıntı olmaz. Telefonumda okuyabileceğim tonla kitap var."

"Hayır, içeri gel. Sana tüm o oyuncakları gösteririm. Sadece odaya girmek için işaretimi beklemen yeterli."

Drew hastaneye girerken onun elini tutmadı çünkü etrafta çok insan vardı. Zaten ne yaparsa yapsın pazartesi sabahı bugün yanında getirdiği kızın kim olduğuna dair soru yağmuruna tutulacağını biliyordu. Soruları daha da iğneli hale getirmesine gerek yoktu.

Doğruca çocuk hastalıkları katına çıkarak Jack'in odasına yöneldiler. Jack'in hem annesi hem de babası yanındaydı ve ikisi de oldukça yorgun görünüyordu. Jack'in yanakları solgundu ve alışılmadık şekilde sessizce yatağında oturuyordu.

Odaya girerken "Selam Jack!" dedi Drew. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

Jack, Drew'ün sesini duyar duymaz kapıya dönüp kıkırdamaya başladı.

"Dr. Nick! Doktor kıyafeti giymemişsiniz bugün."

Drew gülerek yatağa yaklaştı ve beşlik çakmak üzere elini Jack'in sağlam kolunun olduğu tarafa uzattı.

"Aynen! Bugün doktor olarak burada değilim. Yakınlardaydım ve sana uğrayıp bir merhaba demek istedim." Sonra da Jack'in ebeveynlerine dönüp "Abby, Fred, nasılsınız bakalım?" dedi.

Abby "Burada takılıyoruz işte." dedi. Bakışlarını kapıya çevirince, Drew kapıda beklemekte olan Alexa'yı hatırladı. Sesini alçaltarak "Bir arkadaşımla beraber bu civardaydık. Onun da gelip Jack'e merhaba demesinde bir sakınca var mı? Eğer istemezseniz sorun değil, ofisimde bekleyebilir." dedi.

Abby gülümseyerek "Sorun değil. Zaten Jack de kendine eğlence arıyor." dedi. Drew, elini sallayarak Alexa'yı içeri davet etti.

"Hey Jack, seni bir arkadaşımla tanıştırmak istiyorum. Bu benim arkadaşım Alexa. Merhaba demek ister misin?"

Jack "Selam!" dedikten sonra bir kez daha kıkırdadı ve "Sen de doktor kıyafeti giymemişsin." dedi.

Alexa, elini ona doğru uzatırken "Giymedim ama ben zaten doktor değilim. Üzgünüm Jack." dedi.

Bu esnada Drew de Jack'e ait dosyayı kontrol etti ve durumun iyi olmasına memnun olarak Fred'e "Ağrısı var mı?" diye sordu.

"Gece birkaç kere uyandı. Abby yanındaydı ve görünüşe göre çok zorlanmadan üstesinden geldiler."

"Dr. Nick, Dr. Nick, annem yataktan hemen çıkamayacağını söylüyor. Ama ben ona senin bana izin vereceğini söyledim."

Drew, tüm dikkatini verip Jack ile onun en sevdiği bilgisayar oyunları hakkında konuşmaya dalınca gereğinden fazla kaldıklarını düşündü. Alexa'nın kendisini izlediğini düşünerek kafasını kaldırdı ama o, odanın köşesinde Abby ile muhabbet ediyordu.

"Jack, şimdi gitmemiz gerekiyor ama en kısa zamanda tekrar uğrayacağım, tamam mı?"

Abby, onların olduğu tarafa bakarak "Dr. Nichols'a gelip seni ziyaret ettiği için teşekkür etmeyecek misin Jack?" dedi.

Alexa çantasından çıkardığı bir şeyi kendisine sarılmakta olan Abby'ye verdi ve odadan çıkarken Jack'e el sallamayı ihmal etmedi.

Drew otoparka iner inmez hemen Alexa'nın elini tuttu ve "Abby nasıl oldu da sana sarıldı hayret? Bana hâlâ çok resmi bir ses tonuyla Dr. Nichols diyor." dedi.

"Ah, ona alabilecekleri hizmet türleri hakkında bazı tavsiyeler veriyordum sadece. Bana kazadan ve sürücünün sarhoş olduğundan bahsetti."

Drew, arabanın anahtarını çıkarmak üzere elini cebine atarken Alexa'nın hizmetler derken neyi kastettiğini merak etti.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa gayet iyi bir sağlık sigortasına sahipler."

Alexa telefonunun ekranına bakıp kaşlarını çattıktan sonra ona döndü ve "Biliyorum, Abby söyledi ama iyi bir sigorta bir yere kadar işe yarar. Tüm suç mağdurlarının devletten alabilecekleri hizmetleri kastetmiştim. Danışmanlık, tazminat, evde yardım, bunun gibi şeyler işte. Kazadan hemen sonra bunun hakkında bilgilendirildiğini ancak söylenenleri

hayal meyal hatırladığını ve bu tarz işlerin nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi."

Abby'nin ona sarılmasına şaşmamalı.

"Sen de ona kartını verdin. Berkeley belediye başkanlığı Los Angeles'taki bir çocuk için ne yapabilir ki?"

Alexa tekrar telefonuna baktı ve arabaya binerken omuz silkerek "Ofisimde temasa geçmesi gereken doğru kişilerin olduğu bir liste var. Bana e-posta atmasını söyledim, böylece onun bilgilerini bu işle ilgilenen avukatlara gönderebilir ve doğru şekilde yönlendirilmesini sağlayabilirim. Yani, bir şekilde işleri hızlandırabilirim belki." dedi.

"Tüm bunları on dakikada mı konuştunuz yani? Bu işin sırrı ne, Monroe?"

Alexa, sırıtarak telefonunu çantasına koyarken "Ağzım iyi laf yapar bilmiyor musun? Siyasetin içinden geldiğimi unutma." dedi.

"Mmm, kesinlikle katılıyorum bu dediklerine. Düğünde bizi sorguya çektiklerinde sergilediğin performansın oldukça etkileyici olduğunu itiraf etmeliyim."

Alexa, elini onun elinin üzerine koyarak "Abby çok endişeli görünüyordu. Mümkünse yardım edebilmek iyidir." dedi.

Tanrım, Drew şu anda benim başkasının sorunlarına izinsiz şekilde burnunu sokan biri olduğumu düşünüyor muhtemelen. Gerçi ona ya da kimseye sormadan balıklama atladım olaya ama o annenin çaresizliği karşısında hiçbir şey yapmadan duramazdım. Acaba yardım etmese miydim?

Aslında başkasının sorunlarına müdahil olduğu doğruydu. Belki de onun iş tanımı bu şekildeydi.

Drew eve girer girmez Alexa'yı durdurdu ve "Jack'i görmeye geldiğin için teşekkürler. Ve Abby'ye karşı bu kadar nazik olduğun için de. Zor zamanlardan geçiyorlar." dedi. Cümlesini bitirince onu çekerek kollarına aldı ve sıkıca sarıldı. Alexa da başını onun göğsüne yaslayarak rahatladı. Onun derin bir nefes bıraktığını ve kendisini daha da sıktığını hissedebiliyordu. Drew eğilip onun saçlarını, kulaklarını ve dudaklarını öptü ve kollarını gevşetirken "Orada olduğun için gerçekten minnettarım." dedi.

Alexa elini onun tişörtünün üzerinde yukarı aşağı gezdirirken "Göster o zaman minnettarlığını." dedi.

Drew hızlı bir hareketle onu omzuna aldı.

"Drew, hayır, ben çok ağırım!" Drew duymazdan gelerek yatak odasına doğru ilerledi ve onu yatağa attı. Alexa kahkahalara boğulmuştu ki Drew'ün bir anda çırılçıplak kalmasıyla nefesi kesildi. Drew yatağa atlamaya hazırlanıyordu ki elini kaldırarak onu durdurdu ve "Kıpırdama. Sadece... Bir dakika boyunca orada bekle." dedi.

Şimdiye kadar birçok kez seks yapınışlardı ama Alexa onu hiç adamakıllı çıplak görmemişti. İlkinde aşırı heyecan yüzünden, daha sonrakilerde ya karanlık bir ortamda olmalarından yahut sabahın köründe seviştiklerinden tam manasıyla kendini verip onun harika vücudunu seyredememişti. Ama şimdi, ikindi güneşinin aydınlattığı odada onun kaslı vücuduna büyük bir hayranlıkla bakmak için yeterince zamanı vardı. Parmağını kaldırıp döndürdü ve Drew sanki bir güzellik yarışmasındaymış gibi ona itaat ederek dönmeye başladı. Alexa'nın karşısında mükemmel, yuvarlak ve gel beni avuçla diyen bir kalça vardı.

"Gel buraya."

Drew ikiletmeden bir sıçrayışta yatağa kondu ve Alexa'yı altına aldı. Bu da Alexa'ya o harika kalçayı kavraması ve onu kendine çekmesi için müthiş bir fırsat sundu. Ellerini onun

vücudunun her tarafında gezdirirken çıkardığı seslerle kendinden geçiyor ve onun da keyif aldığını görünce zevki katlanıyordu.

"Bugün külot giydin, değil mi?" dedi kulağına Drew. Cevabını beklemeden elini uzatıp Alexa'nın giydiği tangayı çıkarıp odanın diğer tarafına attı. Sonra da gözlerini Alexa'ya dikip "Senin sıran..." dedi.

Onu anlamamış gibi yapmayı istese de bunu yapmadı Alexa. Onun etrafında ne kadar rahat ve kendinden emin olduğu hakkında düşündüklerini hatırladı. Bu his, onun kusursuz vücudunu gördükten ve kendi kalbindeki kusurları tespit ettikten sonra kaybolmuştu.

Kahvaltıda o tatlıları yediği için pişman olmuştu şu anda. Ama Drew duracak gibi görünmüyordu. Hızlı bir şekilde Alexa'nın kıyafetini çekip çıkardıktan sonra sütyeninin kopçasını açtı. Alexa onunla göz göze gelmeye çekiniyor, yanakları kızardığından bakışlarını çeviriyordu. Kendine biraz güveni gelince ona baktı ve onun da hayranlıkla Alexa'nın vücudunu izlediğini fark etti.

"Ah, bunu sevdin, değil mi?" dedi Drew. "Ama bekle. Sana ne kadar minnettar olduğumu gösteriyordum en son, değil mi?"

Başını Alexa'nın bacak arasına sokmadan önce omzuyla açıyı artırdı. Alexa ise Drew'ü tam istediği yerde konumlandırmak için saçlarından kavramıştı. Drew tempoyu arttırdıkça Alexa inliyor, kafası, yastığın bir o yanına bir bu yanına gidip geliyordu. Alexa o kadar güzel duygular içindeydi ki bir yandan onu durdurmak öte yandan bu işin sonsuza kadar devam etmesini istiyordu. En sonunda zevkten patladı ve tüm vücudunu titreten bir inlemeyle kenara yığıldı.

Drew, yavaşça onun yanına doğru sürünüp yanına yattı ve elini nefes nefese olan Alexa'nın karnına koydu. "Nasıl? Şu anda takdir edilmiş hissediyor musun?" Önce boynunu ar-

dından göğüslerini öperken parmaklarını Alexa'nın ağzının etrafında gezdiriyordu.

"Mmmm..." dedi Alexa. Uzanıp omzunu öptükten sonra onu ittirip sırt üstü düşürdü. Sırıtarak üzerine tırmanırken "Sanırım yeterince iş gördün, değil mi?" dedi.

Drew'ün tüm vücudunu baştan aşağı öperken parmaklarıyla cildini okşuyordu. Kafasını kaldırıp ona baktığında ellerini ensesinde birleştirdiğini ve ona bir tanrıçaymış gibi bakan gözlerini gördü. Hızlı bir şekilde kondom paketine uzanıp açtı ve kondomu yerine taktı.

Genelde üstte olmak onu gererdi. Bu pozisyondayken vücudundaki salınımlar daha belirgin olduğundan daha çok utanıyordu. Ama şu anda Drew ona böyle bakarken utanmayı bırak memnuniyet duyuyordu üstte olmaktan.

Alexa tatmin olduğunda hâlâ Drew'ün üzerindeydi ve başını onun göğsüne yatırmıştı. Drew kondomu çıkarmak üzere uzandığında Alexa onun yanına devrilmek istedi ama Drew izin vermedi. Alexa uzanırken Drew onun sırtına masaj yapıyor, bu da Alexa'yı orada kalmak için yeterince ikna edici oluyordu. *Burada günlerce, hatta haftalarca kalabilirim.*

Drew uzanıp onu kulağından öperken "Yeterince minnettar mıymışım?" dedi. Bulunduğu pozisyonun elverdiğince omuz silkerek "Tüm yapabildiğin buysa, kabul edeyim bari." dedi.

Drew hırlayarak onu bir kez daha altına alıverdi.

Alexa, ertesi sabah uyandığında yatakta tekti. Drew'ün banyoda olduğunu düşündü ama birkaç dakika geçip de Drew dönmeyince kalkıp banyoyu kontrol etti ve kapısının açık, ışığının da kapalı olduğunu gördü. Üzerine onun bornozunu geçirip, belki de kahve yapıyordur umuduyla mutfağa süzüldü ama Drew orada da yoktu.

Bazı sabahlar yaptığını söylediği gibi muhtemelen sahilde koşuya çıkmaya karar vermişti. Kendisine bir not yazmış olmasını diledi ama sonradan onu da boş verdi. Yatağa geri dönüp iki gündür ihmal ettiği telefonuna bakıp e-postalarını kontrol etti. Ama her şeyden önce Maddie'den gelen ve sadece *????????* yazan mesaja cevap yazması gerekiyordu.

Şimdiye kadar olanlar: eğlence, güzel yemekler, harika seks.

Tam o anda Drew'ün sessizce kapıyı açtığını duydu.

"Ah, uyanmışsın." Elindeki tepsinin üzerindeki kahveleri dökmemek için parmaklarının ucuna basıyordu ve diğer elinde de market torbası vardı. "Biraz daha uyursun sanıyordum."

Alexa önce torbaya ardından Drew'e baktı ve "Koşuya gittiğini düşünmüştüm ama bu daha iyi olmuş. Torbada ne var?" diye sordu.

Drew gülerek kahvelerden birini ona uzatırken "Fincanda ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?" dedi.

Alexa gözlerini devirerek "Fincandakini biliyorum. Gözlere ve koklama duyusuna sahibim. Kahve tabii ki! Bilmek istediğim torbada ne olduğu!" dedi. Biraz duraksadıktan sonra "Demek istediğim, kahve için teşekkürler." diye sonlandırdı sözlerini.

Drew yatağa onun yanına oturdu ama torbayı hala onun uzanamayacağı mesafede tutmayı sürdürüyordu.

"Tuhaf, kulağa hiç de öyle demek istemişsin gibi gelmiyordu."

Alexa, fincanı komodinin üzerine koydu, böylece torbaya uzanırken sağı solu batırmayacaktı. Ama Drew onun niyetini anladı ve geri çekilerek torbayı ondan kaçırmayı başardı.

"Drew!"

Drew onu burnunun ucundan öptü ve "Mmm, bu pozisyondayken sana bayılıyorum." dedi.

Alexa, uzanıp onu öperken "Torbada ne var dedim Drew." dedi.

Drew, gülerek torbayı onun kucağına bıraktı ve "Seni bir dakikalığına da olsa şaşırtabileceğimi düşünmüştüm." dedi.

Alexa torbayı açıp da karşısında yarım düzine çörek görünce karnı guruldadı.

"Aman Tanrım! Bunlar da ne? İnanılmaz!"

Drew sırıtarak "Artık çocukken Noel hediyelerini nasıl açtığını tahmin edebiliyorum. Biri sade, biri ahududulu, biri limonlu, biri gökkuşağı serpintili ve diğer ikisi de akçaağaç şekerli." dedi.

"Nereden buldun bunları?"

"Oranın ne kadar harika bir dükkân olduğunu tahmin bile edemezsin. Neredeyse seni benimle gelmen için uyandıracaktım ama çok derin uyuyordun. Bundan sonrakine birlikte gideriz."

Bundan sonraki mi? Tam olarak ne anlama geliyordu bu? Bugün pazardı ve on iki saatten az bir süre sonra gidecekti. Bugün tekrar gitmeyi mi kastetmişti acaba? Ya da bir sonraki Los Angeles ziyaretini mi? Eğer öyleyse bunu hangi manada söylemişti?

Çöreklerden birine ısırık atarken kafasının içinde dolanıp duran Maddie'nin sesine kulak vermeye çalıştı.

Çok fazla düşünme, Alexa.

"Aman Tanrım!" dedi yutkunmaya çalışırken, "Bunlar gerçekten harika."

Drew, gülümseyerek Alexa'nın yanağına bulaşmış olan şekerlemeyi eliyle sildi ve "Benden şüphen mi vardı?" dedi.

Çörekler bitince Drew duşa girdi. O odadan çıkar çıkmaz Alexa hemen telefonuna uzandı. Patronu pazar sabahı erken saatlerde e-posta atmazdı pek, üstelik yeğeninin düğünündeydi ama yine de belki de rapora göz atmıştır diye düşünerek e-postalarını açtı. Hayır, bakmamıştı. Cevap alabileceği zaman hakkında bir fikir edinebileceği umuduyla Theo'ya kısa bir e-posta yazdı.

Bir dakika sonra Theo'dan cevap geldi:

Benden daha uzun süredir onunla çalışıyorsun, senin daha iyi bilmen lazım. Bir pazar sabahı oturup bunu düşünmekten başka yapacak işin yok mu senin? Özellikle de bu hafta sonu.

Teddy, yapacak önemli işlerim olsa dahi her zaman iş düşünürüm, bunu biliyorsun.

"İyi haberler mi var?" Kafasını kaldırıp baktığında Drew'ün havlusuna sarılmış vaziyette kapıda dikildiğini gördü.

"Ne?"

Yatağa kadar yürüyüp Alexa'nın yanına otururken "Telefonuna bakarken gülümsüyordun. Ben de sebebini merak ettim." dedi.

"Ah. Hayır, sadece Theo'nun dediği bir şeye gülüyordum da."

Drew yataktan kalkıp havluyu çıkardı ama hızlı bir şekilde iç çamaşırını ve pantolonunu giydi. Üst kısmı hâlâ çıplaktı.

"Theo da kim?"

Birlikte bu kadar zaman geçirmiş olmalarına rağmen, Alexa ona Theo'dan bahsetmemiş olmasına şaşırıp kaldı.

"Theo, başkanın iletişim direktörü, iş arkadaşım, iyi bir dostum, hepsi bir arada işte."

Drew, asansörde tanıştıkları günküne benzeyen gri bir tişört giydi. Belki de aynı tişörttü. Alexa, o gün sıyrılan tişörtün altından gördüğü kaslı tene dokunmak için ne kadar can attığını hatırladı ve bunun gerçekleşmiş olduğuna bir kez daha inanamadı.

Drew, pencereden dışarıyı seyrederken "Siz ikiniz... Birlikte falan mısınız?" dedi.

Alexa yerden aldığı bornozun kuşağını sıkıca bağlarken bu sorunun barındırdığı imayı beğenmediğini belli eden bir surat ifadesine bürünerek "Ben ve Theo mu? Tabii ki hayır. İkincisi: eğer öyle olsaydık gerçekten bu hafta sonu seninle burada olacağımı mı düşünüyordun?" dedi.

Theo hakkında hiçbir fikir sahibi olmadan bu şekilde düşünüyor olması tuhaftı. Daha tuhaf olansa Alexa'nın birisini bu kadar kolay aldatabileceğini düşünmesiydi.

Drew ona bakıp yarım ağız güldü. Ama söylediği o sözlerden sonra daha fazla tebessümü hak ettiğini düşündü Alexa. Banyoya doğru yürüyordu ki Drew "Hayır, dur Alexa." di-

yerek yatağa oturdu ve yanına gelmesini işaret etti. Alexa döndü ama ona doğru yürümedi. "Lütfen Alexa?"

Zaten günün geri kalanında burada olacaktı. Başka ne yapabilirdi ki? Gidip adamın yanına oturdu.

"Özür dilerim, düşüncesizlik ettim... Aslında öyle demek istememiştim. Soruyu yanlış şekilde sordum. Sadece, ilerisi için, aranızda bir şey olup olmadığını merak ettim. Üstelik bir pazar sabahı..." -bakışları göğüs dekoltesine kaydı- "...Çıplak vaziyette onunla mesajlaşıyordun. Genelde çalışma arkadaşlarıma bu haldeyken mesaj yazmam."

Alexa, 'ilerisi için' ifadesi ile neyi kastettiğini sormayı düşündü o an ama bu konuşmayı nasıl sürdüreceğini bilemediğinden vazgeçti. Zorlu politik konuşmalarda uzman sayılırdı ama insan ilişkilerinde o kadar da başarılı olduğu söylenemezdi.

"Bir proje ile ilgili oldukça gerginim ve onun tavsiyelerine ihtiyaç duyuyorum. O da iş konuşmak yerine beni eğlendirecek bir cevap yazdı. Ayrıca mesaj değil, e-posta idi." Biraz duraksadıktan sonra "Ve çıplak olduğumu unutmuşum." dedi.

Drew, sırıtarak "Ben unutmadım." dedi.

Alexa da ona sırıttı ve "Theo ve ben böyle bir şeye kalkışsaydık bile bu, zararsız bir ilişkiden öteye geçmezdi. O benim hiç sahip olmadığım erkek kardeşim gibi." dedi.

Drew, yatağa iyice yayılarak "Neden gerginsin ki? Hangi konuda tavsiyeye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Ah, başkanın desteğini almaya çalıştığım risk altındaki gençlerle ilgili sanat projesi. Cuma öğleden sonra raporumu teslim ettim ona ve karar vermek şöyle dursun okumadığını bile bile sormak istedim yine de."

Drew, kolunu ona dolayarak yastığa yaslandı ve "Bu proje senin için çok mu önemli?" diye sordu.

Alexa, Drew'ün göğsüne yasladığı başıyla onayladı.

Parmaklarıyla Alexa'nın saçlarını okşarken "Bana bahsetsene biraz projenden." dedi Drew.

Alexa tereddütlüydü. Ona bundan bahsedecek kadar yakınlar mıydı? Ya da olacaklar mıydı? O bunu anlayacak mıydı? Gerçekten umursayacak mıydı? Ne olursa olsun, şu anda meraklı gözlerle ona bakıyordu.

"Her zaman gençlere nasıl yardım edeceğimi düşünürdüm. Küçük çocuklar için birçok program, birçok okuma grubu, oyun alanı ve bunun gibi şeyler işte. Ama insanlar, çocuklar 11 ya da 12 yaşını geçtikten sonra onlarla ilgilenmeyi bırakıyorlar. Ve birçok kişi ergenlerden nefret ediyor. Çünkü o zamanlarda o çocukların hayatlarındaki birçok şey değişiyor ve yardıma ihtiyaç duyuyorlar. Ve eğer onlardan biri işleri berbat ederse kimse bir şans daha tanımıyor onlara. Özellikle de beyaz olmayanlara."

"Ama güzel sanatlar projesi?" Alexa, onun sesindeki tonu daha iyi anlayabilmek adına kafasını kaldırdı. "Bu, başı belada olan gençler için bir tür ödül olmuyor mu? Bu, onların tekrar sorun çıkarmalarını nasıl engelleyecek ki?"

Alexa, tamamen doğrulup bornozun kuşağını iyice sıkıladı. Bunu anlamayacağını baştan bilmesi gerekiyordu. Fakat böylesi bir tutumla karşılaşmak, onu düşündüğünden daha fazla hayal kırıklığına uğratmıştı. Hayal kırıklığının yanına öfke de eklenmişti şimdi.

"Çocukları düşük seviyeli suçlar nedeniyle hapse atmak onları hiçbir şeyden vazgeçirmiyor; sadece durumu daha da kötüleştiriyor. İnsanlar onların işe yaramaz olduklarına kanaat getiriyorlar. Senin gibi insanlar."

Drew, araya girmeye çalıştı ama Alexa sesini yükselterek devam etti.

"Ve bu, onları sadece işleri biraz daha batırdıklarına ikna ediyor, çünkü artık kimsenin umurunda olmadıklarını çok iyi biliyorlar. Bu proje sayesinde insanların onları önemsedikle-

rini düşünebilirler belki. Bu bir ödül değil; programa katılmaları ve tamamlamaları gerekecek, onlara stresle başa çıkmaları için farklı yollar öğretecek ve hayatlarını mahvedebilecek bir ceza sistemine dâhil olmamalarını sağlayacak."

Alexa silkinerek ayağa kalktı. İşin içine duygularını katmadan bunu Drew'le nasıl tartışmayı düşünüyordu ki? İşte bu yüzden kişisel muhabbetlerde ona güvenilmezdi; öfkesi yine galip gelmişti.

"Banyoda işin bittiyse ben duşa giriyorum."

Yine her şeyi mahvetmişti. Muhtemelen hassas bir noktaya temas ederek damarına basmıştı ve ne demek istediğini açıklayamadan onun banyoya gidişini izlemek zorunda kalmıştı.

Banyodan çıktıktan sonra bir şey desem mi diye düşündü ama Alexa, ona düğünde Amy'ye gülümsediği gibi tebessüm ederek acıktığını söylemiş, Drew de konuyu tekrar açmamanın daha iyi olacağına karar vermişti.

Arabaya atlayıp Carlos'un bahsettiği Çin mantısı lokantasına gittiler. İkisinin de önüne mahcup edici miktarda etli hamur gelince kıkırdama krizine girdiler ve her şey bir an için normale dönmüş gibi oldu.

Eve döndükten sonra uzunca bir şekerleme yaptılar. Drew uyandığında ılık meltemin Alexa'nın saçlarını yüzüne doğru getirdiğini fark etti. Dönerek onu altına aldı ve gülüşmeye başladılar. Drew, onun burada olmasından ve birlikte olmalarından dolayı oldukça mutluydu. Onun alnını, yanaklarını, göz kapaklarını ve en son dudaklarını öptü. Bir süre bu şekilde öpüştükten sonra gözlerini açıp birbirlerine baktılar.

Bir süre sonra, Alexa parmaklarını onun dudaklarına koyarak "Drew, bunu yapmayı ne kadar istemesem de... Saat kaç? Uçağım saat sekiz buçukta, biliyorsun değil mi?" dedi.

Drew, derin bir nefes alarak alnını onunkine dayadı. Bu hafta sonunun bitmesine henüz hazır hissetmiyordu kendini. En sonunda kafasını kaldırıp komodinin üzerindeki saate baktı ve "Beş." dedi.

Alexa iç geçirerek kollarını ona doladı ve "Peki. Havaalanına giderken hamburger salonunda durmak istiyor musun hâlâ?" dedi.

Parmağını onun yanağında gezdirerek "Bu yatakta kalıp seninle ahlaksız şeyler yapmayı tercih ederim ama acıktıysan..." dedi Drew.

Drew, havaalanına giden otobana çıkar çıkmaz boğazını temizledi ve "Önümüzdeki hafta sonu nöbetim yok, yani belki gelebilirim. Tabii müsaitsen." dedi.

Alexa ona bakıp ağzını açtı ama bir şey demeden kapadı. En sonunda "Evet, bana uyar. Gelmelisin. Yapacak işlerim olabilir belki ama –"

Drew, lafını keserek "Patronun raporla ilgili bir şey demedi mi hâlâ?" dedi.

Alexa, kafasını salladıktan sonra bir kez daha telefonuna bakıp bir kez daha başını salladı.

"Umarım yarın." Omuz silkti. "Buna bel bağlayamam yine de."

Drew boğazını temizleyerek "Ihm, umarım olumlu yanıt verir." dedi.

Alexa, Drew'ün eline dokundu ve "Teşekkürler. Umarım." diye karşılık verdi.

Çok geçmeden terminale girdiler. Drew, valizi bagajdan alıp Alexa ile birlikte yürüdü ve karşı kaldırıma geçtiklerinde onu öptü. Alexa ellerini onun beline dolamıştı ve Drew onun

dokunuşunun kendisini ne kadar rahatlattığını bir kez daha fark etti.

İlk geri çekilen Alexa oldu.

"Uçağı kaçırmasam iyi olacak."

Drew onun elini bıraktı ama hemen arabaya dönmedi.

"Pekâlâ, tamam. Haftaya görüşürüz."

Alexa gülümseyerek "Evet. Haftaya görüşürüz." dedi.

Alexa, biraz mutluluktan uçarak biraz da kafa karışıklığıyla Oakland havaalanından evine dönüyordu. Drew, tüm hafta sonu boyunca, *bir dahaki sefere çörekçiye birlikte gideriz, Theo'yu ilerisi için soruyorum,* gibi cümlelerle geleceğe atıfta bulunmuştu. Alexa ise o büyülü atmosferi bozmamak adına bunların ne manaya geldiğini sormaya çekinmişti. Ama tam ayrılmak üzerelerken önümüzdeki hafta sonu Berkeley'ye geleceğini söylemişti. Ne diyebilirdi ki? Demek istedikleriyle ilgili sorguya mı çekmeliydi onu? Bu ilişkinin önemli bir yere gittiğini sanmıyordu çünkü Drew henüz asansördeyken bu konuya açıklık getirmişti.

Sadece tamam demekle yetinmiş, üzerinde pek düşünmemeye karar vermişti. Ama o gece bir türlü uyuyamadı. Zihninde sürekli Drew, patronu, raporu ve içinde olabilecek muhtemel yanlışlıklar, geçirdiği muhteşem hafta sonu, Drew, yarınki iş günü, Drew'ün eve ulaşınca bana mesaj at demesi ve ardından giderek müstehcenleşen mesajları, işe almak zorunda olduğu yeni politika direktörü, Drew, yataktayken ona bakışı... Bunlar dönüp duruyordu. En sonunda kendine bir papatya çayı hazırladı ve kas gevşetici içerek dört saatlik çok derin bir uykuya dalmayı başardı.

Sabah mahmur bir şekilde uyandı ama geceye göre daha iyi bir ruh hali içerisindeydi. Tüm hafta sonunu seksi bir doktorla sevişerek geçirmişti, şu anda âşık olduğu işine doğru yola koyulmuştu ve Theo'nun çörek getireceği konusunda

bahse girebilirdi. Umduğu gibi onu binanın girişinde elinde pembe bir kutuyla beklerken buldu ve onun için aldığı kahveyi ona uzatırken "Kahramanım benim!" dedi.

Theo, dikkatle önce kahveye sonra da Alexa'nın yüzündeki sırıtık ifadeye bakarak "Çörek getireceğimi nereden bildin?" dedi.

"İçime doğdu." Kutuyu açıp kendine ait çörekleri alırken "Tam da ihtiyacım olan şey." dedi.

Theo kahvenin sıcaklığını eliyle anlamaya çalıştığından henüz hiç içmemişti.

"Bu hafta sonu şanslı olduğunu hepimiz biliyoruz. Göstermek zorunda mısın?"

Ofise girerken Alexa sırıtmakla yetindi.

"Unutmadan sorayım, bir şey duydun mu? Normalde sormam gerekmeyecekti ama bu hafta sonu senin gitmenle birlikte..." Alexa kafasını sallayınca Theo'nun sesindeki canlılık kayboldu. Masanın önündeki sandalyelerden birine çöktü ve "Pekâlâ, bunu daha sonra da konuşabiliriz. Hafta sonu güzel geçti, doğru mu tahmin ediyorum?" dedi. Kahvesinden bir yudum alıp çöreklerden birine uzandı.

Dün geceden kalan tüm endişelerinden sıyrılarak Theo'ya gülümsedi ve "Öyleydi, teşekkür ederim." dedi.

Alexa oturup bilgisayarını açarken o da sandalyesinde geriye yaslandı.

"Harika. Tekrar görüşecek misiniz?"

Alexa omuz silkerek "Önümüzdeki hafta sonu o buraya gelecek." dedi.

Elindeki fincanı kadeh gibi kaldırarak "İyi iş, Lex. Birimizin işle alakalı olmayan bir şeyle eğleniyor olmasma sevindim." dedi.

"Ben de. Şimdi, sence patron bana ne zaman evet ya da hayır diyecek?"

Theo, kahvesinden büyük bir yudum aldıktan sonra "Şey, bu hafta sonu raporunu inceleyip kafasındaki soruları sormaya gelebilir... Ya da belki de kapağını bile açmamıştır ve bugün ona tekrar hatırlatman gerekebilir. En azından yakında neticeyi öğreneceğiz." dedi.

Alexa, başkanla birlikte iki toplantıya katılmış olmasına rağmen tüm sabah boyunca ondan raporla ilgili tek bir söz bile duymadı. Günün üçüncü toplantısı, belediye avukatı ile iki haftada bir gerçekleştirdikleri toplantıydı. Avukat, belediyeye karşı mevcut davalar listesini (protestocular, kayma ve düşme davaları, işle ilgili meseleler, bir palyaço hakkında bir şeyler) ve bekleyen uzlaşma teklifleri listesini özet geçtikten sonra, belediye başkanı not defterinde bulunan karalamalardan kafasını kaldırarak "Harika." dedi. "Şimdi bunlarla işimiz bittiğine göre, Alexa'nın senin tarafından yönetilebileceğini düşündüğü bir fikri var. Bu yasal bir sorun değil ancak bunu konseye getirmeden önce hiçbir mükellefiyet sorunu olmadığını açıklığa kavuşturmak istiyorum, anladın mı?"

Bunu benim üzerime attığın için sağ ol patron. Notları yanında değildi ama neyse ki birçok şey aklındaydı.

"Evet efendim. Susan, tasarım şu şekilde..."

Toplantı bitince koşar adım ofisine döndü. Henüz kazanmamıştı, önünde uzun bir mücadele vardı ama en azından artık başkan onun tarafındaydı. Haberleri Theo'ya aktarmak için onun odasına koşturdu ama oda boştu.

"Muhabirin biriyle kahve içmeye gitmişti en son." dedi asistanı.

Kahretsin. Bu sevinci muhakkak birileriyle paylaşmalıydı. Maddie'ye yazmak üzere telefonunu çıkarınca Drew'ün mesajını gördü.

Pazartesin nasıl geçiyor? Patronun dönüş yaptı mı projenle ilgili?

Dünkü kavga denebilecek tartışmalarını hatırlayınca bu konuyu tekrar gündeme getirmesine şaşırmıştı. O kadar heyecanlıydı ki kırk tane ünlem işareti içeren bir mesaj yazmak istedi ancak kendini tuttu.

Az önce beraberdik. Kabul etti gibi! Haftaya iyi başladım.

Hemen cevap geldi:

Harika! Ne dedi?

Ünlem işareti kullandığı için onu ödüllendirmeyi aklından geçirerek mesajı yanıtladı.

Pek bir şey demedi, sadece belediye avukatı ile yaptığımız toplantıda projemi anlatmamı istedi.

Mesajı yazdıktan sonra sandalyesine yığılıp ayakkabılarını gevşetti ve sandalyeyi döndürerek iki tur attı.

Süper, senin adına çok sevindim.

Sandalyesinde bir tur daha dönerken mesaj yazmayı sürdürdü.

Ben de kendi adıma çok mutluyum!!

Bu sefer ünlem işareti koymaktan geri durmamıştı çünkü bu doğruydu. Projesi, bunu Drew'e anlatmış olması ve onun da kendisi adına sevinmesi onu gerçekten mutlu ediyordu. Gülümsemek, dönmek ve telefonuna gömülmekle o kadar meşguldü ki Theo'nun geldiğinin farkına bile varmadı.

"Beni arıyormuşsun."

Alexa irkilerek sıçrayınca neredeyse sandalyeden düşüyordu.

"Theo! Az önce ne olduğunu duyunca inanamayacaksın."

Tüm hikâyeyi baştan sona anlatmayı bitirdiği anda telefonu bir kez daha titredi.

Bunu kutlamak için hafta sonu bir şeyler yapmalıyız.

Ekrana bakarken yüzü sevinçle öyle parlıyordu ki Theo kaşlarını kaldırarak "Ona da mı söyledin?" diye sordu.

Alexa kafasını salladı ve "Tabii ki... Ben... Sen bunu nasıl..." En sonunda pes ederek içini çekti.

"Biliyorum çünkü seni tanıyorum. Pekâlâ, bunu planlamalıyız. Bir saat sonra kahve içelim mi?"

Alexa başıyla onayladı ve gitmekte olan Theo'ya el salladı. Belki de gecenin ortasında geçirdiği bunalımlar bir hiç uğrunaydı.

Carlos, pazartesi günü o kadar yoğundu ki Drew'e selam verecek vakti zor bulmuş, üstelik haftalık basketbol maçlarına da son anda yetişebilmişti. Drew, Carlos'un Alexa ile ilgili şakalarına maruz kalmadığı için bu durumdan memnundu. Ama oyundan sonra arabasına binmek üzereyken Carlos'un ona seslendiğini duyunca suratı asıldı.

"Onu sevdim, bunu biliyorsun."

"Fark ettim. Onunla fazladan zaman geçirmek istiyor gibi görünüyordun."

Carlos koşarak ona yetişti.

"Ben evden çıktıktan kaç saniye sonra üzerine atladın?"

Drew cuma gecesine geri döndü. Kıyafetlerini çıkarma hariç hiç durmamışlardı. Kafasını sallayarak "Seni hiç ilgilendirmez." dedi.

Carlos, gülerek "O kadar hızlı, ha?" dedi. "Bir dakika daha kalsaydım beni camdan fırlatacağını düşünmüştüm."

Drew, arabanın kapılarını açıp çantasını bagaja atarken "Bir dakika daha kalmış olsaydm bu teoriyi test etmiş olabilirdik." dedi.

Carlos kaşlarını yukarı aşağı kıpırdatarak "Eee, bir daha ne zaman buluşuyorsunuz?" diye sordu.

"Bu hafta sonu." Sırıtmamak için kendini sıktı ama başaramadı. "Uzun bir hafta sonu geçirmek üzere oraya uçuyorum."

Carlos, Drew'ün omzuna hafifçe vurarak "Nihayet. İyi iş kanka. Seninle gurur duyuyorum." dedi.

Drew, arkadaşının elini tutup salladıktan sonra arabanın kapısını açtı. *Ah harika, Carlos şimdi kendisiyle gurur duyuyordur çünkü ona mesaj atmamı söyleyen oydu. Pekâlâ, bu onun hakkı, bırak keyfini çıkarsın.*

"Benimle tam olarak ne için gurur duyuyorsun pis herif?"

Carlos sırıttı ve "Ah, görürsün. Alexa'ya selam söyle." dedi.

Kokteylinden ikinci yudumu alırken "Başka biriyle yatıyor mu peki?" diye sordu Maddie.

Alexa, içki ağzıyla buluşmak üzereyken durdu. Bu hiç aklına gelmemişti. Neden gelmemişti ki?

"Bilmiyorum." Çünkü onu başkasıyla beraberken düşünmek istemiyordu da ondan. "Neden sordun ki?"

"Bağlılık konusunda sıkıntıları olduğunu söylemiştin, ben de merak ettim." dedi Maddie. "Ona sormayı düşünüyor musun?"

"Bunun hakkında hiç düşünmedim."

"Peki. Yani şu anda çıkıyor musunuz diye sorsam yine aynı cevabı vereceksin, değil mi?"

Alexa bardağını masaya koyarken "Her zaman söylediğin 'fazla düşünme Alexa' ilkesine ne oldu?" diye sordu.

Maddie güldü ve "Sanırım bazen beni dinliyorsun. Ama bu durum farklı! Ve şimdi bile bir şeyleri gözden geçirmen gerektiğini söylemiyorum. Sadece bu kadar görmezden gelme yeter." dedi.

"Harika! Müthiş bir düşünme dengesi, kulağa hiç de zor gelmiyor. Bunu neden düşünemedim ki? Şimdi biraz da senden bahsedebilir miyiz lütfen? Seni kızdıran müşterinden bahsedecektin."

Maddie, işi gereği her zaman anlatacak harika hikâyelere sahip olurdu. Alexa alışverişe gelen bir ailenin 55, 70, 80 ve dokuz yaşındaki bireyleri için ayrı ayrı mezuniyet kıyafeti diktirme hikâyelerine katıla katıla gülmüştü.

Maddie'den Drew konusunda daha fazla düşünebilme iznini aldığından beri tek düşündüğü şey Drew'ün başkasıyla yatıp yatmadığıydı. İkinci içkisini doldururken "Ona sormalı mıyım?" dedi.

"Bence bu, cevabı ne kadar duymak istediğine bağlı." dedi Maddie.

Çarşamba günü öğleden sonra, Jack ve Abby ile muayenedeyken Drew'ün telefonu titremeye başladı. Neredeyse mesajın kimden geldiğini belli edecek kadar sırıtmaktan kendini alamadı. Tüm hafta boyunca Alexa ile mesajlaşmışlardı ama tuhaf şekilde bugün hiç ses çıkmamıştı ondan. Telefonu cebinden çıkarıp mesajı okumak için can atıyordu ama kendini tutarak Jack'e odaklandı.

Abby, Jack'in elinden tutmuş odadan çıkıyordu ki durup arkasını döndü ve "Arkadaşın Alexa çok yardımsever biri. Var olduğunu bile bilmediğim bir hizmet için beni birileriyle temasa geçirdi. Lütfen benim adıma ona teşekkür et." dedi.

Alexa ona Abby ile görüşmeye devam ettiklerini bile söylememişti.

"Bunu duyunca mutlu olacağından eminim."

Drew, hastalarm gelip gitmeleri arasında gelen mesaja baktı.

Başka biriyle yatıyor musun?

Haydaa, bu da nereden çıktı şimdi!

Hiç düşünmeden yanıtladı:

Şu anda yatmıyorum, işteyim.

Her zaman böyle hazır cevap olmak zorunda mıydı?

Anlıyorum. Peki ya işten sonra, farklı bir cevap mı alacağım?

Belki başka bir şaka yardımcı olabilirdi.

Hayır, bu gece basketbol gecesi.

Odasının kapısı çalınınca kafasını kaldırdı.

"Dr. Nichols? Hastanız muayene odasında."

"Hemen geliyorum!" deyip tekrar telefonun ekranına döndü.

Şuna ne dersin: hafta sonu boşsun, ne işin ne de basket maçın var, ben hiç araya girmeyeyim istersen.

Kahretsin! Ne ara bu kadar kızışmışlardı? Ve neden şu lanet günün ortasmda bunu gündeme getirmişti ki? Hem de mesajla. *Ah Alexa ah!*

Hadi ama biraz sakinleşmeye ne dersin? Sadece şaka yapıyordum.

Drew, masanın kenarma ilişirken yere düşen dosyaları umursamadan oturdu.

Hahahaha çok komik.

Her nedense bunlar pek de gerçekçi 'hahaha'lar değil diye düşündü Drew. Ne cevap yazacağını düşünüyordu ki telefonu bir kez daha titredi.

Bak Drew, bununla uğraşamayacak kadar meşgulüm. Hafta sonu görüşmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Drew, sesli bir şekilde küfredecekti ki kapının önündeki küçük çocuklar ve ailelerinin beklediğini hatırlayarak son anda tuttu kendini.

"Dr. Nichols?"

Kapı az öncekinden biraz daha sert çalınıyordu. Kahretsin, her zamankinden daha geç kalmıştı bu sefer.

"Geliyorum!"

Hadi ama Alexa. Neden böyle yapıyorsun?

Telefonu masanın üzerine koyup odasının kapısını öyle sert bir şekilde açtı ki kapı neredeyse duvara çarpacaktı. Kadınlar neden böyle boktan şeyler yapmak zorundaydı?

"Her şey yolunda mı, Dr. Nichols?" diye sordu hemşire.

"Evet. Sırada kim var?"

Öfkesini sıradaki dört hastadan çıkardı. Çocuklara gülümsemek için kendini zorladı ama annelerden birine o kadar ters davranmıştı ki bunun ileride kendisine sıkıntı çıkaracağını biliyordu. Eve gitmek üzere çıkmaya hazırlanıyordu ki Carlos geldi odasına.

"Neden hâlâ üniformanlasm?" Sanki basket sahasındaymış gibi top sürüyordu. "Basketbol gecesini unuttun mu adamım?"

Drew, Alexa'dan gelen mesajı hatırlayınca bir kez daha sinirlendi. Şu anda tek yapmak istediği eve gidip dolaptaki tüm biraları içmekti.

"Seni ekeceğim bu akşam, üzgünüm."

"Neden, manitanı mı arayacaksın?" diye sordu Carlos. "Bizi onun için mi terk edeceksin yani? Yine de söylemeden geçemeyeceğim, o..."

Drew, cümlenin kalan kısmını duymak istemediğinden araya girdi.

"O benim manitam değil." Çantasını omzuna atıp kapıya doğru yürümeye başladı. Carlos her zamanki gibi peşindeydi ve hâlâ konuşuyordu.

"Evet, tabii öyle söyleyeceksin. Senin ciğerini bilirim ben. Ama sizi bir arada gören herkes gerçeği biliyor."

Drew, Carlos'a bakmaksızın "O. Benim. Manitam. Değil. Nokta." dedi ve asansöre bindi ama arkadaşının dikkatli gözlerle kendisini süzdüğünü hissedebiliyordu.

"Pekâlâ. Ne oldu?"

Carlos, ona bakmayı sürdürürken zemin kat düğmesine bastı. Herkes bir yana, bu konuyu konuşmak istediği son kişi Carlos'tu. Bunu büyütmeye kalkacaktı ki bu hiç de öyle bir mesele değildi. İki lanet hafta sonuydu işte ve bitmişti. Bu konuyu daha fazla düşünmek ya da bununla başa çıkmaya çalışmak gibi bir derdi de yoktu.

"Hiç." Otopark asansörüne gidene kadar hiç konuşmadılar. Asansörden inip arabalarına yönelmişlerdi ki "Artık söyleyecek misin?" dedi Carlos.

"Gitmen gereken bir yerler yok mu senin? Neden beni takip ediyorsun. Gidip basket oynasana."

Carlos, sol tarafı işaret edince Drew, parlayan kırmızı BMW'yi gördü. "Senin arabanın yanına park etmiştim sabah, seni budala. Seni takip ettiğim falan yok." Drew'ün çok daha fazla yıpranmış arabasına yaslanarak onu süzerken "Ama iyi fikirmiş doğrusu. Ben de evinin anahtarının olduğunu biliyorsun, değil mi? Seni bu hale neyin getirdiğini söylemezsen, ağzından laf alana kadar peşinden ayrılmayacağımı biliyor-

sun. Bunun Alexa ile ilgili olduğunu biliyorum, o yüzden sakın bana palavra atmaya kalkma." dedi.

Drew iç geçirdi. Ne kadar mücadele ederse etsin kaçınılmaz sonun bu olduğunu biliyordu.

"Tamam, gel hadi ama yolda durup yiyecek bir şeyler alırsan iyi edersin. Ve sen ısmarlıyorsun."

Yirmi dakika sonra Carlos, elinde iki tane kocaman hamburger paketiyle geldi. Drew kendine ait olan duble paketi açtı ve ikinci birasıyla beraber mideye indirdi. Sonra da Alexa'nın attığı mesajları açıp telefonu Carlos'a doğru ittirdi.

"Bugün ne olduğunu oradan okuyabilirsin, böylece ben de konuşmak zorunda kalmam. Aşağı doğru kaydır."

Drew, mesajları okumakta olan Carlos'un suratından bir şeyler anlamaya çalıştı. Saniyeler içinde şaşkınlıktan gülmeye, oradan öfkeye ve en son çileden çıkmaya kadar geldi yüzündeki ifade. Telefonu masanın ortasına koyduktan sonra bir bira açıp uzun bir yudum aldı ve kendini kırlentlere doğru bıraktı. En sonunda Drew'e dönüp "'Şu anda değil' mi? Gerçekten mi?" dedi.

Drew, elindeki boş şişeyi masaya sertçe vurarak "Şaka yapmıştım!" dedi.

Carlos, hamburgerinden ısırık almadan önce "Ah öyle mi? Bunu komik bulacağını mı sandın? Sence *herhangi bir kadın* bunu komik bulur mu?" dedi.

Drew kalkıp mutfağa gitti ve bir bira daha açtı kendine.

"Düşünemedim işte! Bu soruya hazır değildim! Neden böyle bir mesaj attı ki? Günün ortasında? Bir ÇARŞAMBA günü?"

Carlos, hamburgerinin üzerine üç paket ketçap sıktıktan sonra bir avuç patates kızartması aldı. Drew, kahrolası hamburgerlerimi alıp evde yalnız başıma huzur içinde içmeliydim, diye düşündü.

"E, yani, perşembe atsa daha mı iyi olurdu sence?"

Elindeki şişeyi Carlos'un kafasına atmak için içinde inanılmaz bir istek oluştu o anda. Ama o, kanepenin köşesine doğru kayıp şişeyi tepesine dikmeyi tercih etti.

"Ne?" dedi Carlos. "Sadece şaka yapıyorum."

Pekâlâ, buraya kadardı. Bu pisliği evine almakla hata yapmıştı.

"Siktir git evimden!"

Carlos ona gülme cesareti gösterince "Ciddiyim, siktir git, hadi." dedi.

Carlos o anda gülmeyi kesti ama koltuğa iyice yayılarak yemeğini yemeyi sürdürdü.

"Yani onu arayacaksın, değil mi?

Drew, elindeki şişeyi masaya fırlattı ve içindeki bira fışkırıp her yere döküldü.

"Hayır, neden arayacakmışım ki? Başka birini bulurum. Daha önce de birileri yok muydu hayatımda, yine olur."

Carlos, sessiz bir şekilde, bira almak için mutfağa giden Drew'ü seyrediyordu. Drew geri gelip koltuğa oturdu ve birasından büyük bir yudum aldı.

"Zaten bir süre sonra sona ermek zorunda kalacaktı. Benden gerçekten nefret etmeden önce bitmesi daha iyi oldu."

Kafasını kaldırdığında Carlos'un kendisine baktığını fark etti.

"Ne demek istiyorsun?"

Drew omuz silkerek diğer hamburgere uzandı. Carlos hâlâ ona bakıyordu.

"Ne? Neyin var senin?"

Carlos, kafasını sallayarak "Bir şeyim yok, dostum. Hadi yemeğini bitir." dedi.

Alexa günün geri kalanını önce Drew'e sonra da kendisine sinirlenmekle geçirdi. Tanrı aşkına, ne olmuştu da çarşamba gününün ortasında ona böyle bir mesaj yazmıştı sanki? Üçüncü buluşmalarına çok kısa bir süre kala gerçekten bunu yapmak zorunda mıydı? Bunu yüz yüze konuşması daha mantıklı değil miydi?

Toplantıların ardından patronunu eve bırakması yetmiyormuş gibi, bir de onunla evinin orada oturup ulaşım planları hakkında 15 dakikalık bir konuşma yapmak zorunda kalmıştı.

Sadece on üç gün süren bir ilişkiyi bu kadar önemsediği için, ciddi bir ilişki bile denemeyecek bu şeyi hayatının bir numaralı gündem maddesi yaptığı için kendine, bu kadar ahmak olduğu ve on üç günün yüzde doksan sekizinde böyle harika bir adam olduğu için Drew'e kızıyor, asla ağlamamasıyla gurur duyduğu altı saat boyunca gözyaşı dökme noktasında olduğu için yine kendine ve eve gitmek istediği halde, hâlâ bisikletler hakkında konuştuğu için patronuna öfke duyuyordu.

Nihayet başkanın eşi, kocasını eve çağırmış ve gelmezse yemeği tek başına yiyeceğini söylemişti de adam gitmişti.

Alexa'nın tüm istediği eve gidip depresyonunu doyasıya yaşamaktı ama bu bile onu kızdırmaya yetti, çünkü bu kadar kısa süreden sonra nasıl böyle bir moda girebiliyordu ki? Onu ne kadar tanıyordu sanki? Neden diğer kadınlar gibi herifin biriyle birkaç hafta yatıp sonra hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam edemiyordu ki? Öyle kadınlara hep gıptayla bakmıştı zaten.

Eve döndüğünde en rahat taytlarından birini giydi ve Maddie'ye mesaj attı.

Drew olayı bitti ve ben bu konuda konuşmak istemiyorum.

Birkaç saniye sonra telefonu titredi.

İyi misin?

En sevdiği sütyenini çözüp yere fırlattıktan sonra kafasını salladı.

Bu konuda konuşmak istemiyorum.

Yarım saat sonra Maddie, bir elinde kocaman pepperoni pizza kutusu ve diğerinde iki şişe şarap olan bir torbayla Alexa'nın kapısındaydı.

"Konuşmak zorunda değiliz." dedi. "Ama acıktım ve senin de acıkmış olabileceğini düşündüm."

Alexa pizza kutusunu alıp mutfağa yönelirken "Gidip kadehleri getireyim." dedi.

Alexa, ertesi hafta salı günü kapısı kapalı vaziyette odasında oturuyordu. Bir konferans bağlantısı için kapamıştı kapıyı ama aslında kimseyi görmek, insanlara gülümsemek ve ilgili görünmek zorunda kalmamak için bağlantı bittiği halde kalkıp kapıyı açmamıştı. O mesajları atmasaydı hafta sonunun nasıl geçeceğini düşünmemeye çalışıyordu. Başını masasına koydu ve gözlerini kapadı.

En iyisi kendimi işime vereyim, diye düşündü ama yaşananları aklından çıkaramadığından zaman geçmek bilmiyordu. Konuşacağı kişilerin listesini çıkarmak ya da projesi için araştırma yapmak bile angarya geliyordu şu anda.

Telefonu titredi ama umursamadı. Muhtemelen Theo müsait misin diye soruyordu ya da Maddie iyi olup olmadığını kontrol etmek için yazmıştı ya da kuzeni bir iyilik yapmasını isteyecekti. Her kimse şu anda onunla uğraşacak enerjiye sahip değildi. En sonunda dayanamayıp ne olur ne olmaz diye telefonu çantasından çıkardı. Tahmin ettiği gibi Theo'dan gelmişti mesaj. Bir kez daha derin bir hayal kırıklığı yaşadı. Bir haftadır birbirlerine yazmadıkları halde neden Drew'den mesaj gelecek gibi umutlanmıştı ki şimdi?

Mesajı cevaplamadan odasından çıktı ve iki kat yukarıdaki tuvalete gitti. Başka bir katta tanıdık insana rastlama olasılığı çok daha düşüktü. Yüzüne soğuk su çarptı, makyajını tazeledi ve yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirerek Theo'nun odasına gitti.

Bu konuşmanın kısa sürmesini umarak kapı çerçevesine yaslandı ve "Bana ihtiyacın mı var?" dedi.

Theo bilgisayardan kafasını kaldırıp "Evet ama işle alakalı değil. Hafta sonu düzenleyeceğim doğum günü partime geliyorsun, değil mi?" dedi.

Kahretsin, bunu tamamen unutmuştu işte. Her şeyden öte, çok kötü bir dosttu gerçekten.

"Tabii ki! Bunu kaçıracağımı sanmıyordun herhalde!"

Theo gözlerini kıstı ve eliyle Alexa'ya içeri gelmesini işaret etti.

"Unutmuştun, değil mi?"

Alexa pes ederek masanın önündeki sandalyelerden birine yığıldı ve "Pekâlâ, tamam ama takvimimde işaretli olduğundan emin olabilirsin. Gelmemem söz konusu bile olamazdı yani. Nasıl yapıyoruz?" dedi. Theo ile bu konuyu konuştuklarını hatırlıyordu ama belediye başkanının katılmaya karar verdiği Telgraf barının büyük açılışı ve kuzeninin önümüzdeki hafta yapılacak nişan partisi ile işler iyice karışmıştı.

"Artık senin bir sorunun olduğunu biliyorum. İçkileri almak üzere Royal Arms'ta buluşacaktık."

Alexa, suratını ekşiterek "Oradan nefret ediyorum." dedi.

"Evet, biliyorum, geçen sefer de söylemiştin bunu. Ama dostum Nate o mekânın hissedarlarından ve bize büyük bir indirim yaptıracak."

Hiçbir kızgınlık belirtisi göstermeksizin "Dostun Nate'den de nefret ediyorum." dedi Alexa. Ve o anda bunu da geçen sefer söylediğini hatırladı.

"Biliyorum. Dave de orada olacak. Senden hep hoşlanmıştır, biliyorsun ya. Belki de seni şu bunalım halinden çıkarabilir, ha?"

Depresyonda olduğunu inkâr etmeyi düşündü ama neye yarayacaktı ki?

"Önünde sonunda bundan kurtulacağım. Sadece projemle ilgili kaygılarım var, o kadar." Odasına dönmek üzere kapıya yönelmişti ki durdu ve "Başka kimler geliyor? Maddie'yi de çağırabilir miyim?" diye sordu.

"Sevdiğin insanlar, yemin ederim. Bütün kampanya ekibini davet ettim. Ama evet, istersen Maddie'yi de getirebilirsin."

Drew, o hafta sonu sahilde iki kez uzun koşu yapmaya gitti. Kendine sürekli şunu hatırlatıyordu: Eğer şimdi Berkeley'de Alexa'nın yanında olsaydım bunu yapamayacaktım. Eve dönerken plajdaki tüm bikinili kadınları süzmüş, onlara yanlışlıkla çarpmaya çalışmış ama başaramamıştı.

Katıldığı bir doğum günü partisinden, ona Amy'yi hatırlatan ve elini sürekli kıçına atmaya çalışan askısız bir elbise giymiş olan sarışın kız yüzünden erkenden ayrıldı. Pazar günü öğleden sonra neredeyse birkaç kez yattığı Vivian'a mesaj atma noktasma gelip kendini durdurdu ve akşama kadar golf seyretti. Pazartesi günü nöbeti olmadığından ve birinin yerine çalışmak zorunda olmadığından dolayı içi rahattı.

Carlos, çarşamba günü öğleden sonra Drew'ün ofisine dalıp "Selam adamım, Hawai seyahatim harikaydı, sorduğun için sağ ol." dedi.

Drew, önündeki dosya yığınından başını kaldırıp "Sen Hawai'de miydin?" diye sordu.

Carlos, gözlerini devirip önündeki sandalyeye otururken "Sen tam bir pisliksin. Hani kuzenimin düğünü vardı? Ben sağdıçtım? Cuma günü gitmek zorunda olduğumdan benim yerime nöbet tutmuştun?" dedi.

Drew, omuz silkerek "Doğru, seyahat planların günün her anında sürekli aklımda kalmadığı için üzgünüm. Özürlerimi kabul et lütfen." dedi ve dosyalardaki kendisine ait olan karmaşık el yazısını çözme işine geri döndü.

"Vay, birileri hâlâ boktan modda, ha?"

Kahretsin, sadece gülümseyip seyahatinin nasıl geçtiğini sorsaydım birkaç dakika içinde başımdan atardım onu. Şimdi bu saçmalıkla uğraşmak zorunda kalacağım.

"Sadece meşgulüm, o kadar."

Carlos, masadaki dosya yığınına bakıp kaşlarını kaldırdı. Drew, bu işi yalnızca yapmak zorunda olduğunda ya da kendini meşgul edecek bir şeyler bulamadığında yapardı ve Carlos bunu çok iyi biliyordu.

"Yüz ifadenden anladığım kadarıyla geçen hafta sonu Berkeley'ye gitmemişsin. Arayı düzeltmeyi denedin mi peki?"

Drew, bakışlarını bilgisayarına çevirip ses tonunu ayarlamaya çalışarak "Akışına bıraktım Carlos." dedi.

Tabii ki düzeltmeyi denemeyi düşünmüştü. Ama ne fark ederdi ki?

Nihayet Carlos ayağa kalkıp "Pekâlâ, kara kara düşünmeye devam et o halde. Ama bu hafta sonu San Francisco'ya gitmeden önce kendine gelmiş olursan iyi edersin." dedi.

Drew aniden kafasını kaldırdı. Ne saçmalıyordu bu herif? Ne halt yemeye San Francisco'ya gidecekti ki?

"Amerikan Çocuk Hastanesi Derneği Tıp Konferansı? Yaklaşık iki ay önce planlamıştık ya? Bu hastanedeki tek küçük çocuk doktorları biziz ya hani? Yarın gidiyoruz, hatırlatayım dedim."

Drew, başını tekrar masasına doğru eğdi, sonra tekrar kaldırıp bu sefer sert bir şekilde indirdi.

Carlos, kapıya doğru yürürken "Şimdi hatırladın, bunu görebiliyorum." dedi ve odadan çıktı.

Harika, şu hayatta gitmek istemediğim tek yere gideceğim şimdi.

Kapısı açılıp Carlos kafasını içeri uzatınca yerinden zıpladı.

"Onu arayıp geleceğini söylemelisin bence."

Drew, yavaşça kalkıp kapıya yöneldi ve kapıyı Carlos'un suratına kapadı.

Maddie, Theo'nun partisine gelmeden önce, bir barışıp bir küstüğü sevgilisi Chris yüzünden bitap düşmüş vaziyetteydi. Neyse ki Alexa bu heriften hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve bu sefer kesin bir şekilde ilişkiyi bitirdiklerini ilan etmişti Maddie. Alexa'nın istediği şeyi giymesi şartıyla bu gece arabayı kullanmaya gönüllü olmuştu.

Alexa bu anlaşmanın gereği olarak o gece, askısız siyah bir elbisenin üzerine deri ceket geçirmiş, abartılı bir göz makyajının yanısıra 3 santim topuğa sahip bir ayakkabı giymeyi kabul etmek zorunda kalmıştı. Bazen dizginleri Maddie'nin eline vermek çok da iyi bir fikir gibi gelmiyordu ona.

Artık değiştirmek için çok geç olsa da "Bu kıyafetten emin misin?" diye sordu Maddie'ye. "Göğüs dekoltesi çok fazla ve bu makyaj yüzünden bambaşka biri gibi görünüyorum. Artı, burası San Francisco. Erkeklerin tamamı kot pantolon ve kapüşonlu kıyafetler giymiş olacak."

"Onların standartları düşük diye kendimizi onların seviyesine indirecek değiliz." On dakikalık gezinmenin ardından nihayet ara sokakların birinde park yeri bulabilmişlerdi. "Ve neden dekolteni bu kadar umursuyorsun ki? 'Onlara sahipseniz gösteriş yapmak hakkınız' ilkesine ne oldu?"

Alexa, arabanın aynasından son kez kendine bakarken "Bu akşam orada bir sürü dangalak olacak, olan bu. Yani

Theo'nun arkadaşı Nate'in tanıdığı havalı tipler. Geri kalanlar da iş yerindekiler. Onların benim hakkımda..."

Maddie arabadan inip kapıyı kapattı. Alexa, bu sesi duyduğunda susması gerektiğini öğrenmişti artık. Seksi bir mini elbise ve uzun siyah çizmeler giymiş olan Maddie'ye bakıp sırıtırken, *umarım en azından Maddie bu gece bir şeyler yapabilir, o aşağılık Chris'ten sonra iyi birini bulması şart,* diye düşündü.

Drew "Buna bir dakika daha katlanamayacağım." diye fısıldadı Carlos'un kulağına.

Ödüllerin dağıtıldığı akşam yemeğindelerdi. Palace Hotel'in balo salonu birbirlerini tebrik eden doktorlarla dolup taşmıştı. Drew o kadar sıkılmıştı ki kalbine bir çatal saplamak istiyordu.

"Hemen hallediyorum." dedi Carlos. "İki dakika içinde ben tuvalete gideceğim. Sen de üç dakika sonra, bir içki daha almak için bara gidersin. Dışarıdaki taksi durağında buluşup buradan defolup gideriz."

On dakika sonra, bindikleri taksinin içinde planı başarılı bir şekilde uygulayabildikleri için birbirlerini tebrik ediyorlardı. Drew'ün iki gün içinde yaşadığı ilk eğlenceli andı bu. Konferans tabii ki eğiticiydi ve tıptan hocası olan Dr. Davis ile yeterince zaman geçirmesini sağlamıştı ama iki gün boyunca, geceleri barda bile, sürekli gülümsemek, notlar almak ve insanlarla kaynaşmak hiç de kolay olmamıştı. Tabii Alexa ile aralarında sadece bir köprü olduğunu bilmek de. Tanrıya şükür ki Carlos yanındaydı. Aksi takdirde can sıkıntısından ya da hayal kırıklığından ölmüş olurdu.

Carlos, taksiciye adresi tarif ederken dikkatlice dinlemediğinden "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Drew.

"Valencia Caddesi 24. Sokağa. Orada iyi bir yer bulabileceğimizi düşündüm, ayrıca konferanstan kimse o kadar uzağa gelmez." Bir süre düşündükten sonra, "Eğer gelenler

olursa da kim olduklarını öğrenip seneye onlarla takılırız." dedi. Buldukları ilk bara girip birer viski ısmarladılar ve içerdeki herkesin yaptığı gibi televizyondaki basketbol maçını seyretmeye başladılar. Bir süre sonra ceketlerini çıkarıp kravatlarını gevşettiler. İçkilerini bitirdiklerinde yanlarında duran sakallı adamlarla ve barmenle çoktan ahbap olmuşlardı, hatta barmen onlara pizza ısmarlamayı bile teklif etmişti.

Drew, üçüncü kadehin ardından tuvalet aramaya başladı ve yeni kankaları barın arka tarafına gitmesini söylediğinde insanları ite kaka dedikleri yere gitmeye çalıştı. İşini bitirip taburesine geri dönüyordu ki aşina olduğu bir kahkaha duydu. Kafasını o yöne çevirdiğinde Alexa'yı gördü. Gözlüklü siyahî bir herif kolunu Alexa'nın omzuna atmıştı. Drew hiç düşünmeksizin oraya doğru yürüdü ve onlara az bir mesafe kala durup "Alexa." dedi.

Alexa döndü ve Drew o gülümsemeyi görünce bir kere daha darmadağın oldu. Bu tebessüm, ilk başta tereddütlüydü ama sonra düğmesi çevrilen bir ışık gibi güçlenerek büyüdü. O da Alexa'ya gülümsedi ama viski, açlık ve onun gülüşünün etkisiyle zihni bomboş olduğundan ne diyeceğini bilemedi.

"Drew. Sen... Ne arıyorsun burada?"

Sesi hiç de kırgın gibi değildi, üstelik ona gülümsüyordu. Bunlar iyiye işaretti. Ama şu herifin kolu hâlâ aynı yerdeydi.

Uzanıp ellerini tutma dürtüsüne karşı koymaya çalışarak "Bu barda mı yoksa San Francisco'da mı ne arıyorum?" diye sordu.

"Her ikisi de." İki kaşını da kaldırdığından gülümsemesi biraz solmuş gibiydi. Drew, onun eline dokundu ama tutmadı. Etrafında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuş muydu, yoksa kendisini engellemeye mi çalışıyordu?

"Konferans. Carlos da burada." Kafasıyla Carlos'un olduğu tarafı göstererek "Bu akşamki programdan kaçtık ve soluğu burada aldık işte." dedi. Alexa'ya biraz daha sokuldu,

vücutları neredeyse temas halindeydi. Üzerindeki daracık kıyafetin altındaki vücudunun ısısını hissedebiliyordu. "Peki ya sen?"

Alexa, gözlerini ondan ayırıp etrafındaki insanlara şöyle bir baktı. Meraklı gözlerle kendisine bakan gözlüklü adam ve pembe kıyafetli kadın hariç kimse kalmamıştı yanlarında.

Gözlüklü adamın uzaklaşmasını umarak Alexa'ya biraz daha yaklaştı. Ama adam olduğu yerde duruyordu. Dur bir dakika, yoksa bu herif Alexa'nın sevgilisi miydi?

"Bugün Theo'nun doğum günü ve –" Pembeli kadın onu hiç de kibar olmayan bir şekilde dürtüp gülünce susmak zorunda kalmıştı. "Ah, affedersin. Drew, bu Theo, doğum günü çocuğu ve bu da dostum Maddie. Maddie, Theo: Drew."

Bu, tabii ki kahrolası Theo idi. Maddie kadehini diğer eline aldı ve tokalaştılar.

"Maddie, tanıştığımıza memnun oldum. Hakkında çok şey duydum doğrusu." Theo'ya dönüp "Aynı şekilde Theo." dedi.

En azından Theo, onunla tokalaşmak için elini Alexa'nın omzundan kaldırmak zorunda kalmıştı.

Maddie, Drew'e bakarak sırıtırken kaşları adeta dans ediyordu.

"Ben de Drew. Şimdi, müsaadenizle içkimi tazelemem gerekiyor. Ve doğum günü çocuğunun da böyle bir şeye ihtiyacı var gördüğüm kadarıyla, değil mi Theo?" Neredeyse ağzına kadar dolu olan bardağını aldı ve Theo'nun kolundan sıkıca tutup onu da yanına alarak barın diğer tarafına doğru uzaklaştı. Drew, Maddie'yi seveceğinden oldukça emindi.

Başbaşa kalır kalmaz "Selam." dedi Drew. Çıplak koluna dokundu ve elini çekmedi bu sefer. "Şey, ıhm... Biraz konuşabilir miyiz?" Artık onu gördüğüne göre kuru bir selam verip taburesine dönmek olmazdı.

Alexa, önce Maddie ve Theo'nun gözden kaybolduğu tarafa sonra da Drew'e baktı.

Kahretsin, yoksa defol git mi diyecek bana?

"Elbette."

Drew, Alexa'nın elini tutup onu biraz daha köşeye çekerken "Bak, söylediğim şeylerden dolayı üzgünüm. Yani mesajları kastediyorum. Düşüncesizlik ettim." dedi. Ona biraz daha sokulmak istiyor ama ters tepmesinden korkuyordu.

Alexa, onun elini sıkarak "Hayır Drew, asıl ben üzgünüm. Tüm bunlara sebep olduğum için. Yani... Ben böyle olsun istemezdim..." dedi.

Drew, başını eğip ona şöyle bir baktı. O askısız elbise... Yakasını aşağı çekip göğüslerinin ortasındaki boşluğu öpmek istiyordu.

"Ben..." dedi Drew. Alexa, soru dolu gözlerle kendisine bakıyordu ve Drew o anda anlaşılmaz tavırlar sergilediğini fark etti. "Mesajda sormuştun ya. Başka kimseyle yatmıyorum."

Gözleri buluşup da Alexa ona gülümseyince bir adım daha yaklaştı Drew. Alexa uzaklaşmadı.

"Bu gece harika görünüyorsun." Alexa, Drew'ün elini bırakınca Drew'ün kalbi o anda tekleyiverdi. Ne zaman ki Alexa'nın elini belinde hissetti, işte o zaman rahatladı. Alexa, onu kendine doğru çekiyordu.

"Burada olduğun için çok mutluyum." dedi Alexa.

Drew'ün eli, Alexa'nın kolundan beline doğru kaydı ve kendisine doğru yönelmiş olan Alexa'yı öptü. Alexa, dudaklarını ısırınca yerinden sıçradı ve "İntikamını böyle mi alıyorsun?" dedi. Ondan vazgeçmeyi nasıl düşünmüştü ki?

"Sadece karşımdakinin gerçekten sen olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Ve evet gerçekten buradasın."

Drew, sırtında bir el hissedince geri çekildi ve vücudunu Alexa'ya siper ederek döndü. Eğer bu Theo ise...

Carlos'un yüzünü görünce rahatladı.

"Buradaki işin bittiğinde barda seni bekleyen pizzanın yanına gel ve... Alexa!" Carlos'un sesindeki sertlik bir anda gitti ve geri çekilerek "Üzgünüm. Senin olduğunu fark etmedim. Aldırmayın siz bana. Seni gördüğüme sevindim." dedi.

Alexa, Drew'ün arkasından fırlayıp ona sarılırken "Carlos!" dedi. "Seni görmek de çok güzel. Bugün benim arkadaşım Theo'nun doğum günü. Hadi, sizi birkaç kişiyle tanıştırayım."

Alexa, onları önce Theo ve Maddie'nin yanındaki gruba ardından civardaki insanların yanına götürerek herkesle tanıştırdı. Theo, Drew'ü gördüğü için pek de hoşnut görünmüyordu ama en azından Alexa tuvalete gittiğinde onu döverek bardan atmamıştı.

Alexa, Maddie'yi tuvaletin kapısında kendisini bekler halde bulunca hiç şaşırmadı. Kocaman bir sırıtışla "Demek Drew bu, ha?" dedi Maddie.

Alexa da ona sırıttı. Kahretsin, onunla barda dolaşıp gösteriş yapmak iyi hissettirmişti. Drew, normalde de gayet hoş bir görünüme sahipti ama bu gece üzerindeki düğmeli yaka beyaz gömlek ve gevşetilmiş kravatıyla daha da şık görünüyordu. Alexa, o gömleğin düğmelerini hızla açıp yatak odasının zeminine fırlatmak istiyordu.

"Evet, Drew bu."

Alexa, Drew'ün yanına dönmek için can atıyordu ama Maddie onu kolundan kavrayıp barın diğer tarafına doğru sürükledi.

"Her şey yolunda mı? Yani ikinizin arasında?"

Alexa gülümseyerek omuz silkti ve "Galiba." dedi.

Maddie bir kaşını kaldırdı. Ne zaman bu hareketi yapsa mutlaka işe yarardı.

"Geçen hafta... Kavga ettik. Ben başlattım, sonrasında aptalca şeyler söyledik ikimiz de ama sonuçta ben başlattım. Gerçi o da işi iyice kötüleştirdi ama neyse. Durum bu. Ve başka biriyle yatmıyormuş."

Maddie elindeki cin tonikten bir yudum daha alıp sırıttıktan sonra "Mükemmel. Yani... Yeniden bir aradasınız, öyle mi?" dedi.

Alexa, gülerek "Birlikte kelimesi doğru olur mu bilemiyorum. Dediğin gibi üzerinde çok düşünmüyorum zaten. Ben sadece... O burada olduğu için mutluyum, Mads. Ve o da burada benimle birlikte olmaktan mutlu görünüyor. Şimdilik bu mutluluğun keyfini çıkaracağım, tamam mı?" dedi.

Maddie, ona bir içki uzatıp bardağını onunkiyle tokuşturdu.

"Ben yüzde yüz mutlu olmandan tarafım."

Alexa, Nate ile koyu bir muhabbete tutuşmuş olan Drew'ün yanına doğru yürüdü. Theo'ya içki isteyip istemediğini sormak üzere dönmüştü ki Drew kolunu beline dolayıverdi ve gitmesine izin vermedi. Drew'ün kolunu ve sıcak vücudunu hissedince Nate'in oradaki varlığını pek de umursamadı.

Birkaç dakika sonra Maddie'nin Theo'nun kulağına bir şeyler fısıldadığını duydu. Onları böyle görmek şaşırtıcıydı çünkü birbirlerine güçlükle tahammül ettiklerini biliyordu.

Birkaç saniye geçmişti ki Theo gelip "Hey Nate, denememi istediğin viskinin adı neydi?" diye sordu.

"Ah, barın arka tarafında. Gel de göstereyim. Kentucky'ye yaptığım gezi sırasında almıştım. Yılda yalnızca yüz

kasa üretiliyor. Burada olduğun için şanslı..." Uzaklaşırlarken Theo dönüp Alexa'ya göz kırptı.

Alexa, Nate ile gırgır geçmek için Drew'e dönmüştü ama onun aklı başka yerdeydi.

Drew "Arkadaşlarını çok sevdim ama..." dedi, "Seni iki haftadır görmüyorum ve çok özledim. Buradan hemen çıkmaya ne dersin?"

Şu anda soğukkanlı davranmam gerekiyor, değil mi? *Onsuz ne kadar zorlandığımı, ondan beni özlediğini duymanın bana ne kadar haz verdiğini, benim de onu ne kadar özlediğimi ve onun önünde bir an evvel çırılçıplak kalmak istediğimi ona belli etmemeliyim. Evet, kesinlikle soğukkanlı olmalıyım.*

"Bana ceketimi alıp Maddie'ye ayrıldığımı söylemem için otuz saniye ver."

Dışarıda dikilirlerken "O ceketi sevdim." dedi Drew. Bu sırada telefonundan bir tuşa basarak bir araba çağırdı. Yaz olmasına rağmen hava soğuk gibiydi ve Alexa fermuarını çekti.

"Teşekkürler, Maddie'nin önerisiyle bu şekilde giyindim." Drew, ona öyle bir bakıyordu ki bunu sağladığı için Maddie'ye bir şişe şarap borçlu olduğunu düşündü. O geceki talihsiz mesajların ardından Maddie'nin elinde şişelerle evine geldiğini hatırlayınca, *pekâlâ, belki de birkaç şişe borcum var,* diye geçirdi aklından.

Drew, fermuarı bir yukarı bir aşağı kaydırırken "Gerçi o ceketin altında çıplak olsaydın daha çok hoşuma giderdi." dedi.

"Ne kadar istiyorsun bunu?" Göğsünün üzerinde yukarı aşağı hareket eden eli izliyordu. Bu gece ne kadar da soğuk diye düşünmemiş miydi az önce? Eğer Drew orada dikilip bu hareketi yapmayı sürdürürse birazdan yanmaya başlayacak ve ona saldıracaktı.

"Mmmm. Ne kadar çok olduğunu tahmin edemezsin. Sen ne düşünüyorsun?"

Alexa da tıpkı Drew gibi parmaklarını onun göğsünde gezdirmeye başladı.

"Bence en kısa sürede kaldığın otele gitsek çok iyi olacak."

Drew'ün tek istediği, gençler gibi arka koltukta Alexa'yla oynaşmaktı ama ne yazık ki dünyanın en konuşkan şoförüne denk gelmişler ve Drew yol boyunca adamla muhabbet etmek zorunda kalmıştı. Yolculuğun sonunda, yeni arkadaşları Miguel, onlara en sevdiği tako kamyonunun adresini verip şehri güzelleştirme projelerinden bile bahsetmişti.

Asansöre bindiklerinde Alexa kıkırdıyordu.

Drew, sert sert bakarmış gibi yaparak "Ne?" dedi ve onu asansörün arka tarafına doğru ittirdi.

"Bir de bana siyasetçi dersin. Muhabbet edeceğim diye neredeyse arabadan inmeyecektin, üstelik Nate ile koyu bir sohbete dalmıştınız ben geldiğimde. Bence senin düğündeki ekşi surat olayın tamamen düzmeceydi."

Drew, onu kolundan tutup duvara yapıştırdı.

"Böyle konuşmayı sürdürürsen olacaklardan sorumlu değilim. Asansörlerde ilginç şeyler olabiliyor, bunu biliyorsun." Alexa onun boynunu yaladı, sonra küçücük bir ısırık atıp tekrar yaladı.

Gerçekten bu kızı bir daha görmemeyi mi planlamıştım?

Alexa, kapılar Drew'ün katında açılırken "Asansörleri giderek daha fazla sevmeye başladım." dedi.

Drew, odanın anahtarını çıkarmak üzere elini cebine atınca bir şeyin farkına vardı: Acayip sıkışmıştı. *Kahretsin.* En iyisi odaya girer girmez tuvalete gitmekti.

Odaya girdiklerinde "Kıpırdamadan bekle. Bir saniye sonra geliyorum." dedi. Alexa'nın yüzündeki ifadenin kızgınlık ya da karar değişikliği olmamasını umarak hızla tuvalete koştu. Belki de ona kızgın olduğunu hatırlayacaktı? Onu kalmaya ikna etmek zorunda kalabilirim düşüncesiyle hızla fermuarını çekti.

Kapıyı açıp da onu bıraktığı yerde bulamayınca gitmiş olabileceğinden korkup sağa sola bakındı ve... Yüce Tanrım.

Yatağın üzerindeki yastıklara yaslanmış, deri ceketi ve ayaklarında da topuklular... Üzerinde başka hiçbir şey yoktu.

Drew, kemerini çözerken "Sana kıpırdama dememiş miydim ben?" dedi.

Alexa başını salladı, parmakları tıpkı Drew'ün araba beklerken yaptığı gibi fermuarı bir aşağı bir yukarı kaydırıyordu.

"Doğru. Öyle demiştin. Ama beni bu deri ceketin altında çırılçıplak görmek istediğini de söylemiştin. İstersen kıyafetlerimi giyip bekle dediğin yere geçeyim."

Drew, hızlıca pantolonunu indirip paçalarından tekmeleyerek ondan kurtuldu.

"Cesedimi çiğnemen lazım önce." dedikten sonra hızlıca yatağa girip Alexa'yı üzerine oturttu ve ellerini tutup fermuarı aşağı yukarı oynatmaya devam etti. Alexa, birdenbire Drew'ün kravatını çekip yere fırlattı.

"Bütün gece bunu yapmak istiyorum."

Drew, fermuarı tamamen açıp ceketi çıkardıktan sonra onu iyice kendine doğru çekti ve Alexa iç geçirerek Drew'ün göğsüne yattı. Drew, ona her dokunduğunda onun bu şekilde gevşemesine bayılıyordu. İki haftadır görüşmemelerine ve birbirlerine kızgın olmalarına rağmen vücutları hâlâ bir bütün gibiydi.

"Bunu özlemişim..." dedi Alexa.

Drew onu bir anda yatırıp üzerine çıktı ve göğsünün ortasındaki boşluğu öptü.

"Peki, bunu özlemiş miydin? Ya da... Beni?"

Alexa, gözlerini açtı ve uzun süre onun gözlerinin içine baktı.

"İkisini de çok özledim."

Drew gülümseyerek "Tam da duymak istediğim şeyi söyledin." dedi.

Alexa, hızla gömleğin düğmelerini açarken "Çok fazla kıyafet var üzerinde." dedi. Drew de düğmeleri açılmış gömleğini ve altındaki atletini çıkarıp odanın diğer tarafına fırlattı.

Alexa, onu yatağa ittirip üzerine çıktı ve parmaklarını sıcak ve sıkı göğsünde gezdirdi. Onunla seks yapmaktan ne kadar hoşlandığını unutmuş değildi - zaten unutması imkânsızdı. Ama bir şekilde, onunlayken ne kadar özgür hissettiğini unutmuş gibiydi. Onu beklerken, sadece deri ceket ve yüksek topuklu ayakkabılarla onun yatağında çıplak uzanabilecek kadar rahat olabiliyordu. Hiç kimsenin yanında bu kadar cüretli olmamıştı.

Elini Drew'ün vücudunun alt bölgesine doğru kaydırırken "Drew? Yanında kondom var, değil mi?" diye sordu.

Drew gözlerini açmaksızın sırıttı ve "Geçen sefer aldığım kutuyu çantamdan çıkarmadım." dedi. Sonra da gözlerini açıp "Neden, özlediğin başka şeyler de mi var yoksa?" diye devam etti.

Alexa, onun kalçalarını sıvazlarken "Mmmmhmm..." dedi.

"Ne olduğunu söyleyecek misin yoksa kendim mi bulmak zorundayım?"

"Hmmm, sanırım bulabilirsin. Ama çabuk ol. Ben o şeyi... Çok özledim. Şu anda çok..." Elini tekrar Drew'ün göğsüne getirip aşağı yukarı okşarken devam etti. "... Hassasım. Ona olan ihtiyacımdan dolayı her an... Patlayabilirim."

Drew, yataktan zıplayıp valizini karıştırmaya başladı ve birkaç saniye sonra yüzünde zafer ifadesiyle ve elinde bir kutuyla geri döndü.

"Ah, sanırım bir tahminim var." Kutuyu komodinin üzerine koyup içinden çıkardığı kondomun paketini yırttı ve yatağın yanında dikilirken gözlerini Alexa'ya dikti. "Tekrar tekrar tahmin edeceğim. Gece ve yarın boyunca. Kaybettiğimiz zamanı telafi etmeliyiz."

Ertesi sabah, Alexa, yumuşak yastıklardan kafasını kaldırdığında Drew'ü oda servisinin getirdiği sürahiden kahve doldururken buldu. Doldurduğu kupanın içine bir şeker atıp Alexa'ya uzattıktan sonra kendi fincanına da kahve dökmeye başladı.

Alexa, kupasına bakarken yüzü sevinçle parlıyordu. Kahvesini nasıl içtiğini unutmamıştı. Ellerini kupanın etrafına dolayıp ondan yayılan sıcaklığın vücuduna yayılmasını sağlamaya çalıştı.

Drew, yatağa gelip hamur işlerinin bulunduğu sepeti çekiştirirken "Otellerin en iyi yanlarından biri de..." dedi "Hiç endişe duymadan yatağa rahatça kırıntı dökebilmek." Ahududulu çöreği ağzına atmadan önce "Bu arada, şu gençlerle ilgili proje ne âlemde?" diye sordu.

Alexa kendisine kahve dolduruyordu ki durup Drew'e gülümsedi. Vay canına, onu bunu soracak kadar önemsiyor olması ne kadar da iyi hissettiriyordu.

"İyimserim ama temkinliyim aynı zamanda. Şimdiki hedefimiz, bu işi temmuz ortası için belediye meclisinin gündemine aldırmak. Bana şans dile."

Drew, böğürtlenli kekin paketini yırtıp yarısını Alexa'ya teklif ederken "Harika, iyi şanslar." dedi. Kenetlenmiş parmaklarını dua eder gibi kaldırdıktan sonra ona kahve doldurmaya başladı.

"Bu arada birkaç gün önce Abby ve Jack'i gördüm. Abby, onlara ne kadar yardımcı olduğundan bahsetti. Bunun için sağ ol." dedikten sonra Alexa'yı dudaklarından öpmek üzere eğildi.

"Buradan kaçta ayrılmak zorundayız? Saat ona geliyor. Dur bir dakika, senin uçağın kaçta?"

"12.30'da. Ama değiştirebilirim, geçen seferki..." Telefonunu almak üzere uzandığından sesi anlaşılmaz bir hale geldiğinden Alexa cümlenin sonunu duyamadı. "O halde akşam sekize erteliyorum."

"Evet, bana uyar."

Drew, tatlıların olduğu kutuyu yatağın ucuna ittirip kollarını Alexa'ya doladı.

"Dün gece... Başkasıyla yatıp yatmadığını söylemedin."

"Ah." Alexa, onun bu konuyu tekrar açmasını beklemiyordu. Ve kendisi, 'fazla düşünme' düsturu gereği böyle bir şeyi zaten yapmazdı. "Hayır, yatmadım."

Drew, "Güzel." dedikten sonra onu öpmek üzere eğildi ama Alexa geri çekildi.

Bu konuyu açtığına göre biraz konuşalım bari.

"Böyle olsun istemiyorum... Ama başkasıyla yatmadım derken şeyi mi kastettin... Şu anda değil lafının şaka olduğunu da biliyorum ama –"

Drew, onu yanağından öptükten sonra kendine doğru çekti ve "Demek istediğim, o asansörde seninle tanıştıktan sonra başka kimseyle yatmadım ve bunu yapmayı sürdürdüğümüz sürece de durum değişmeyecek. Tamam mı?" dedi.

Alexa'nın kulaklarında 'Bunu yapmayı sürdürdüğümüz sürece' kelimeleri yankılanıyordu. Bunun, her zaman olduğu gibi, ilişkilerinde bir zaman sınırı olduğu anlamına geldiğini biliyordu. Ama bu konuşmayı fazla uzatmayı, onunla kavga edip her şeyi mahvetmeyi hiç istemiyordu, o yüzden bu kuruntuları şimdilik düşünmemeye karar verdi.

Başını onun omzuna yaslarken "Tamam." dedi.

Drew, elini bir süre onun yanağında gezdirdikten sonra döndü ve dudaklarına uzun ve yavaş bir öpücük kondurdu.

"Şimdi, bu otel odasındaki son saatimizi iyi bir şekilde değerlendirelim mi?"

Alexa, ertesi cumartesi günü Los Angeles Havaalanında Drew'ün arabasına bindiğinde Drew onu o kadar uzun süre öptü ki güvenlik görevlisi cama tıklatarak arabayı hareket ettirmesi konusunda onu uyardı.

Drew, nihayet gaza basarken "Dün geceki organizasyon nasıldı?" diye sordu. Belediye başkanı dün gece bir hayır etkinliği düzenlemişti ve Alexa bu yüzden uçağa bu sabah binmek zorunda kalmıştı. Drew'ün nöbeti olduğundan o da Berkeley'ye gelememişti.

"Sanırım iyiydi. Gerçi basında çıkan haberlere bakma şansı bulamadım. Eve vardığımda pertim çıkmıştı ve uçağın kablosuz ağında sıkıntı vardı." Koltuğuna iyice yerleştikten sonra sırıtarak "Şuradaki kahve bardaklarından biri benim mi yoksa?" dedi.

Drew, bardak tutucudan onun için aldığı fincanlardan birini çıkarıp ona uzatırken "Yolumun üzerindeki kahve dükkânından buraya gelene kadar narin dilinin aradığı sıcaklık kıvamına gelmiştir bence." dedi.

Alexa sırıtarak bir yudum aldıktan sonra çantasını koltuğun alt tarafına koydu ve bir anda kafasını Drew'e çevirip "Hey Drew?" dedi.

Drew, gülmemek için kendini tutuyordu çünkü onun ne diyeceğini biliyordu.

"Hey Alexa?"

Ayaklarının dibindeki bez çantayı işaret ederek "Buradaki çantanın içinde ne var?" diye sordu Alexa. Aslında ikisi de biliyordu içinde ne olduğunu.

Drew, kendini daha fazla tutamayıp gülerken "Neden açıp kendin bakmıyorsun?" dedi.

"Çörekler! Ve hala sıcaklar. Söylesene nasıl başardın bunu? Sen benim kahramanımsın." Cümlesini bitirmeden bir tanesine kocaman bir ısırık atmıştı bile. Drew, onun yüzündeki saf mutluluğu görünce sırıttı. Bu bakış, seksten sonra da oluşuyordu yüzünde. Belki de yüzündeki bu ifadeyi daha sık görmek için daha çok çabalamam gerekiyor, diye geçirdi aklından.

İyi ki o konferans olmuştu da bu kadın hayatına geri dönmüştü.

Eve giderken Santa Monica İskelesi'nin yanından geçiyorlardı.

"Çocukluğumdan beri gelmemiştim buraya." dedi Alexa. "Burada çok güzel zamanlar geçirmiştim."

Bir SUV, önlerindeki park yerinden ayrılınca Drew ani bir karar vererek oraya girdi ve "Anı yaşamak gibisi yok. Hadi gidelim." dedi.

Eve geldiklerinde ikisi de sersemlemiş, güneşte yanmış ve çok yorulmuşlardı. Bisiklet sürüp atari salonunda oyunlar oynamışlar, çok fazla yiyip deliler gibi eğlenmişlerdi. Hatta birbirlerini gaza getirip geçici dövmeler bile yaptırmışlardı – Alexa yanağına bir çiçek ve Drew de pazısına gemi çapası yaptırmıştı. Eve dönmeden önce de suya atlayıp birbirlerine su atmışlardı.

Eve girer girmez kendilerini koltuğa bıraktılar. Alexa başını onun omzuna yasladı ve ona sıkıca sarıldı. Bacaklarını da onun bacaklarının üzerine atarak ona iyice sokuldu. Drew, onu alıp yatak odasına götürmek ve uzun bir öğleden sonra

seks seansı yapmak istiyordu ama şu an böyle rahatlardı. Birkaç dakika daha bekleyebilirdi.

Drew, mutfak penceresinden süzülerek tam gözlerine vuran ikindi güneşiyle uyandı. İkisi de oturdukları pozisyonda uyuyakalmışlardı. Saatlerce bu şekilde kalabilirim, diye aklından geçiriyordu ki karnı guruldadı.

Ah, bu hariç.

İskelede yedikleri sosisli sandviçler ve pamuk şekeri onları sonsuza kadar tok tutacak değildi neticede.

Alexa, ışık yüzünden açılmaya zorlanan gözlerini sımsıkı kapamaya çalışarak başını Drew'ün göğsüne koydu ve oraya bir öpücük kondurdu.

Köprücük kemiğine dayadığı ağzından "Acıktım." kelimesine benzer bir ifade çıktı.

Drew, Alexa'nın yüzüne dağılmış saçlarını kenara alırken "Hmmm?" dedi. Çiçeğin kalıntıları hâlâ duruyordu yanağında.

Alexa, başını hafifçe kaldırıp "Beni bu çiçeği yaptırmaya ikna ettiğine inanamıyorum. Gülünç göründüğüne eminim." dedi. Yanakları pembeleşmiş ve Drew'e yaslanmaktan buruşmuştu.

Drew "Güzel görünüyorsun." dedikten sonra eğilip onu öptü, Alexa'nın elleri saçlarını okşuyordu.

"Ben çok acıktım. Sen acıkmadın mı?" dedi Alexa.

Drew, ellerini Alexa'nın saçlarında gezdirdikten sonra sırtına indirip orayı okşarken *tam kafama göre bir kadın,* diye düşündü.

"Açlıktan ölüyorum. Hamburger ve patates kızartmasına ne dersin? Dışarı gideceğimize burada yiyebiliriz, biliyorsun bu gece nöbetçiyim."

Alexa, Drew'ün köprücük kemiğini bir kez daha öptükten sonra "Hamburger ve patates fikrine bayıldım. Burada

yemek de çok iyi bir fikir, çünkü bu koltuğa yapışıp kaldım galiba." dedi.

Drew, onu kulağından öptükten sonra altından sıyrıldı ve ayağa kalktı.

"İyi ki benim gibi bir adama sahipsin. Sen kendini koltuktan kazımaya çalışırken ben de gidip yemeğimizi alayım bari."

Hamburgerlerini yerken parmaklarını birbirine kenetleyip Netflix'te berbat bir film izlediler.

Onu yatak odasına götürmek muhtemel bir riski de beraberinde getirir. Sabah altıya kadar nöbette olabileceğimi düşünürsek bu gece seks yapmayacak mıyız yani?

Drew, bir süre sonra, terli ve nefes nefese vaziyette kimse aramış mı diye telefonuna uzandı ve o anda çaldı telefon.

Telefonu kapattıktan sonra Alexa'yı öpüp yataktan fırladı ve "Gitmem gerek. Yatağı benim için sıcak tut, tamam mı?" dedi.

Alexa döndü ve onun kalbini muma çeviren gülümsemesiyle "Döndüğünde tam burada olacağım." dedi.

Drew, gittikten sonra Alexa'nın uykuya dalması biraz zaman aldı. Yalnız uyumaya alışkın olmadığından değildi ama Drew'ün yanındaki varlığını şimdiden özlemişti.

Bunu kendinden başka kimseye itiraf etmiş değildi henüz ama onunla geçirdiği ilk hafta sonundan beri yatağa her girişinde onu yanında hayal etmekten kendini alamıyordu. Hatta o aptalca kavgayı ettikten sonraki gecelerde bile... Onun kendisine dolanmış güçlü kollarını düşünüp, ağır ve düzenli nefeslerini duymak, göğsünün iniş kalkışlarını hissederken vücudunun sıcaklığıyla mayışmak harika şeylerdi. Onun ya-

tağında yalnız başına uyuyacak olması saçma geliyordu ama yapacak başka bir şeyi de yoktu şu anda.

Gecenin ortasında uyandığında Drew'ün güçlü kollarının kendisini sardığını hissetti. O kollar oradayken başka hiçbir şey umurunda değildi. Sanki kötü olan hiçbir şey onun yakınına bile gelemezmiş gibi hissediyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı.

Drew, onu alnından öptükten sonra "Şimdi yolunda. Hadi uyu." dedi.

Ertesi günü plajda kâh yüzerek kâh güneşlenerek geçirdikten sonra akşam yemeği için bir Meksika lokantasına gittiler. Alexa margaritasmdan bir yudum aldı ve dudakları içeceğin tuzlu/tatlı tadı yüzünden büzüştü. Üzerini sosla doldurduğu cipsinden bir ısırık alırken gülümsedi. Cips, sos, peynir ve kraker şu an için harika atıştırmalıklardı. Gerçi asansörde kaldıkları zamanki hazzı vermiyordu ama... Tekilanın etkisiyle daldığı düşünce âleminden Drew'ün sesiyle uyandı.

"Gelecek hafta nöbetim yok, yani gelebilirim." Biraz duraksadı. "Tabii sana uyarsa."

Alexa, diliyle ağzının kenarmda kalmış tuzu yalarken Drew'ün dikkatle kendisini izlediğini fark etti ve gülümseyerek aynı hareketi tekrarladı.

"Evet, bana uyar."

Ertesi gün ofise gittiğinde Los Angeles'tan saat yedide uçmakta olan herhangi bir kadından çok daha zinde olduğunu hissediyordu.

Theo, odasına geçmeden önce kafasını Alexa'nın kapısından uzatarak "Hafta sonun nasıl geçti diye sorma gereği bile duymuyorum; yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor zaten." dedi.

Yanaklarını ateş basmış olsa da gülümsemekten kendini alamadı. Theo, çoktan önündeki sandalyeye oturmuş, elindeki çörek kutusunu ona uzatıyordu.

"Personel toplantısına kadar kendime gelmiş olurum."

Theo, çöreğinden ısırdıktan sonra bir yudum kahve içti. Uzun zamandır kahvelerini bu şekilde içerek hayatlarını kolaylaştırıyorlardı.

"Tekrar görüşecek misiniz?"

Alexa, gülüşünün tüm yüzünü ele geçirmesine müsaade etmemeye çalıştı ama başarısız oldu.

"Gelecek hafta buraya gelecek."

Kendini daha fazla kaptırmamak adına konuyu değiştirerek işten konuşmaya karar verdi.

"Sence projemin basındaki yankıları nasıl olacak? Kime sızdırmayı hedefliyoruz? Yoksa röportaj mı düşünüyorsun?"

Theo ayağa kalktı ve "Bu bana bu işin adını koymamız gerektiğini hatırlattı. İyi bir kısaltmaya ihtiyacımız var." dedi.

Tam o anda kapı açıldı ve başkanın kafası içeriye uzandı.

"İkinizi burada bulabileceğimi biliyordum. Sadece Richards'ın senin projene karşı olduğunu bildirmeye geldim. Bu hafta sonu beraber yemek yedik ve bu işe girmemem için bayağı ısrar etti."

Kahretsin. Richards, Berkeley Belediye Meclis üyesiydi ve başkanın samimi arkadaşlarındandı. Projesini savunmak üzere ağzını açmıştı ki başkan eliyle onu durdurdu.

"Alexa. Bu konuda bana bir şey demene gerek yok. Ben senin tarafındayım ve bu proje artık bizim. Sadece neyle karşı karşıya olduğumuzu ve ne yapmamız gerektiğini söylemek için buradayım. Theo ile kafa kafaya verip bir plan yapın, tamam mı?"

Alexa, gülümseyerek "Evet efendim." dedi.

Drew, Alexa'yı havaalanına bıraktıktan sonra arabasını doğruca hastaneye sürdü. Önündeki aptalca evrak işini bitirmesi için bayağı zamanı olmasına rağmen pek de bir şey yapamadı.

Genellikle stresli bir ameliyattan sonra, gecenin ortasında eve geldiğinde yorgun ve bitkin hissederdi. Ama cumartesi gecesi yatak odasına girip de Alexa'yı orada görünce yıllardır hasretini çektiği evine dönmüş gibi hissetmişti kendini. Ve kollarını ona dolayıp da tek vücut olduklarında bütün benliği huzurla dolmuştu.

Düşüncelerinden sıyrılıp, kendisini dünyaya ya da en azından ofisine döndürebilmek için kafasını salladı. Bu kızın yanında neden böyle ergen gibi oluveriyordu ki? Sanki yattığı ilk kız buymuş gibi davranışlar sergiliyordu. Yakında ondan ayrılmak zorunda kalacaktı. Eğer bunu yapmazsa her zamanki gibi işleri berbat edecek bir şey yapabileceğini biliyordu. Gözlerindeki gülümsemenin yerini nefretin alması ne kadar dayanılmaz olurdu kendisi için kim bilir.

Gerçi daha bir şeyi bitirdiği de yoktu. Hatta yeniden başlamış gibilerdi. Belki bu hafta sonundan sonra bir şeyler olabilirdi.

Düşüncelerini bir kenara bırakıp önündeki kâğıtlara yoğunlaşmıştı ki telefonunun ışığı yanmaya başladı. Heyecanla telefona atıldı ama mesaj Carlos'tandı. Starbucks'tan bir şey isteyip istemediğini soruyordu.

Büyük boy espresso.

Aslında sabah Alexa ile birlikte kahve içmişti ama yetersiz uykunun peşine havaalanına gitmek için erkenden kalkınca, vücudu her zamankinden daha fazla kafeine ihtiyaç duyuyordu.

Carlos, odasına girdiği anda telefonu bir kez daha titredi. Bu sefer Alexa'dandı mesaj.

İndim ama Oakland Havaalanında beni bekleyen çörekler bulamadım.

Ekrana bakarak gülüyordu ki Carlos'un kendinden memnun halde sırıtarak kendisini süzdüğünü fark etti.

"Güzel bir hafta sonu geçirmişe benziyorsun, ha? Benim payımın olduğunu da unutmuyorsun umarım."

Kahvesini alıp bir yudum içtikten sonra "Artık böbürlenmeyi bıraksan mı acaba? Evet, evet, senin sayende oldu." dedi.

Carlos, bir kez daha sırıtarak "Bunu hiç aklımdan çıkarma. Ee, ne zaman görüşüyorsunuz bir daha?" dedi.

Drew omuz silkti ve "Bu hafta sonu oraya gideceğim." dedi. Carlos'un imalı imalı baktığını görünce de "Bana öyle bakma! Bu olayı da o kadar büyütme!" diye çıkıştı.

Carlos, gözlerini devirip odadan çıktı.

Alexa ve Theo, yardımcılarının da katkılarıyla en sonunda projeye bir isim ve kısaltma bulmuşlardı: Genç Sanatkârlar Rehabilitasyon Programı ya da kısa adıyla GSRP. İkisi de sonsuza dek bu isimle alay edeceklerini biliyorlardı ama akıllarına gelenlerin içinde en makulü buydu. Ayrıca son teslim tarihini (Temmuz ayındaki meclis toplantısı) ve destek toplamak için cemiyet toplantıları takvimini de belirlemişlerdi. Tüm bunlar, Alexa'nın bütün hafta sekiz ya da dokuza kadar iş başında olması, ayrıca her gece evdeki kanepesinin üzerinde birkaç saat daha çalışması gerektiği anlamlarına geliyordu.

Her toplantı arasında Drew ile mesajlaşmamış olsaydı muhtemelen birkaç saat daha fazla çalışacaktı ama elinde değildi. Onun mesajları Alexa'yı gülümsetiyor, gergin geçen saatlerin ardmdan rahatlamasını sağlıyor ve bazen de yüzünün kızarmasına sebep oluyordu.

Öte yandan, Drew'ün çok uzaklarda olması onu deli etmeye başlamıştı. Neden yaşadığı can sıkıcı olayların etkisinden kurtulmak için uzun çalışma günlerinden birinin sonunda arabasına atlayıp doğrudan onun evine gidemiyordu ki? Neden sabahları onunla uyanmıyor ve neden kendini onun güçlü kollarının sıcak korumasından çekmeden önceki beş dakikacığı hoşnut ve huzurlu bir şekilde geçiremiyordu?

Mesajlaşmak harikaydı ama...

En azından yaklaşan hafta sonundan dolayı mutluydu.

Drew, telefonunun titremesine ve gelen mesajın ondan olmasına bayılıyordu. Gün boyunca ne söyleyeceğini merak ediyor ve ekrana her baktığında yüzünden gülücükler eksik olmuyordu. Ayrıca gece geç saatlerde birbirlerine gönderdikleri mesajları çok seviyordu.

Alexa'ya üzerine işeyen bebeğin kendisini ve çocuğun babasını kahkahalara boğduğundan, 'bakalım yapabiliyor muyuz' diyerek çatıdan atlayan beş yaşındaki ikizlerden, küçük bir kızın geçirdiği öfke nöbeti esnasında yuttuğu bir sentten ve röntgende onu gördüğünde kıkırdamamak için kendisini çok zor tuttuğundan vs. bahsediyordu.

Drew, bir gün gelen mesajın uzunluğundan Alexa'nın ne kadar strese girdiğini anlamıştı.

İyi haber, patronum projeme iyi sahip çıkıyor, bu gerçekten çok iyi... **Ama** kötü haber, bazı önemli kişiler projeyi istemiyor ve bir çekişme söz konusu. **İlki için çok heyecanlıyım ama ikincisi beni korkutuyor.**

Dosyaları koltuk altına aldıktan sonra yanıtladı.

Patronunun böyle olması harika. Endişeleniyorsun, değil mi?

Birkaç saniye içinde cevap geldi.

Evet. Bana bu kadar güvendiğini bilmiyordum! Ama şimdi daha fazla mücadele etmek zorunda olduğumu hissediyorum.

Cevabını düşünmek için muayene masasına oturdu. Berkeley'deki şehir politikaları hakkında Alexa'nın ona söylediklerinden başka bir şey bilmiyordu. O her şeyi biliyordu, kendisi ise neredeyse hiçbir şey bilmediğinden ona faydalı olacak tavsiyelerde bulunamıyordu. Ona tek verebildiği şey destekti

ki onun da pek de önemli olmadığını hissediyordu. 'Başarabilirsin!' yazmayı düşündü ama düşününce aptalca geldi.

Yanında senin gibi biri olduğu için çok şanslı bence.

Tek bulabildiği cevap buydu ve pek de iyi hissettirdiği söylenemezdi.

Alexa'nın yanıtı gecikince acaba yanlış mı anladı diye iyice evhamlandı. Odasına girip elindeki dosyaları masanın üzerine bırakmıştı ki telefonu titredi.

Bu söylediklerin benim için çok önemli, teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.

İlk önce ekrana bakıp sırıtmamak için kendini bayağı zorladı ama etrafında ona bakıp böbürlenen ya da onunla dalga geçen bir Carlos olmadığından kendini kasmayı bırakıp doyasıya sırıttı.

Alexa, pazar gecesi onu havalimanına bırakırken "Üzgünüm, bütün hafta sonu çalışmak zorunda kaldım." dedi.

Kirpikleri dans ederken "Tüm hafta sonu değil." dedi Drew. Alexa onu dürterek kahkaha attı.

"Neyi kastettiğimi biliyorsun! Her neyse, sıkıcı bir hafta sonu olduğunun farkındayım. Keşke dışarı çıkıp daha fazlasını yapabilseydik ama önümüzdeki birkaç hafta böyle olacak gibi..." Sadece işiyle alakalı şeyleri düşünmek onu yeni baştan huzursuz ediyordu.

Drew elini onun dizine koydu. Büyük, kuvvetli, sıkı ve kibar elinin orada oluşu, Alexa'ya o elin hafta sonu boyunca vücudunda gezindiği yerleri hatırlattı ve bu da yüzünün kızarmasına neden oldu.

"Monroe, özür dilemeyi bırak. Harika zaman geçirdik. Kanepede takılmak da güzeldi. Çok fazla şeyle uğraştığını bi-

liyorum. Daha en başından buraya gelmemi engellemediğin için çok mutluyum ayrıca."

Alexa, elini onunkinin üzerine koydu. Ne kadar işi olursa olsun, ondan gelişini iptal etmesini istemek asla söz konusu olamazdı.

"Keşke burada olduğun zamanın yarısı boyunca bilgisayarımın başında ya da Theo ile telefonda olmasaydım." *Acaba buna kızmış mıydı?*

Gerçi kızmış gibi görünmüyordu ama birkaç kez Theo'nun telefonunu açtığında odayı terk etmişti.

Drew, elini ters çevirip parmaklarını onunkilerin içine geçirdikten sonra "Sorun değil. Gelecek sefer daha güzel olacak. Gelecek hafta buluşamayacak olmamız çok kötü ama yapacak bir şey yok." dedi.

Alexa'nın hem cumartesi hem pazar cemiyet toplantıları vardı ve Drew'ün nöbeti olduğundan o da gelemiyordu. Zaten böylesi daha iyi olacaktı; Alexa'nın kuzeni Becca'nın nişan partisi cuma gecesiydi ve oraya onunla gitmesi gibi bir durum söz konusu olamazdı. Çünkü 'gel seni ailemle tanıştırayım' tarzı bir ilişkiden ziyade 'yatak odasının duvarına karşı seks' tarzında bir ilişki yaşıyorlardı. Ama yine de iki hafta boyunca görüşemeyecekleri için üzgündü. Ve her ne kadar Drew de bu konuda üzgün gibi görünse de 'bunu yapmayı sürdürdüğümüz sürece' kelimeleri hiç çıkmıyordu Alexa'nın aklından.

Elini tekrar direksiyon simidine götürürken "İki hafta boyunca bensiz nasıl hayatta kalacaksm bilmiyorum yani. Belki Carlos kahvene ne kadar şeker attığınla ya da baharat yiyememenle dalga geçerek biraz olsun neşeni yerine getirir." dedi.

Drew güldü ve elini Alexa'nın diz kapağına doğru kaydırdı.

Hmmm. Elini bıraktım diye onu bulunduğu yerden ayırmana gerek yoktu Drew.

"Sen ve Carlos sadece iki kere görüştünüz. Onunla ne ara bu kadar uyum sağladınız, hayret doğrusu. Hiçbir telkine ihtiyaç duymadan bu dediklerini yapacağından şüphen olmasın."

Alexa, havaalanına vardıklarında arabayı kenara çekmişti ki Drew tutkulu bir şekilde dudaklarına yapıştı. Parmaklarıyla yanaklarını okşarken "İki haftaya görüşürüz." dedi.

Bu adam gözlerine öyle baktığında istediği her şeye evet diyebilirdi Alexa. *Birlikte Vegas'ta bir kumarhane soyalım mı, söz veriyorum bir hayır işi için. Hadi paraşütle dalış yapalım. En derin ve karanlık sırlarını anlatsana bana.* Bunlardan herhangi birine bile evet diyebilirdi.

"Kesinlikle."

Drew havaalanından aldığı peynir ve kraker tabağının resmini çekti ve uçağa bindiğinde Alexa'ya mesaj attı.

Bunu benimle paylaşmak istemez miydin?

O hafta sonu Alexa ile çok iyi vakit geçirmişti. Açıkçası seks seansları o kadar uzun sürememişti ama yine de güzeldi. Bir araya geldiklerinden beri, onunla birlikte olmak çok huzurlu ve eğlenceliydi. Çok rahat hissettiriyordu. Hatta belki biraz fazla rahat.

Belki de onu iki hafta göremeyecek olması iyi bir şeydi ve işleri daha da kolaylaştırırdı. Alexa, Drew için flört edilecek en mükemmel insandı – eyaletin diğer tarafında yaşıyordu, müthiş yoğun bir işi vardı ve birbirlerini pek sık göremiyorlardı. Buluştuklarında ise her şey harika oluyordu.

Uçak indiğinde ondan gelen mesajı gördü ve bir kahkaha attı.

Evimdeki her şeyi silip süpürdüğün yetmiyormuş gibi bir de peynir ve kraker mi aldın, Nichols?

Metnin yanındaki resimde üç tane açılmış ve bitmiş kraker kutusu ve peynir kabı vardı.

Telefonu cebine koyarken hâlâ gülümsüyordu.

On dört gün boyunca onun gülüşünü göremeyeceği düşüncesinin göğsünde oluşturduğu ağırlığı yok saymaya çalışıyordu. Belki de bu ağırlık yediği peynir yüzündendi.

Alexa, pazartesi sabahı binaya girdiğinde Theo gözlerini kısarak ona baktı ve "Hadi birer kahve alalım." dedi. Kahve dükkânına geldiklerinde "Sorun ne?" diye sordu. "Bu hafta sonu işler kötü mü gitti? Drew çalışmanla ilgili serzenişte mi bulundu yoksa?"

Alexa iç geçirdi. Poker suratı artık eskisi gibi değil miydi yoksa Theo onu iyi mi tanıyordu?

"Hayır, o harikaydı. Her konuda. Sadece... Önümüzdeki hafta ikimiz de meşgulüz, yani bir sonraki buluşmamız için epey beklememiz gerekecek, hepsi bu."

Dükkânda tanıdıkları çok fazla insan vardı ve onlar işlerini bitirip giderken Theo, Alexa'yı belediye binasının karşı tarafında bir yere oturttu.

"Her hafta sonu birbirinizi görüyorsunuz, değil mi?"

Alexa, omuz silkerek "Evet. Yani, bu şekilde planlamamıştık aslında ama bir şekilde oldu işte." dedi. Theo ile göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Theo elindeki poğaçayı ikiye ayırıp bir parçasını ona uzatırken "Bu şey ciddileşiyor gibi görünüyor. Siz ikiniz aranızda olup bitenleri konuştunuz mu karşılıklı olarak?" dedi.

Alexa kafasını salladı. Tek istediği kahveydi şu anda. Neden sorguya çekiliyordu ki? Bunu gündeme getirdiği için Theo'ya ve gözyaşlarına hâkim olamadığı için kendisine kızı-

yordu. Neyse ki kahvesine üfleme bahanesiyle kafasını iyice eğmişti de Theo gözyaşlarını görmemişti.

"Yoo, biz sadece eğleniyoruz. Bir yere gidecek gibi de değil. O böyle ciddi işlerin adamı değil zaten. Artı, bu tür bir seyahat takvimini ikimizin de uzun süre sürdürebileceğini sanmıyorum. Maddi durumum daha fazla uçak bileti almama müsaade etmeyecek, o yüzden bu iş sürdüğü sürece keyif almaya bakacağım, o kadar."

Theo hâlâ ona bakıyordu. Aşırı sıcak kahvesinden bir yudum alıp yüzünü ekşitti. Gerçek bir gülümsemeye benzemesini umduğu bir gülüşle ona baktı.

"Pekâlâ. Öyle diyorsan öyledir. Endişelendiğim şey şu ki–"

"Theo. Yeter."

Aslında ona çıkışmak istememişti. Bunu aklından bile geçirmezdi. Ama bu konuşmayı daha fazla sürdüremeyeceğini biliyordu. Konuşmayı bırak düşünmek bile istemiyordu. Kafasını salladı ve "Afedersin Teddy, üzgünüm. Bunu şu anda yapamam, tamam mı?" dedi.

Theo, kollarını uzatarak ona sarıldı.

"Sorun değil. Ama konuşmak istersen hep yanındayım."

"Biliyorum. Şimdi, gidip GSRP'ye başlasak iyi olacak."

Çarşamba geceki basket maçının ardından arabalarına doğru yürürken "Bu hafta çok boktan bir ruh hali içindesin." dedi Carlos. "Hafta sonu gelse de Alexa ile buluşsanız artık, yoksa sakatlanmadık adam bırakmayacaksın."

Drew, spor salonu çantasını bagajına attıktan sonra "O herifi ben sakatlamadım! Topa hamle yapmıştım, adam yanlış yerdeydi." dedi.

Carlos güldü ve Drew'ün arabasına yaslanıp o anki siniriyle araba kullanmasına müsaade etmedi.

"Bu hafta sonu sen mi gidiyorsun o mu geliyor? Eğer o geliyorsa birlikte Angie'nin partisine gelmelisiniz. Tam bir cümbüş olacak."

"Her ikisi de değil." Arkadaşının ne demek istediğini anlamasını umarak arabasının kapısını açıp içine girdi ama Carlos anlamamıştı.

"Nasıl yani? Anlamadım."

Drew iç geçirdi. Şimdi Carlos pireyi deve yapacaktı.

"Gelen de giden de yok, demek istediğim bu. Bu hafta sonu görüşmeyeceğiz. Başka diyeceğin var mı?"

İşte bu kadar kolay, diye düşünerek arabanın kapısını çekiyordu ki Carlos bırakmadı.

"Bu hafta neden bu kadar huysuz olduğun anlaşıldı! Manitanı görmeyeceksin demek."

Drew, kafasını sallayarak "O, benim –"

Carlos kapıyı sertçe kapattı ama Drew, onun söylediklerini hâlâ duyabiliyordu.

"O benim manitam değil demeyi aklından bile geçirme!"

Alexa, o hafta Drew'ü düşündüğünden çok daha fazla özledi. Bir çarşamba günü onu bu kadar çok özlemesi garipti. Zaten çarşambaları görüşmüyorlardı ki! Ama bir buçuk hafta daha onu görmeyeceğini bilmek bulunduğu durumu zorlaştırıyordu.

Kanepenin karşı tarafına bakıp onu daha önce hafta sonu olduğu gibi orada hayal etti. Kendisi bilgisayarında iş görürken Drew biraz basket maçı izliyor biraz da kucağındaki tıbbi dergilere göz atıyordu. Konuşmuyorlardı ama en azından

birliktelerdi. Bazen belediye meclisi sunumunun bir kısmını yüksek sesle okur ve o da kelimeleri düzenlemesine yardım ederdi. Drew'ün dağarcığı Alexa'nın tahmin ettiğinden çok daha genişti ve inanılmaz yardımları olmuştu.

Müsait olan kişi, içecekleri ve atıştırmalıkları getiriyordu. İşe dönmeden önce hızlıca öpüşüyorlardı... Şey, tamam, bazen bu öpücükler çok da hızlı olmuyordu ama bazen. Alexa onun sıkılmasından korkuyordu ama sıkılsaydı 4 Temmuz hafta sonu için oraya gelmesini istemezdi, değil mi?

Ona mesaj atmak için telefonu eline aldı ama hemen geri bıraktı. Onunla hiç mesajlaşmıyor değildi -son birkaç gündür birbirlerine bolca mesaj atıyorlardı- ama içinde bulunduğu aşırı duygusal modda muhtemelen şunları yazacaktı: *Drew, seni çok özledim, keşke bu hafta sonu görüşebilseydik, seni göreceğim gün için geri sayım yapıyorum.* Bunların hepsi doğruydu ama aklındaki her şeyi onunla paylaşamazdı. Ya da herhangi biriyle.

Drew, kız kardeşi Angela'nın cumartesi geceki partisinde, Alexa yanında olsaydı ne kadar eğlenceli olurdu, diye düşünüyordu. Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırmaya çalışsa da başaramıyordu. İçmiyordu, çünkü nöbeti vardı; muhtemelen bu kadar asabi olmasının nedeni de buydu.

Ama cebindeki telefon titrediğinde sinirinden eser kalmadı. Ondan gelen mesaja bakıp sırıttı: Bir düğün pastası gibi düzenlenmiş ve istiflenmiş bir çörek yığını resmi.

Cemiyet toplantısında neler olduğuna bak!

Koridora çıkıp mesajı yanıtladı.

Belli ki seni çok da iyi tanımıyorlar. Hiçbiri rengârenk değil.

Drew, iki mesaj sonra partiyi arka kapıdan terk ederek arabasına doğru yürümeye başladı. Yolda giderken de Alexa'yı aradı.

Sesinde her zaman bulunan canlılıkla "Selam!" diye açtı telefonu Alexa. *Acaba yazdıklarıma mı gülüyor yoksa birileriyle dışarıda mı?*

"Selam! Çörekleri çıkarırsak toplantı nasıldı?"

Drew, arka taraftan gelen gürültüyü ve uğultuyu duyabiliyordu. Alexa, boğuk sesle "Bir saniye." dedikten sonra gürültü yavaş yavaş azalmaya başladı. Bu da yanında birileri var demek oluyordu.

Tabii ki Drew yokken dışarı çıkması yasak değildi ama Drew onu koltuğunda oturup kendisini özlerken hayal ediyordu hep.

"Gayet iyiydi! Tarafımıza bir sürü ebeveyn ve öğretmen kattığımızı düşünüyorum. Bunu kutlamak için Theo ve birkaç arkadaşla dışarıdayız şimdi."

"Bu harika. Kaç insan vardı?"

Alexa, birkaç dakika boyunca toplantıdan bahsetti. Daha sonra boğuk bir ses "Alexa! Bir margarita daha ister misin?" deyince Drew istemeye istemeye "Galiba kapatman gerekiyor." dedi.

Alexa, gülerek "Muhtemelen, yoksa tüm tekilayı bensiz bitirecekler. Sonra konuşalım mı?" dedi.

"Olur, sonra konuşuruz."

Neden şu aptal Theo'nun yerine ben yokum ki yanında? Orada olup onun kahkahalarını duymalı, bu güzel gecenin bitiminde ona sıkıca sarılmalı ve başardıklarından dolayı onu kutlamalıydım.

Kapatıp cebine koymuştu ki telefon titremeye başladı. Hastaneden arıyorlardı.

En azından bu düşüncelerden sıyrılıp kafamı dağıtırım biraz.

Alexa, pazar sabahına yüzünde gülücüklerle uyandı. Kilisedeki cemiyet toplantısı gayet başarılı geçmiş ve Drew'den beklenmedik bir telefon gelmişti. Birbirlerini neredeyse hiç aramamışlardı --çoğunlukla mesajlarla ara sıra da e-postalarla iletişim kuruyorlardı.

Belki de onu özlediğim gibi o da beni özlemiştir?

Ancak o gün öğleden sonra suratındaki tebessüm silindi. Bugün Berkeley Hills'te projesiyle ilgili başka bir cemiyet toplantısı vardı ama oradaki kimse bu iş için gönüllü değildi. Hepsi projeyi sevmiş gibi yapıyor, bunun gibi projelerin işe yaraması için ellerinden geleni yapacaklarını, sorunlu gençleri çok önemsediklerini ve başkanın böylesi yaratıcı bir fikirle olaya yaklaşmasının harika olduğunu beyan eden basmakalıp cümlelerle durumu geçiştiriyorlardı. Sorun şu ki bütün bu cümlelerin ortasında kocaman bir *ama* vardı: ama bunun işe yarayacağını nereden bileceğiz; ama bu çocuklar hâlâ sokakta ve okulda olacaklar; ama okuldaki diğer çocukları etkileyip onları da suç dünyasına alıştırırlar; ama şehir kaynaklarını gençler için olan programlara harcamamalıyız, böylece ilk etapta doğru şekilde kullanıldıklarından emin olabiliriz vs. vs.

Elbette bu tarz çıkışlara hazırlıklıydı. Ayrıca başkan tüm bunlara verilecek cevaplara dair bir liste de hazırlatmıştı. Ama Alexa, yine de toplantıdan hüzünle ayrılmıştı.

Bu programın, bilmem kaçıncı defa, kendisi için çok önemli olmamasını diledi. Aynı zamanda bu işin kendi geçmişi, kimliği, çabaları ve kendini kanıtlama gayretiyle bu kadar bağlantılı olmamasını da diliyordu. Bunun, oyun alanları, bisiklet yolları ya da çiftçilerin pazar alanlarının genişletilmesi gibi sıradan bir proje olmasını isterdi ama bu çabası başarısız olursa, kendisini tüm ailesini hayal kırıklığına uğratan bir birey olarak görmeye başlayacaktı.

Eve gidip Drew'ü aramak ve içindeki her şeyi ona dökmek istiyordu. Ancak son bir buçuk aydır fazlasıyla konuşmuş olsalar da o kadar özele girecek kadar ileri bir ilişki düzeyine sahip değillerdi. Gerçi öyle bir düzeye ulaşabilecekleri de şüpheliydi Alexa'ya göre.

Ya içimi döktükten sonra ayrılırsa? Bununla başa çıkabilir miyim?

Muhtemelen çıkamazdı. Ve esas problem de buydu. Eve gittiğinde onu orada bulmak, hissettiği her şeyi onunla paylaşmak, dertlerini ona anlatmak, sorular sormak, kendisine moral vermesini istemek, onun göğsüne yatıp kollarını ona dolamak istiyordu ama bunların hiçbirinin gerçek olamayacağını biliyordu.

Bütün bunları zihninden defetmeye çalışırken arabayı sağa çekip dondurmacıya gitmeye karar verdi.

Drew'ün salı günü öğleden sonra Jack ile muayenesi vardı ve bu kez yanında yalnızca Abby gelmişti.

"Arkadaşın Alexa nasıl?" diye sordu Abby.

Normalde bir hastanın annesi bu soruyu sorsa kesinlikle geçiştirirdi ama Abby'nin kendisiyle dalga geçmeyeceğini bildiğinden bu soruyu seve seve yanıtladı.

"Harika. Görüşeceğimizi bilse sana selam söylerdi, bundan eminim." Aslında Abby'nin "arkadaşın" ifadesini kullanırken, Alexa'yı tanımlamak için doğru kelime olup olmadığını ima ettiğini biliyordu, ancak yine de buna cevap vermekten kaçındı. "Jack'in dünkü MR'ı ne oldu? Endişeli olduğunuzu biliyorum."

Abby, Jack'in başını okşarken "Gayet başarılı bir şekilde üstesinden geldi. Sorduğun için sağ ol." dedi.

Drew, Jack'e gülümsedi ve "İyi iş çıkarmışsın Jack, o makinede kalmak kolay değildir. Senin yaşındaki çoğu çocuk bunu başaramaz." dedi. Sonra da Abby'ye dönerek "Henüz sonuçları alamadım ama şimdiye kadar bana ulaşmış olmalılardı. Bir kontrol edeyim." dedi.

Ofisine gidip raporu buldu ve gördüklerine inanamayıp defalarca kez okudu. Koşturarak Dr. Montgomery'nin odasına gitti ve raporu ona da gösterdi. Meslektaşmdan görüşlerini aldıktan sonra odasına dönüp bir süre bunu Abby'ye nasıl söyleyeceğini düşündü ve hazır olduğunu düşündüğü anda muayene odasına geri döndü.

Abby, onu gördüğü anda okumakta olduğu kitaptan başını kaldırıp ona gülümsedi ama birkaç saniye içinde yüzündeki tebessümden eser kalmadı. Tanrı'ya şükür Jack muayene masasının üzerinde uyuyakalmıştı.

"Ne oldu?"

Drew, onun yanına oturup derin bir nefes aldı.

"Dr. Nichols, ne oldu dedim?"

Kahretsin, ona söylemek zorundaydı. İşinin bu kısmı neden bu kadar zordu ki?

"Abby. Seni beklettiğim için çok üzgünüm ama meslektaşımla bazı şeyleri tekrar gözden geçirmemiz gerekti. Ek testler yapmadan emin olamayız ama Jack'in lenf nodüllerinin

birinde bir kitle tespit ettik. İlk bulgular, kanser olduğu yönünde."

Abby olduğu yerde kalakalmıştı. Okuduğu sayfaya hiçbir işaret koymadan kitabı kapattı. Tek kelime etmeden öylece Drew'e bakıyordu.

Bunu bu şekilde pat diye söylememeliydim, diye geçirdi aklından. Ebeveynlere kötü haberi vermek işinin en kötü yanıydı.

"Ben en iyi çocuk onkoloğumuzla görüştüm, perşembe günü Jack'i tekrar getirebilirsen birkaç test daha yaparız ve gerekirse izleyeceğimiz yolu belirleriz."

Abby, tek kelime etmeden ona bakmayı sürdürüyordu. Ona veya Jack'e dokunup onlara moral verecek şeyler söylemeyi çok istiyordu Drew ama hiçbir şey yapamadı.

"Abby? Birini aramamı ister misin? Fred'i arayayım mı?"

Abby ayağa kalktı ve sallanmaya başladı. Drew yerinden fırlayıp onu tutmaya çalıştı ama o geri çekildi.

"Tamam. Perşembe günkü... Randevu hakkında beni birileri arayabilir mi? Jack'i eve götürmeliyim. Fred'i aramam lazım. Bizim..." Jack'i alıp odadan çıktığı için Drew sözlerinin geri kalanını duyamadı. Kapı kapanınca koltuğa oturup başını ellerinin arasına aldı. Bu konuşmayı yapmanın daha iyi bir yolu yoktu ama bunu bilmek onu daha iyi hissettirmeye yetmiyordu.

Odasına dönmek üzere ayaklandığında Abby'nin kitabının masanın üzerinde kaldığını fark etti. Kitabı alıp Jack'in dosyasına koydu, böylece perşembe günü geldiğinde ona verebilecekti.

Günün geri kalanındaki muayeneler boyunca Abby'nin yüzü gözünün önünden gitmediğinden işini zar zor yaptı. Tanrı'ya şükür bugünkü randevular erken bitmişti. Birine rastlamadan ofisini terk edebilmeyi umuyor, kimseyle görüş-

mek ya da konuşmak istemiyordu. Aslında şu anda görüşüp konuşmak istediği tek bir kişi vardı ama bu imkânsızdı. O, hastanenin çok uzaklarındaydı.

Aslında... O kadar da uzakta değildi, değil mi?

Hiç kimseye bir şey demeden arabasına atladı ve doğruca havaalanına sürdü.

Alexa, pazar günü yaptıkları cemiyet toplantısının hüznünü salı günü olmasına rağmen hâlâ üstünden atamamıştı. Pazartesi sabahı Theo ve başkanla yaptığı görüşmeden sonra oradan zaferle ayrılmanın mümkün olmadığına kendini inandırmıştı ama çok geçmeden yine aynı depresif moda geri dönmüştü. Oradaki insanlar çok fazla nüfuza sahiplerdi. Onlar beyaz ve zenginlerdi; oysa onun yardım eli uzatmak istediği gençler fakir ve siyahîlerdi. Belediye meclisinin hangi tarafın sözünü dinleme ihtimalinin daha yüksek olduğunu biliyordu.

O gece yedide eve döndü ve kapıdan girer girmez elbisesini, sütyenini ve topuklu ayakkabılarını çıkardı, onları yatak odasına götüremeyecek kadar yorgun ve bezgindi. Taytının üzerine kapüşonlu bir kıyafet geçirdikten sonra bir bardak şarap doldurup buzdolabını açtı. Cumartesi sabahı pazardan aldığı sebzelerle kendisine sağlıklı bir akşam yemeği hazırlamalıydı.

Bir anda vazgeçip peynir kutusuna uzandı. Çekmeceden bıçak alıp krakerlerle beraber sehpaya koydu. Oturmuştu ki telefonu çalmaya başladı. Muhtemelen Theo, ona ertesi gün gazetede çıkacak olan olumsuz bir haberden bahsetmek için ya da Meclis üyesi Watson'ın ofisinden biri, ona güçlü müttefiklerinden birinin projedeki desteğini çektiğine dair bilgi vermek için arıyordur, diye düşünerek sızlandı. Şarabından bir yudum daha alıp telefonuna uzandı.

Arayan Drew idi. Bu hafta sonu gelme diyecekti muhtemelen. Muhtemelen onsuz geçirdiği hafta sonu boyunca başkalarıyla takılmanın ne kadar güzel olduğunu fark etmişti ya da cumartesi gecesi telefonu kapattıktan sonra başka bir kızla tanışmıştı... Hatta belki de aramadan önce.

Dur bir dakika, yoksa cumartesi gecesi o yüzden mi aramıştı kendisini? Ondan ayrılmak için mi? Ama insanlarla birlikte olduğundan vazgeçmişti belki de.

Telesekretere bağlanmasına izin vermeyi düşünüyordu ama bununla yüzleşmeye karar verdi.

Kendini koltuğun köşesine doğru atarken "Selam." diye açtı telefonu. "Nasılsın?"

"Evde misin?" Sesi nefes nefese geliyordu. Sanki koşuyor gibiydi. Muhtemelen ondan ayrılmasının başka bir nedeni de buydu. O işten sonra yürüyüşe çıkarken kendisi taytını giyip koltuğa tünüyor ve peynirle kraker yerken şarap içiyordu.

"Evet, neden?" Aslında şöyle demek istiyordu: Neden, eğer dışarıda insanların içindeysem ayrılma kararını sonra mı bildireceksin? Ama bunu demedi tabii ki.

"Harika."

İki saniye sonra kapı çaldı. Dur bir dakika, ne oluyor? Kadehini sehpaya koyup kapıya doğru yürüdü, telefon hâlâ elindeydi. Kapı deliğinden baktığında omzunda çantası ve suratında gergin bir ifadeyle bekleyen Drew'ü gördü. *Kahretsin, sütyenim bile takılı değil.*

Kapıyı açtı, Drew bir şey söylemesine müsaade etmeden içeri girip kollarını ona uzattı. Kapıyı dirseğiyle itip kapattıktan sonra sırtını kapıya verdi ve başını Alexa'nın boynundaki kıvrıma yasladı.

Alexa, onun saçlarını okşarken kulağını öptü, tahmin ettiğinden çok daha fazla sevinmişti onu gördüğüne. Drew ona döndüğünde yanaklarındaki ıslaklığı fark etti.

"Drew, balım, sorun ne? Ne oldu?"

Ona 'balım' dediği için kendine çok kızdı ama iş işten geçmişti.

Drew kafasını sallıyordu. Bir süre konuşmadan öylece dikildiler, sadece nefes alışverişlerinin sesi duyuluyordu.

Drew, kafasını kaldırıp onu tutkulu bir şekilde öptükten sonra, Alexa'nın elbisesinin fermuarını açtı ve o anda karşısında çıplak bir beden bulunca derin bir nefes alarak "Evde hep böyle mi dolaşırsın? Bundan sonra sana gelirken haber vermesem daha iyi olacak galiba." dedi. Sonra da eğilip göğüslerinin ortasındaki boşluğu öptü.

"Buraya seni üstsüz yakalamak için gelmemiştim ama güzel bir sürpriz oldu bu."

Alexa, onun kafasının tepesini, yanağını ve dudaklarını öptükten sonra "Neden geldin? Sorun ne? Anlat hadi." dedi.

"Önce gidip rahat bir yere oturalım mı?"

Alexa, bir süre onun gözlerinin içine baktı. Drew, gözyaşlarının tekrar hücum edeceğini anlayınca kafasını çevirdi. Zaten onun önünde ağladığı için yeterince utanıyordu; bunu tekrarlayamazdı. Alexa onun elini tuttu ve oturma odasındaki kanepeye oturmasını işaret ederek "Otur. Sana şarap getireyim. Bir şeyler yedin mi? Aç mısın?" dedi.

Drew oturdu ve o anda ne kadar yorgun olduğunun ayırdına vardı.

"Hayır. Öğleden beri bir şey yemedim. Açım ama yiyebilir miyim bilmiyorum."

Alexa, telefonunu ona attı ve "Favorilerim kısmında pizzacının numarası var. Ara ve bir şeyler iste. Benim neli sevdiğimi biliyorsun." dedi.

Drew siparişi verip telefonu kapamıştı ki Alexa bir elinde ağzına kadar şarap dolu bir bardak ve diğerinde de şişeyle geldi ve Drew'ün yanına oturup bardağı ona uzattı. Drew ko-

lunu ona doladı ve tıpkı geçen seferki gibi eve dönmüş gibi hissetti. Zaten bu yüzden gelmişti.

Şarabından bir yudum aldıktan sonra bardağını sehpanın üzerine koydu.

"Sanırım... Aslında sanmıyorum, oldukça eminim ki Jack lösemiye yakalandı."

Alexa, nefesi kesilmiş vaziyette doğrulmaya çalıştı ama Drew onu sıkıca tutarak buna müsaade etmedi.

"Ah Drew, bu çok korkunç. Ne zaman öğrendin bunu? Onlara söyledin mi?"

Drew onu saçlarından öptükten sonra kadehine uzanabilsin diye biraz serbest bıraktı. Alexa bir yudum içtikten sonra Drew'ün elini tuttu.

"Bugün öğleden sonra. Öğrenir öğrenmez Abby'ye söyledim. Sanırım çok kötü bir iş çıkardım. Öyle... Çökmüş görünüyordu ki."

Alexa, Drew'ün başını omzuna yaslaması için çekiştirdi ve Drew de seve seve razı oldu buna. Alexa'nın parmakları Drew'ün saçlarında ileri geri geziniyor, onları hafifçe okşuyordu. Drew, bütün gün olduğundan daha iyi hissediyordu şimdi. Hatta bir haftadır hissettiğinden bile daha iyi.

"Tatlım, birine çocuklarının lösemi olduğunu söylemenin iyi bir yolu olduğunu sanmıyorum. Elinden gelenin en iyisini yaptığına eminim."

Drew, başını salladı ancak itirazını göstermek için bundan daha fazla zahmete girmedi. Alexa'nın kendisini bu şekilde tutmasından ve böyle dokunmasından başka bir şey istemiyordu şu anda. Kafasını onun omzundan kaldırmadan tüm hikâyeyi anlattı ona.

"Bu çok kötüydü. Daha önce kanserli hastalarım oldu ama onları önceden biliyordum hep. Neden bu işte daha iyi

değilim? Tanıdığım diğer doktorlar gibi neden bu konuda mesafeli ve soyut hissedemiyorum?"

Alexa bu sorulara yanıt vermedi ama başını kaldırıp Drew'ün önce yanağını ardından dudaklarını öptü. Birbirlerini yeni tanıyorlarmış gibi, hatta sonsuza kadar hep tanıyacaklarmış gibi öpüştüler. Bundan sonraki otuz dakikayı, zil çalana kadar, şarap içerek ve öpücüklerin arasında yumuşak kelimeler fısıldayarak geçirdiler.

Eli hâlâ Drew'ün yanağındayken "Pizza." dedi Alexa.

Drew ayağa kalktı, ayakları üzerinde sabit duramadığı için şaşırmıştı. Belki gerçekten de bir şeyler yemeye ihtiyacı vardı. Sendeleyerek kapıya gitti ve çantasından cüzdanını çıkardı. Servis elemanına tonla bahşiş verdikten sonra kapıyı kapayıp kanepeye döndü. Alexa da mutfaktan tabak getirmişti bu esnada.

Drew pizzayı tabaklara koyarken Alexa kendisine şarap doldurdu. Drew, ona imalı bir bakış atarak "Gördüğün gibi benim bardağım da boş." dedi.

Alexa, bir yudum aldıktan sonra kafasını salladı ve "Bir şeyler yiyene kadar olmaz. Stres ve bir şey yemeden içtiğin bir sürü şarap yüzünden yığılıp kalmanı istemem doğrusu." dedi.

Drew karşı çıkmayı planladı ama onun yüzündeki ifadeyi görünce bunun nafile bir çaba olacağına kanaat getirerek vazgeçti. Pepperoni, sosis ve ekstra peynirli pizzasından iki dilim yedikten sonra boş bardağına uzandı ve Alexa bu kez doldurdu kadehi.

"Böyle habersizce çıkıp geldiğim için kusura bakma. Ben sadece... Seni görmem gerekiyordu. Aramalıydım ama..." Aramak istememişti çünkü işim var, meşgulüm, gelmemelisin gibi cevaplar almaktan korkmuştu.

"Sorun değil." Tabağını sehpaya koyup kendine biraz daha şarap doldurdu. "Eğer gelmeseydin bu şişeyi tek başıma

bitirecektim. Zavallı partime katıldığın için mutluyum." Kadehini kaldırıp Drew'ünki ile tokuşturdu.

"Neden zavallı bir parti veriyorsun ki? Alexa'nın dünyasında yanlış giden bir şey mi var? Cumartesi günkü toplantıdan sonra işlerin yolunda olduğunu sanıyordum."

Alexa şarabından bir yudum daha alırken başını onun omzuna yaslama dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordu. Derken neden karşı koyuyorum ki diye düşündü ve başını ona yasladı. Drew de kolunu ona doladı.

"Evet, öyleydi ama pazar günü başka bir toplantı daha vardı ve o biraz... Değişikti."

Drew, parmaklarıyla onun kolunu sıvazlarken "Kulağa hoş gelmiyor. Ne oldu?" dedi.

Alexa, ona her şeyi anlatırken sesinin çok da bozguna uğramış gibi çıkmamasına özen gösterdi.

"Monroe, bu sadece bir grup insan. O bölgedeki tüm insanları temsil edip etmediklerini bile bilmiyorsun. Artı, şimdi neyle karşı karşıya olduğunu daha iyi biliyorsun ve bu sayede savaşa tümüyle hazır olarak çıkacaksın."

Alexa onun kendisine verdiği rahatlık yüzünden gülümsedi ve belki de onu pazar gecesi çağırmalıydım, diye geçirdi aklından.

"Biliyorum, bu sadece..." Şarabından bir yudum daha alıp kadehini sehpaya bıraktıktan sonra parmaklarını onunkilerin içine geçirdi ama ona bakmıyordu.

"Sorun ne? Hadi, anlat bana." Alexa, en sonunda kafasını kaldırıp ona baktı. Drew, ona o kadar yumuşak ve güzel bir ifadeyle bakıyordu ki uzanıp yanaklarına dokundu. Drew kafasını çevirip onun avuç içlerini öptü ve "Sorunun ne olduğunu anlatmayacak mısın?" dedi.

Drew, Alexa'nın bu proje hakkında kendisine söylemediği bir şey olduğunu her zaman biliyordu. Yine de anlatması için ısrarcı olmamıştı. Ama şimdi ona güvendiği gibi onun da kendisine güvenmesine ihtiyacı vardı. Alexa derin bir nefes alıp onun elini tuttu.

"Bu proje, bu programın bütün fikri... Benim için oldukça özel bir şey. Muhtemelen bunu anladın." Drew başıyla onayladı. "Ben... Biz..." İç geçirdi. "Nereden başlayacağımı hiç bilmiyorum."

Drew, birleşmiş ellerini kaldırıp onun elinin arka tarafını öptü.

"Nereden istersen başla. Tüm gece bizim."

Alexa güldü ama yarı hıçkırır gibi bir ses de çıktı ağzından. "Pekâlâ." dedikten sonra başını diğer tarafa çevirdi ama Drew'ün elini tutmayı sürdürüyordu. "Kız kardeşim Olivia ve ben. Sadece iki yaş var aramızda. Büyürken o benim idolüm, her şeyimdi. Onun okuduğu kitapları okurdum, o baleye yazıldı diye ben de yazıldım, o futbol oynuyor diye ben de oynadım ki hiç de iyi bir futbolcu değildim." Drew güldü ve Alexa da ona bakarak gülümsedi.

"Bu doğru. Öyleydim. Oyun sırasında dışarıdaki çiçekleri toplayıp kendime küçük çiçek taçları yapardım." Karşılıklı gülümsediler ama çok geçmeden Alexa'nın tebessümü canlılığını yitirdi. "Liseye başladığımda Olivia ile bir kez daha aynı okulda olduğum için çok heyecanlıydım. Ve arkadaşlarımın aksine liseye başlamaktan ötürü tedirgin değildim çünkü bana göz kulak olacak bir ablam vardı."

Alexa bir anda sustu ve Drew biraz bekledikten sonra "Ne oldu?" diye sordu.

"Okul başladıktan birkaç ay sonra bir hafta sonu gecesi, Olivia ve arkadaşlarının başı belaya girdi. Hepsinin kafası güzeldi ve hepsi de zil zurna sarhoştu. O kafayla okuldan bir şeyler çalmışlar. Birileri olayı fark edip polisi aramış. Tam kaçarken yakalanmışlar."

İki kadehe de şarap doldurduktan sonra uzun bir yudum alıp konuşmasma devam etti.

"Ve şunu bilmelisin ki, ben iyi bir çocuktum. Yani başı hiç belaya girmeyen, tüm kurallara itaat eden tiplerden. Ablasına hayran olan ve onun mükemmel olduğunu düşünen ben, bu olaydan sonra müthiş bir şaşkınlık yaşamıştım. Sonra herkes durumu öğrendi ve birçok kez aşağılanmaya maruz kaldım. Herkesin artık o ve tüm ailem hakkında kötü düşüneceğini sanıyordum. Öğretmenlerimin benim hakkımda olumsuz kanaatlere kapılacaklarını ve herkesin benimle dalga geçeceğini zannediyordum." Bakışlarını Drew'ün olduğu tarafa çevirmişti ama gözlerine bakamıyordu.

Kadehini sehpaya bırakırken "Neden bu meseleyi bu kadar büyüttüler ki?" dedi Drew. "Kulağa sıradan bir ergen davranışı gibi geliyor. Gençken ben de böyle şeyler yaptım ve ailemden başka kimseyle başım derde girmedi."

Alexa kaşlarını kaldırıp Drew'ün elini bıraktı. "Biliyorum ama sen siyahî değilsin Drew. Hayat senin için daha farklı. Siyah çocukların hiçbir zaman sahip olamayacağı bir avantajla dünyaya geldin."

"Bu doğru ama..." Cümlenin sonunu nasıl getireceğine dair hiçbir fikri yoktu. Alexa bir yudum daha şarap içti, Drew'e bakmama konusunda ısrarcıydı.

"Hadi ama Drew. Sen sarhoş olup okuduğun okuldan bir şeyler çalmaya kalksan ne olurdu ki? Biri sana bağırıp seni ailene şikâyet ederdi ve onlar da sana evden çıkmama ya da arabana binmeme cezası verip olayı kapatırlardı. Okul tarafından hakkında hiçbir işlem yapılmazdı. Zayıf ihtimalle

uzaklaştırma alırdın ki pek sanmıyorum çünkü sen altın çocuktun. Sen, herkesin sevdiği ve tıp fakültesini kazanacağına inanılan zeki biriydin. Çünkü sen beyaz bir çocuktun. Belki sana kızacaklardı ama sen onların sana gerçekte kızmadıklarını bakışlarından anlayacaktın. Hatta belki de erkek çocuktur yapar, diye düşünerek bu işi eğlenceli bile bulacaklardı. Birileri polisi çağırmış olsa bile ki onu da hiç sanmıyorum, polisler seni tutuklamaz, sana biraz nasihat edip senin yaşlarındayken kendilerinin de benzer şeyler yaptıklarına dair hikâyeler anlatırlardı. Doğru mu?"

Bu korkutucu derecede doğruydu. Drew, yıllar öncesine gidip Bayan Mann'ın onu ve kankasını müdürün arabasını çalarken yakaladığını ancak sadece göz kırparak bunu görmemiş gibi yaptığını hatırladı. Arabayı okulun ek binalarından birinin çatısına kadar çıkardıklarında müdür öfkeden çılgına dönmüş ama bu işi kimin yaptığını asla öğrenememişti. Acaba Bayan Mann, kimya sınıfından Malik'i aynı şeyi yaparken yakalasa tutumu aynı olur muydu? Olumlu düşünmeye çalıştı ama şimdiye kadarki tecrübeleri cevabını olumsuz olduğunu fısıldıyordu ona. Arabanın direksiyonunda yakalansaydı Malik'e ne olurdu sahi?

Drew, ona daha fazla soru sormak, konuşmaya devam etmesini sağlamak istiyordu ama yanlış bir şey yapmaktan ya da söylemekten korktuğundan ne yapacağını bilemiyordu. Ne söylemesi gerektiğini düşünürken artık ılımış olan pizzadan bir dilim daha aldı tabağına. Alexa'ya ister misin babında bir bakış attı ama o Drew'e bakmadan teklifini reddetti.

"Evet." dedi nihayet. "Haklısın. Zamanında aynen öyle oldu bana da. Bunu... Bunu düşünmeliydim. Kız kardeşine ne oldu peki?"

Neyse ki korktuğu başına gelmedi ve Alexa konuşmaya devam etti.

"Tüm arkadaşlarıyla beraber gözaltına alındılar. Berbat bir geceydi. Ben..." Bir şeyler daha söylüyordu ki sesi kısıldı.

"Hapse mi attılar?"

Alexa kafasını salladı. "O zamanlar Oakland'da GSRP tarzı bir pilot proje vardı." Sesi eski haline gelmişti. "Sadece bir yıl sürdü ama Olivia için doğru zamandı. Bu sayede cezasını çekmek yerine programa dâhil oldu. O projenin onun hayatında nasıl değişimlere yol açtığını bildiğim için... Bugün Berkeley'de yaşayan gençlerin de hayatlarını değiştirebiliriz diye düşünüyorum. Olivia istediği her şeyi başardı çünkü insanlar ona bir şans verdi."

Hâlâ Drew'e bakmıyordu.

"Bana söylemediğin şey ne peki?"

Alexa, dizlerini göğsüne çektikten sonra kollarını dizlerinin etrafına doladı.

"Ah, Drew, ona karşı çok acımasızdım ben." Sesi titriyordu. Konuşmayı kesip gözlerini kapadı ve devam etmeden önce yutkundu. "Zalim, öfkeli ve küstahtım. Olanlardan dolayı sürekli üzgün hissetmesine sebep oldum. Bilerek yaptım bunu! Yanlış yaptığını düşündüğüm her şeyi aileme gammazladım. Yılın yarısından fazlasında hiç konuşmamamıza rağmen ilişkimiz hep zor ve ters oldu. Ben üniversiteyi kazanıncaya kadar bir daha arkadaş olamadık ve o zaman bile yakınlaşmamız yıllar aldı." Duraksadı, düşüncelere daldığı çok belliydi. Kafasını sallayarak "Eğer bunu başarabilirsem... Her şeyi telafi etmenin yolunu bulmuşum gibi hissedeceğim." dedi.

Drew, ona doğru yaklaşıp kolunu omzuna attı. Alexa o kadar gergindi ki bu hareketine nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu. Neyse ki Alexa gevşedi ve ona sokuldu.

"Peki ya başaramazsan? O zaman ne olacak?"

Drew'ün omzuna yasladığı kafasını sallarken "O zaman onu tekrar hayal kırıklığına uğratmış olurum. Bunu ailem, kız kardeşim ve onun gibi yardıma ihtiyacı olan diğer çocuklar için yapamazsam..."

Drew, onu saçından öptükten sonra kendine doğru çekti, burada onunla olmaktan çok mutluydu. O ağlamak üzereyken böyle hissetmesi yanlıştı ama duygularını kendisiyle paylaştığı için onur duymuştu. Bu konuşma bir hediye gibiydi adeta.

"Bunun doğru olmadığını ve projen bu sefer kabul edilmese dahi bunun senin suçun olmadığını biliyorsun, değil mi? Yapman gereken her şeyi yaptığını, bunun için uzun bir süredir mücadele ettiğini... Tüm bunları biliyorsun, değil mi?"

Alexa omuz silkerek öbür tarafına döndü. Acaba daha fazla konuşmak istemiyor muydu? Drew, konuşmaya devam edip etmeme hususunda kararsızdı ama ona soracağı son bir soru kalmıştı.

"Peki, bundan Olivia'ya bahsettin mi hiç? Yapmaya çalıştığın şeyi paylaştın mı onunla ve neden?"

Alexa tereddüt ederek kafasını salladı. "Biz hiç... Konuşmadık bu konuyu. İlk başlarda benim yüzüm yoktu konuşmaya, şimdi ise üzerinden çok zaman geçmiş gibi geliyor."

Drew, ne diyeceğini bilemediğinden bir süre sustu. Daha önce Alexa'nın tabağına bıraktığı pizzadan bir ısırık aldıktan sonra "Yani, eğer GSRP onaylanırsa ona nasıl söyleyeceksin? Ona söyleyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Alexa yutkundu, şarabından bir yudum daha aldı ve yine yutkundu.

"Evet. Bunun hakkında düşündüm. Ona projenin haberinin bulunduğu bir e-posta linki göndereceğim. Başlık olarak da 'Küçük kardeşinin çevirdiği işlere de bak' ya da 'Berbat

isim, harika proje' gibi bir şey yazacağım. Pekâlâ, belki bu iki fikir de aptalca ama sonuçta beni amacıma ulaştıracaklar."

Drew gülerek onun elini sıktı. Yüzündeki gergin ifade kaybolmuştu ve Alexa da onun elini sıktı.

"Belki de onunla konuşmalısın. Yani o duymadan önce demek istiyorum. GSRP hakkında – yapmaya çalıştığın şey harika ve seninle gurur duyacağından eminim. Ama bana anlattığın diğer şeyleri ona da anlatmalısın. Eminim bunları duymayı çok istiyordur."

Alexa bir kez daha kafasını salladı ama bu sefer Drew'ün elini bırakmadı.

"Sana söylemek benim için çok zordu, Drew. Ona hissettiklerimi nasıl söyleyeceğimi ya da ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Drew dönünce Alexa'nın bacakları onun dizinin üzerine doğru katlandı. Drew, iki eliyle onun yüzünü tutarken "Bana söylediklerini söyle. Sadece bunu düşün, tamam mı? Bence bu daha iyi hissetmeni sağlayacak." dedi.

Alexa alnını onunkine yaslayıp gözlerini kapadı. Drew kollarını ona doladı ve bir süre bu şekilde oturdular.

"Bunu düşüneceğim." dedi Alexa. Drew ona biraz daha sokuldu ve dudakları yavaş ve kibar bir şekilde buluştu. Drew daha tutkulu bir şekilde öpüşmek istese de geri çekildi.

"Şimdi, o pizza dilimini ye ve sabah uyandığında neden akşamdan kalmayım diye sorma kendine. Kişisel doktorunuz bu konuda ısrar ediyor hanımefendi."

Alexa, Drew'ün umutlarını boşa çıkarmayarak güldü.

"Kaç tane çocuğa akşamdan kalma konusuyla alakalı tavsiyelerde bulunuyorsunuz Dr. Nichols?"

Drew, ayağa kalkıp pizza kutusunu ve boş şişeyi mutfağa götürmek için hareketlendi.

"Duysan şaşarsın. Hastalarımın çoğu cadılar bayramı şekeri çeşitlerinden dolayı akşamdan kalma oluyorlar."

Alexa'nın kahkahası boş oturma odasmda yankılanırken, iyi ki geldim, diye düşündü Drew.

Drew, mutfaktan döndüğünde Alexa pizza diliminin neredeyse tamamını yemişti. Sadece malzemesiz kenar kısmı duruyordu sehpanın üzerinde. Los Angeles'tayken yaptığı gibi onunla dalga geçti.

"Hastalarımla olan başka bir benzerliğin daha." Elinden tutup onu ayağa kaldırdı. "Pizzanı tıpkı yeni yürümeye başlayan çocuklar gibi yiyorsun."

Alexa onun elini bırakmadan gözlerinin içine baktı. Şu an oldukça duygusaldı ama gülümsemekten kendini alamadı. Onun burada, oturma odasında ve yanında olması harikaydı, hem de bir salı günü. Buna alışabilirdi.

Bu düşünceyi aklmdan uzaklaştırdıktan sonra "Gecenin geri kalanı için herhangi bir planın var mı?" diye sordu.

Drew, onu daha da yakınına çekip "Mmm, bilmiyorum. Senin aklmda bir şey mi var?" dedi.

Alexa, düşünür gibi yaparken Drew dudaklarını onun boynunda yavaşça gezdirdi. "Netflix'te bir şeyler izleyebiliriz belki. Ya da Amerikan şehirlerindeki ırkçı ayrımcılıkla ilgili harika bir sesli kitap dinliyorum. Birlikte dinleyebiliriz." Drew elbisesinin fermuarını açıp omzunu ısırınca, nefes nefese "Tabii senin başka bir planın yoksa..." dedi.

Drew kafasını kaldırıp onun yüzüne bakarken eli Alexa'nın vücudunun alt bölgesine doğru kayıyordu. Alexa gözlerini kapayıp inlemeye başladı. Gözlerini açtığında Drew'ün kendisini süzdüğünü gördü. Gömleğinin düğmelerinin yarısı açılmış, gözleri Alexa'nın üzerinde sabitlenmişti.

"Beni çıldırtıyorsun Alexa. Bunu biliyor muydun?"

Alexa kafasını sallarken kuruyan dudaklarını yaladı.

Kahretsin, bu adam hâlâ bunu ona nasıl yapabiliyordu? Ona ve bedenine duyduğu açlığın zamanla yok olması gerekmiyor muydu? Ama giderek daha da kuvvetleniyor gibiydi bu his. Drew, göğüs uçlarına dokununca bir kez daha inledi.

"Planım, seni mırıldanarak önümüzdeki birkaç saat boyunca böyle sesler çıkarmanı sağlamak. Nasıl, beğendin mi planımı?" dedikten sonra onu kendine doğru çekip boynundaki sevdiği bölgeyi öptü.

Alexa, iç geçirerek "Netflix veya sesli kitap değil ama olur." dedi.

Drew, ani bir hareketle onu kaldırıp omzunun üzerine attı. Yatak odasına doğru yürürken Alexa sırtını hafifçe yumrukluyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Drew, yatak odasının ışığını açıp önünde duran bir çift ayakkabıyı tekmeleyerek yolunu açtıktan sonra Alexa'yı yatağa attı.

"Az laf çok iş, Monroe."

Onunla seks yapmak Drew'e nasıl bu kadar iyi geliyordu?

Drew, sırtüstü uzanıp Alexa'yı üzerine doğru çekerken "Deprem mi oldu, bir yerde bomba mı patladı, bina mı sallandı yoksa bana mı öyle geldi?" diye sordu.

"Mmm, sanmıyorum. Neden?"

"Kulaklarım çınlıyor da."

Alexa, kahkaha attıktan sonra onun hâlâ titremekte olan göğsüne yattı ve elini yukarı aşağı hareket ettirerek onu ok-

şadı. Drew ise onun saçlarını okşuyor ve onunla olduğu bu saatlerin keyfini sürüyordu.

"Ne zaman dönmek zorundasın?"

Ah evet. Dönmesi gerekiyordu, değil mi?

"Uçağım sabah 7'de." dedikten sonra Alexa'nın saçlarını kenara yatırarak yüzünü görmeye çalıştı. "İyi ki gelmişim."

Alexa doğrulup ona bakarken parlayan yüzüyle gülümsüyordu. Drew, bu tebessüme bayılıyordu işte.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Alexa, ertesi sabah işe halsiz ama keyifli bir şekilde gitti. Gecenin ortasında uyanıp da Drew'ü ensesini öperken bulunca ona dönerek tüm vücudunu ona sunmuştu. Bu seferki daha yavaş, nazik ve sessiz olmuştu. Sabah olunca Alexa onu havaalanına bırakmayı teklif etmiş ama Drew reddetmiş, saatin çok erken olduğunu ve gece ondan çaldığı uykuyu azıcık da olsa telafi edebileceğini söyleyerek kararmda direnmişti. Alexa kapıda öpüşüp ayrıldıktan sonra uyumayıp direk duşa girmişti ama yine de onun bu şekilde kendisini düşünmesinden çok hoşlanmıştı.

Odasındaki sandalyeye otururken az kalsın kahveyi üstüne döküyordu.

Ona âşık mıyım? Hayır, dur biraz, öyle demek istemedim. Onun hakkında böyle hisler besleyemem. Çünkü Drew gibi bir adam önünde sonunda kalbimi kırar.

Ama açıkçası Drew onu çok önemsiyordu, değil mi? On iki saatten daha az bir süre kalacağını bildiği halde uçağa atlayıp onu görmeye geliyordu mesela. Kendisine karşı bir şeyler hissetmiyor olmasa bunu neden yapacaktı ki? Yoksa kendisi için bir şeyler hissettiğine inanmaya mı çalışıyordu, çünkü kendi kendine itiraf etmek zor gelse de Alexa da onun için bir şeyler mi hissediyordu?

Kahretsin, böyle olmaması gerekiyordu. Bu şey, kolay, eğlenceli ve basit olmalıydı. Acaba bu duyguları görmezden gelirse kendi kendilerine çekip giderler miydi? Yoksa hisset-

tiklerini Drew ile paylaşmalı mıydı? Kafasını salladı. İlişkileri hakkında Drew ile konuşmaya çalıştığı tek zaman tam bir facia ile sonuçlanmıştı. Öyle bir şeyle tekrar uğraşamazdı. Dahası, dün gece ırklara dair konuşmasıyla onu yeteri kadar korkutmuştu. Beyaz adamlar ayrıcalıklarının hatırlatılmasından nefret ederlerdi ve Alexa bunu çok iyi biliyordu.

Ama şimdi tüm bu duygularla ne yapması gerektiğini kestiremiyordu.

Onları bir köşeye gizle, lanet kahveni iç ve akşamları büyük bunalımlar geçirmeyi bırak, hepsi bu.

Günün kalan kısmında kendini işe vererek dikkatini dağıttı ama çıkış saatine yakın pes edip Maddie'yi aradı. Maddie'nin ona yapması gereken şeyi söyleyeceğini biliyordu.

Drew, havaalanından doğruca hastaneye gitti. Tanrı'ya şükür çantasında yedek gömleği vardı da eve uğramak zorunda kalmamıştı. Artık Alexa'dan uzak olduğu için, onu görmeye gitmiş olmasını aptalca buluyor ama öte yandan şu anda kendisini harika hissediyordu. Yüce Tanrım, o artık yetişkindi, artı dört yıllık doktordu ama yine de hastalarından biri hakkında kötü haberler aldı diye sadece bir kadına sarılmak için beş yüz mil uçmuştu. Kulağa ne kadar da çılgınca geliyordu.

Kendini fazla kaptırmıştı. Bu iş bittiğinde çok fazla acı çekecekti. Üstelik Alexa ondan nefret edeceği için acısı katlanacaktı. Tıpkı Molly'de olduğu gibi.

Oraya hiç gitmemeliydi. Bütün bunlar... Çok fazla olmuştu. Çok içli dışlı olmuşlardı.

Bir parçası, bu işi bitir, mesajlarına cevap verme, onu bir daha hiç görme, hatta tanıştığınızı bile unut diyordu ama onu bir daha görmeme düşüncesi midesine kramplar girmesine

neden oluyordu. Daha bu sabah ayrılmışlardı ama hafta sonunun gelmesini iple çekiyordu şimdiden.

Tabii ki asansörden inerken ilk gördüğü kişi Carlos oldu.

"Hey dostum, bok gibi görünüyorsun." Bu, onun Drew'ü dostça selamlama şekliydi. Bir an duraksadı, gülümsemesi solmuştu. "Ah bekle. Jack'i duydum. Bu çok kötü bir durum. Çok üzgünüm." dedi.

Drew omuz silkti. Ne cevap vermeliydi? Sorun değil mi? Ama öyle değildi ve Carlos bunu biliyordu. O yüzden sessiz kalmayı tercih etti.

Carlos, onu odasına kadar takip ederken "Dün gece neredeydin?" diye sordu. "Seni aradım ama telefonun kapalıydı."

Yalan söylemeyi geçirdi aklından ama Carlos ne yapar eder öğrenirdi durumu.

"Berkeley'ye gittim."

Carlos olduğu yerde durdu. *Kahretsin, keşke yalan söyleseydim. Carlos şimdi bunu büyütür de büyütür.*

"Ah? Zor bir günün ardından manitanın kucağına mı koştun hemen?" Sandalyeye kurulup Drew'e kendini beğenmiş bir bakış attı. Drew bunları duymak için çok yorgun ve sinirliydi.

Omuz silkip yapmacık bir şekilde gülümserken "Öyle değil." dedi. "Sadece basketbolla atamayacağım stresi başka şekilde atmak istedim. Nasıl olduğunu bilirsin."

Carlos güldü ve Drew onun buna inanıp işin ucunu bırakmasını diledi.

"Bu şekilde mi oynayacaksın yani? Sadece seks içindi, ha? Saçmalamayı bırak, bal gibi seviyorsun bu kızı işte. Sırf onu görmek için eyaletin diğer ucuna gittin be! Beni yanlış anlama – o harika biri ve tamamen onaylıyorum ama..."

Drew, daha fazla ileri gitmesine müsaade etmeden araya girdi.

"Pekâlâ, böyle yapacağını biliyordum. Sakin ol. Sadece bir saatlik bir uçuş. Daha önce de sevişmek için Valley'e gitmiştim, değişen bir şey yok."

Carlos gözlerini devirdi. Neden bu herifle tekrar arkadaş olmuştu ki?

"Birincisi, hayır gitmedin."

Carlos haklıydı.

"İkincisi, üzgün olduğunda manitanla takılman kadar doğal bir şey yoktur. İyi ki o varmış hayatında adamım."

Drew, kafasını sallayarak "Durum sandığın gibi değil." dedi. Aslında tam olarak öyleydi. "Bu Alexa işini neden bu kadar büyüttün bilmiyorum. Muhtemelen çok da uzun sürmeyecek."

"Neden sürmeyecekmiş? Bir şey mi yaptın ki?"

Drew, ona el hareketi çekmeye hazırlanıyordu ki o anda açık kapının önünden geçen hemşireyi gördü.

"Ben bir şey yapmadım. Bu sadece... Bir süredir devam ediyor; iyi bile yürüttük bence. Hâlâ iyiyken böyle işleri bitirmek daha iyi."

Carlos'un telefonu çaldı ve önce telefonuna ardından Drew'e baktı.

"Darılmaca yok adamım ama kahrolası bir aptal olma. O kıza nasıl baktığını gördüm. Daha önce hiçbir şeye ya da kimseye ona baktığın gibi baktığını görmemiştim. Ve saçma bir nedenden ötürü hepsini bir kenara mı atacaksın? Çünkü gerçek bir ilişkiden korkuyorsun, öyle mi?"

Carlos, bir kez daha ekrana baktıktan sonra ayağa kalktı ve "Gitmem gerek. Ama dostum, her zamanki aptallıklarını bir kenara bırakmanı öneriyorum sana." dedi.

Maddie o hafta sonu için Alexa'nın arabasını ödünç alacağı için cuma gecesi Alexa'yı havaalanına o bırakıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Bu hafta sonu Drew ile görüşeceği için nasıl hissettiğini anlatabilir miydi? Onu göreceği için heyecanlıydı, hafta sonu karşılaşacağı şeylerden dolayı biraz gergindi ama onun etrafında olacağını bildiğinden rahat hissediyordu.

"Gergin."

Artık Drew ile konuşması şart olmuştu. Çok geç olmadan bu işin nereye gittiğini ve onun neler hissettiğini bilmeliydi. Gerçi iş işten geçti diye korkuyordu bir yandan da.

"Senin 'çok fazla düşünme' düsturunu uygularken her şey daha kolaydı, biliyor musun?"

Maddie ışıklarda durunca ona dönüp "İkimiz de bunun sadece bir hafta sonu süreceğini sanmıyor muyduk? En fazla uzun bir hafta sonu olur diyorduk ama öyle olmadı." dedi.

Gülüştüler.

"Bir cesaret konuşması yapmak ister misin ya da söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu Maddie.

Alexa bir süre düşündü. Böyle bir konuşma bu saatten sonra heyecanını artırmaktan başka işe yaramazdı.

"Başka bir şey, lütfen. Bana şu yeni çılgın müşterinden bahsetsene biraz."

Maddie gülerek "Aman Tanrım, Alexa. Geçen gün ne istediğini söylemiş miydim sana?" dedi. "Sevimli egzersiz kıyafetlerine ihtiyacı varmış, çünkü spor salonunda her zaman tanıdığı insanlarla karşılaşıyormuş. Ama Lululemon'dan[9] almak yerine başka kimsede olmayan kıyafetler istedi ve ben de 500 dolarlık tayt ve 200 dolarlık spor sütyen buldum ona. Bu gerçekten çok manyakça, değil mi?"

9 Kanada merkezli bir atletik giyim perakendecisi. (ç.n.)

Havaalanına kadar bu şekilde dedikodu yapmayı sürdürdüler. Arabadan indiklerinde Maddie ona sarılarak "İyi şanslar, Lex. Arabanı ödünç verdiğin için sağ ol, iyi yolculuklar." dedi.

"Ne zaman istersen Mads, bunu biliyorsun. Ve teşekkürler."

Drew eve uğramadan Alexa'yı almak üzere havaalanına gitmeyi planlıyordu ki odasından çıkıp asansöre giderken Carlos'a rastladı.

"Heather'ın pazar günkü 4 Temmuz partisine geleceksin, değil mi?"

Drew asansöre binerken başıyla onayladı.

"Orada görüşürüz o zaman."

Drew park etmişti ki Alexa kapıdan çıktı. Arabadan çıkıp yarı yolda onu karşıladı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Belki de bu ilişkiyi bitirmek için bu kadar aceleci olmasma gerek yoktu. Belki de Carlos haklıydı. Çarşamba sabahı Jack için fazlaca üzüldüğünden mantıklı düşünememişti. Bu işin biraz daha uzun sürmesini sağlayabilirlerdi belki de.

Eve gitmek üzere otobana çıktıklarında Alexa'nın elini tuttu.

Biraz gergin mi görünüyor ne? Evet evet, öyle görünüyor. Nedenini sorsam mı ki?

Daha kolay bir soru seçerek "Aç mısın?" dedi.

Alexa omuz silkti. Üzerinde hâlâ iş kıyafetleri vardı ve Drew'ün gizliden gizliye hayranlık duyduğu gösterişsiz elbiselerinden birini giyinmişti.

"Açlıktan ölüyorum. Öğle yemeği için zor vakit buldum ve tüm ofis atıştırmalıklarımı hafta içinde tükettiğimden yiyecek bir şey de bulamadım."

"Doğruca yemeğe gidelim mi o zaman? Aynı hamburger dükkânına?"

Alexa ona dönerek elini dizine koydu. Bu kız ona her dokunduğunda zevkten bayılacak gibi oluyordu. Evet, bu işi kesinlikle biraz daha sürdürmeleri gerekiyordu.

"Evet ama bu sefer patates güvecini de deneyelim, olur mu? Hepsini yiyebileceğimin garantisini veremem ama muhteşem görünüyordu."

Görünüşe göre, birçok insan o gün akşam yemeği için aynı şeyi düşünmüştü. Masalardan birinin boşalmasını beklerken bira içerek havadan sudan konuştular.

Drew, Jack hakkında hiç konuşmadı. Test sonuçlarının kanser teşhisini doğruladığını mesajlarda yazdığından o akşam tekrar moral bozmak istememişti. Alexa da projesiyle ilgili bahis açmamış, Drew de sormamıştı. Aslında Drew hem projeyi hem de o konuyu ablasıyla konuşup konuşmadığını çok merak ediyordu. Bunun yerine, ona muayene odasındaki şeyleri sağa sola fırlatarak kıkırdayan çocuğu ve gülmek için koridora nasıl çıktığını anlattı. Alexa da ona sürekli başkanı takip eden çıplak protestoculardan bahsetti. Karşılıklı güldükçe Alexa'nın yüzündeki gergin ifade dağılıyor gibiydi. Belki de biradandı ama Drew bu rahatlamanın onun yanında olduğu için olmasını diledi.

Tam Alexa'ya bir bira daha isteyip istemediğini soracaktı ki adının söylendiğini duydu. Döndüğünde arkadaşları Robin ve Lucy'nin onlara doğru yürüdüğünü gördü.

"Selam!" İkisine de sarıldıktan sonra Alexa'yı onlara tanıtmak için döndü.

"Selam gençler, bu benim... Bu Alexa. Alexa, bunlar da Lucy ve Robin." Az kalsın onu kız arkadaşım diye tanıtacaktı. Bu nasıl olmuştu?

Kimse onun kırdığı potun farkında değil gibiydi. Alexa'nın Lucy ile muhabbete başladığını görünce o da Robin'e döndü.

"Heather'ın pazar günkü partisine geliyor musun?"

"Evet, sen?"

Başını sallamıştı ki görevli onun ismini söyledi ve onlarla vedalaşıp masaya doğru yürüdüler.

Bu benim... Ne diyecekti? O cümlenin sonu nasıl bitecekti? Alexa bunun bir öneminin olmadığını çünkü Drew'ün cümlesini bitirmediğini, dolayısıyla ne söylerse söylesin bunun gerçeği yansıtmayacağını biliyordu. Ama yine de yemek boyunca o kısacık cümle kafasında dönüp durdu.

Pekâlâ, belki de tamamında değil. Kısa bir süre için, kendisi ve o gün işe giydiği koyu mavi uzun elbiseyle Lucy ve Robin'in üzerindeki sevimli yazlık kıyafetleri kıyasladı ve onlarda kendisi gibi basen ve kalça olmadığından onların üzerindeki kıyafetleri kendisi giyse bile durumun değişmeyeceğini anladı. Onların masasında salata varken kendi önünde yağlı mı yağlı patates güveci duruyordu.

Yüce Tanrım, o tam bir felaketti. Neden o cümleyi kendi istediği şekilde bitireceğini sanmıştı ki?

Drew, "Monroe, her şey yolunda mı? Endişeli görünüyorsun." dedikten sonra uzanıp Alexa'nın çatık kaşlarının arasındaki çizgiyi parmağıyla düzeltmeye çalıştı.

Alexa, bu hareket karşısında gülümsemekten kendini alamadı. O anda kafasındaki tüm soruları sormayı düşündü ama vazgeçti. Şu an doğru zaman değildi. Tüm haftanın gerginliği üzerindeydi; önce biraz rahatlaması gerekiyordu. Ayrıca bütün cevapları olumsuz olursa ne olacaktı? Hafta sonunun geri

kalanını acınası bir şekilde geçirirken etrafa gülücükler saçar gibi mi yapacaktı?

"İyiyim iyiyim. Bira mı şarap mı alsam diye düşünüyordum."

Ertesi sabah sarmaş dolaş uyandıklarında açık pencereden esen serin okyanus meltemi karşıladı onları. Drew'ün eli Alexa'nın kalçasından göğsüne doğru gezinirken "Günaydın." dedi kulağına. Sonra da tüm vücudunu okşamaya başladı ve Alexa da inleyerek karşılık verdi ona.

"Mmm, hanımefendinin hoşuna gitti galiba. Tuhaf, birisinin henüz birkaç saat önce daha fazla dayanamayacağını söylediğini duymuştum sanki."

"Eğer onu duyduysan ve ben bunu doğrulamıyorsam, muhtemelen 'sabaha kadar dayanamam' diyen kişiyi yastıkla boğmuşsundur."

Drew güldü ve onun kulağını, yanağını ve boynunu öptü, parmakları hareket etmeyi sürdürüyordu. *Vücudum yazlık askılı elbiselere uygun olmayabilir ama yine de onunla* uğraşmaktan keyif alıyor.

Bir süre sonra "Kahve?" diye sordu Alexa.

Drew onu çevirip gülümsedi, bir yandan da Alexa'nın tüm vücudunu süzüyordu. Alexa onu kendine doğru çekip dudaklarını öptükten sonra çenesinin altına kadar öpücüğe boğdu onu.

"Ben kahve hazırlarken sen de hazırlansan ve kahvaltıyı dışarda yapsak nasıl olur?"

Eli, Alexa'nın kalçasındaydı ve başparmağı kalça kemiğinin üzerinde sekiz çiziyor, bakışları Alexa'yı mest ediyordu. Bu şartlar altında onun dediği hiçbir şeye hayır diyecek gücü yoktu Alexa'nın.

Drew'ün favori lokantasında kahvaltı ettikten sonra eve dönüp kendilerini kanepeye attılar.

"Yüce Tanrım, neden beni daha önce götürmedin o mekâna? Hiç bu kadar güzel krep yememiştim daha önce."

Drew, gülerek "Benim favorim bisküviler olsa da krepleri seveceğini biliyordum." dedikten sonra Alexa'nın at kuyruğu saçlarını çözdü ve parmaklarını orada gezdirmeye başladı. Alexa ise iç geçirerek başını onun omzuna yasladı.

"Monroe?"

Alexa dönüp ona gülümsedi ama yüzünde dün geceki gibi gergin bir ifade vardı.

Belki de halledilecek işleri vardır. Evet, muhtemelen öyle. Onları bitirmeden bu gerginliği geçmeyecek gibi duruyor.

"Biraz koşu yapmaya gidebilirim. Sen... Senin için sorun olur mu?"

Alexa bakışlarını ondan çevirerek ayağa kalktı.

"Olur. Sen gidince ben de işlerimin bir kısmını halledeyim."

Evet, aynen tahmin ettiği gibiydi. Kıyafetlerini değişmeye gitmeden önce onu bir kere daha öptü. Odaya geri döndüğünde onu dizinde bilgisayarı ve yüzünde endişeli bir ifadeyle buldu.

"Her şey yolunda mı?"

Alexa irkilerek zıpladı ve ona baktı.

"Ah... Evet, yolunda. Sadece e-postalarıma göz atıyordum."

Buna tam olarak inanmamıştı. Onun yanına oturup sorular sorarak onu gerçekte üzen şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Yoksa onunla konuşmak yerine, arkadaşı Theo'ya e-posta göndermeyi mi tercih ederdi? Alexa, o anda bakışlarını tekrar ekrana çevirdi. Drew, şu anda önemsenmiyorum diye düşünerek "Pekâlâ. Bir saate kadar gelirim." dedi.

"Tamam." Drew kapıyı kapayıp çıkarken Alexa kafasını bile kaldırmadı.

Acaba onunla beraber koşmamı mı istiyordu? Ve bana baktıktan sonra fikrini mi değiştirdi? İkimizin de o kadar yemekten sonra koşuya gitmemiz gerektiğini söyleyecekti de benim incineceğimden mi korktu yoksa? Neden o şekilde 'Monroe?' dediğinde içimde bir heyecan dalgası oluşuyor? Ne söyleyeceğini umuyorum ki sanki?

Tüm hafta sonu böyle sorular sorarak kendini delirtecek miydi? İşaretler o yöndeydi.

Kafasını boşaltmak için duş aldı, kolsuz bir gömlekle tayt giydi ve bu sefer gerçekten e-postalarını kontrol etmek üzere bilgisayarının başına geçti.

Drew, kırk beş dakika sonra tişörtü göğsüne yapışmış, yüzü pembeleşmiş bir halde geldi. Alexa'nın içinde o anda kalkıp onun üzerindekileri çıkarma isteği doğdu aniden.

"Koşu nasıldı?"

Drew, tişörtünü çıkarıp yüzünü ona silmeye başladı. Alexa'nın gözlerini ondan alması imkânsızdı artık.

"Üzerini değiştirmişsin." Göğsündeki kıllar cildine yapışmış, parlıyordu. Ve o şort... Acaba altına bir şey giymiş miydi? Bilgisayarını sehpaya bırakıp "Mmmhmm, duş aldım da." dedi.

Drew, ayakkabılarını bir tekmeyle odanın köşesine gönderdikten sonra ona doğru bir adım attı.

"Eğer bana o şekilde bakmayı sürdürürsen yaklaşık otuz saniye sonra soluğu benimle beraber duşta alırsın, haberin olsun."

Drew iyice yakınına geldiğinden Alexa'nın kafası onun bel hizasındaydı.

"On saniye."

Alexa, parmaklarını şortun lastiğine geçirip şortu aşağı indiriverdi. Sadece on beş saniye sonra, elbiselerini bir kenara fırlatıp musluğu açmıştı. Neyse ki fön makinesi yanındaydı.

Pazar günü, kanepede kahvaltı yaparken "Bu partiye kimler geliyor?" diye sordu Alexa. Bu sefer krepleri Alexa pişirmişti ve gerçekten de harika olmuşlardı.

"Muhtemelen daha önce bahsi geçen bir sürü insan –basketbol arkadaşlarım, Carlos, dün akşam tanıştığın kızlar Robin ve Lucy ve tanımadığım bir dolu kişi." Biraz duraksadıktan sonra "Basketbol arkadaşlarımdan bazıları siyahî. Bilgin olsun." dedi.

Alexa, gülümseyerek onun elini sıktı ve "Söylediğin için sağ ol." dedi. Kahvesinden bir yudum daha alıp "Kimin partisi bu peki?" diye sordu.

"Heather'ın. Kendisi benim eski bir dostumdur. Sahilde harika bir evi var."

Aslında Drew, daha önce onunla flört ettiğini söylese daha iyi olacaktı çünkü Alexa bunu orada başka birinden duyarsa durum kötüye gidebilirdi.

"Ah, Heather ve ben bir ara takılıyorduk ama bu çok uzun zaman önceydi."

"Öyle mi?" Parmağını bir tutam saçının etrafında döndürürken "Tamam." dedi. Sonra da Drew yüzünü görmesin diye bakışlarını yarı yenmiş kreplerine çevirdi. "Ne zaman gideceğiz?"

Ne yani, Heather ile çıkmış olmasını umursamamış mıydı? Gerçi kıskanmasını beklemiyordu ama yine de azıcık kıskançlık emaresi gösterse de olurdu yani.

"Bu gece nöbete çağrılabileceğimden erken gitme taraftarıyım. Yani dört beş gibi."

Alexa ağzını açtı, sonra kapadı ve dizlerini göğsüne doğru çekti.

"Belki de..." -Drew, Alexa'yı dizleri de dâhil olmak üzere kucaklamıştı- "Başka bir koşuya gitmeli ve dünkü gibi bir sonuç beklemeliyim, ha?"

"Mmm." Alexa ona döndü ve öpüştüler. "Tadın şeker gibi."

"Eğer sevdiysen, daha tonla var, biliyorsun. Krep yapma dışında başka işlerde de kullanabiliriz istersen."

Alexa tüm vücudunu ona döndürüp "Hmmm, kulağa ilginç geliyor." dedi.

Alexa, giymeyi sevdiği Drew'e ait bornozu geçirmişti üstüne. (Drew de onun o bornozu giymesine bayılıyordu.) Drew'ün eli Alexa'nın sol göğsünün üzerindeydi.

"Hmm." Alexa, omzunu oynatarak bornozu düşürdü.

Drew'ün elleri onun vücudunun üzerinde dolaştığı sırada kulağına fısıldamak için öne eğildi. Partiden önce koşuya gidecek vakti yoktu artık.

Alexa, partinin otuzuncu saniyesinde kendisini rahat hissetmediğini ve gününde olmadığını fark etti. Partideki tüm kadınlar sarışın değildi belki ama yine de öyle gözüküyorlardı. Kusursuz bal sarısının altından parıltılarını taşıyan at kuyrukları ve bukleler kadınların omuzlarından dalga dalga dökülürken kıyıdaki nemli havaya adeta meydan okuyorlardı.

Ve mesele sadece saç da değildi. Hepsinin üzerinde neredeyse kıyafet yok gibiydi –sütyen takamayacağın, Alexa'nın mağazalarda bakmadan geçtiği türden– ve vücutları o elbiselerin içinde harika görünüyordu. Drew'ün evinden çıkmadan önce kendisini hoş bulmuştu ama şimdi üzerindeki beyaz puantiyeli kırmızı evaze elbiseyi onlarınkiyle kıyaslayınca gayet sönük kaldığını fark ediyordu.

İlk bakışta oradaki tek siyah insanı fark etti ama dahasının geleceğini bildiğinden içi rahattı. Bunu kendisine söylediği için minnettarlıkla Drew'ün elini sıktı. Drew de ona gülümsedi.

"Ah harika, Heather da orada işte." dedi Drew.

Ah harika. Eski sevgilisi.

Partiye gelmeden önce Drew'ün bu bilgiyi kendisiyle paylaştığı için sevinmişti en başta çünkü bunu başka bir konuktan, hatta daha da kötüsü Heather'ın kendisinden öğrenmekten çok daha kötü olurdu. Ama şu anda, uzun boylu, zayıf, sarışın Heather onu selamlamak için döndüğünde keşke bilmeseydim, diye geçirdi aklından.

"Heather, bu Alexa." dedi Drew. Alexa, onun bu kez hiç tereddüt etmediğini fark etti. Bu sefer, 'bu benim...' tarzı bir gaf yoktu yani. "Alexa, bu da Heather. Biz de bira getirmiştik."

"Drew, seni görmek ne güzel!" Heather önce ona sonra Alexa'ya sarıldı. Alexa, başka bir seçeneği olmadığından sarılmasına karşılık verdi. "Tanıştığımıza sevindim! Biralar mutfağa! Hadi dışarı çıkıp partiye katılın. Bir sürü bira ve sangria[10] var, ayrıca ızgaralar da geliyor birazdan."

Drew bira ve Alexa da sangria aldı ve dışardaki bir grup insana dâhil oldular. Alexa, bir yudum aldığında neredeyse öksürecekti; bu sıvının içinde umduğundan çok daha fazla alkol vardı. Drew onu daha fazla insanla tanıştırdı ve o da iş

10 Kırmızı şarap, meyve suyu ve soda karışımı ile elde edilen alkollü punç (ç.n.)

yerinde yaptığı gibi yaptı: gülümse, az konuş, sorular sor ve insanların kendilerinden bahsetmelerini sağla. Düğünde de bu taktiği izlemişti.

Mesele şuydu ki, şu anda profesyonel olamayacak kadar endişeliydi. İş organizasyonlarında genellikle rahat olurdu. Oradayken kim olduğunu ve ne yaptığını çok iyi bilirdi çünkü. Düğün ise neredeyse hiç tanımadığı bir adamla oynadığı eğlenceli bir rolden ibaretti. Burada ise her iki durum da söz konusu değildi. Kendini tereddütlü ve dengesiz hissediyordu. İçkisinden bir yudum daha aldıktan sonra yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi.

Oradaki tuhaf kadınlarla arkadaşlık kurmak için eski bir yönteme başvurdu: iltifat etmek.

Adının Emma olduğunu öğrendiği bir kadına "Sandaletlerine bayıldım!" dedi.

"Teşekkürler!" dedi Emma ve tıpkı tenis topuna plase yapar gibi Alexa'nın iltifatına anında karşılık verdi. "Harika ruj! Hep öyle kırmızı ruj sürmek isterim ama saçlarımla uyuşmaz diye buna cesaret edemem."

"Ah hayır, bence herkes için kusursuz bir kırmızı ruj seçeneği vardır ve deneme yanılmayla bulunabilir. Yanına güvendiğin bir arkadaşını alıp Sephora'da bolca zaman geçirerek bunun üstesinden rahatlıkla gelebilirsin."

Uzun bir süre makyajdan konuştular. Konuşmanın mı yoksa içkinin mi tesiriyle olduğunu bilmese de Alexa bir süre sonra rahatlayıp kahverengi tenli birine bakınmaz oldu. İçkisini tazelemek üzere yürüyordu ki Drew'ün az önce tanıştırdığı bir arkadaşı peşine takıldı.

"Alexa'ydı değil mi? Nasıl, eğlenebiliyor musun?" derken elini Alexa'nın omzuna atmıştı bile. Bu partide ne çok yılışık adam vardı böyle.

"Evet, parti harika." Kenara doğru bir adım attı, böylece kazara (!) içkisini onun üzerine dökebilecekti. "Ve senin ismin de Mike, değil mi?"

"Evet, hatırlamış olman hayret verici." Mike yakın durmayı seviyordu anlaşılan. "Ee Alexa, nerelisin?"

Alexa içkisinden bir yudum alıp biraz geri çekildikten sonra "Berkeley. Sadece hafta sonunu geçirmek üzere buradayım." dedi.

İşe bak, Alexa kaçtıkça o dibine girmeye çalışıyordu.

"Berkeley'de mi yaşıyorsun? Çok klasmış. Ama demek istediğim aslen nerelisin?"

Alexa şimdi lafın ucunun nereye varacağını anlamıştı. Gerçek bir 'Kaliforniyalı' olamazdı, değil mi? İnsanlar neden görgüsüzlük ederek sürekli ona etnik kökenini sormaya çalışırlardı ki? Bu soruyu duymak, özellikle de bu şekilde sorulunca, kendisini her zaman merak konusu gibi hissettirirdi. Üstelik altın saçlı güzellik kraliçeleriyle dolu olan bu partide kendisini daha da çok 'başkası' gibi hissediyordu.

İşte şimdi *Bay Çok Yakın Duran*'a iki kat öfkelenmişti. Onu anasından doğduğuna pişman edecekti.

"Ah, buradan pek de uzak değil. Oakland'da büyüdüm. Kuzey Kaliforniya kızıyım yani!" dedikten sonra suratına kocaman ama sahte bir tebessüm yerleştirdi.

Mike, kıkırdayarak birasından bir yudum daha aldı.

"Hayır hayır, daha da aslen nerelisin? Annen baban nereli?"

Bu konuşma çok öngörülebilir ve çok rahatsız ediciydi.

"Annem babam da Kaliforniyalı. Babam, burada Los Angeles'ta yetişmiş ve annem de Körfez Bölgesi'nde. Ya seninkiler?"

Sırtında bir el hissedince rahatladı. Zaten onun olduğunu biliyordu ama dönüp Drew'ü görmek istedi yine de.

Drew, "Mike seni tekeline almaya mı çalışıyor yoksa?" dedi ve Mike'a sırıttı. "Nasıl gidiyor adamım?"

Mike'ın gözleri Drew'ün Alexa'nın sırtında kaybolan koluna takılı kaldı bir süre ve anında bir adım geri attı.

"Güzel güzel. Arkadaşım Alisha ile muhabbet ediyorduk."

"Alexa."

Mike güldü ve kadehini Alexa'ya doğru kaldırdı.

"Doğru, haklısın Alexa, elbette. Seninle konuşmak güzeldi."

O gittikten sonra Drew ile beraber ızgaraların olduğu yere doğru yürüdüler. Kimsenin duymayacağından emin olunca "Bu herifi hiç sevmedim." dedi Alexa.

Drew olduğu yerde durup Alexa'ya döndü ve "Neden, ne yaptı ki?" dedi.

Alexa, suratını ekşiterek "Düğünde yanımızda dolanan Bill'i hatırlıyorsun değil mi? Sinsi ve sınırlarını aşan Bill'i." dedi.

"Bu öyle bir şey değildi ki. Mike öyle bir adam mı? Kahretsin, üzgünüm. Daha önce yanına gelmeliydim."

İnanmıştı. *İlginç*. Çoğunlukla, bir kadın başka bir erkeğin sınırları aştığını söylediğinde yanındaki erkek hemen diğerini savunmaya çalışırdı. Bu defalarca kez gelmişti Alexa'nın başına. Ama Drew ona hemen inanmıştı. Neden böyle küçük bir şey Alexa'ya bu kadar dokunmuştu ki? Drew'ün eline uzandı.

"Hayır, sorun değil, ben hallettim. Sadece... Beni bir daha rahatsız ettiğini görürsen hemen gel, olur mu?"

Drew, onun elini sıkarken gülümsedi ve "Kesinlikle. Hadi gidip daha iyi insanlarla muhabbet edelim." dedi.

Drew, onu aynı hastanede çalışan arkadaşı Luke ve kocası Brendan -aynı zamanda Drew'ün basketbol arkadaşlarından biriydi- ile tanıştırdı.

"Ahh, Drew'ün son zamanlarda Körfez Bölgesi'ne yaptığı gizemli seyahatlerin sebebi sen olmalısın." dedi Luke. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Drew'ün yüzü mü kızardı? Güneşten dolayı olmalı *ama beş dakika önce sanki bu kadar pembe değildi.*

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum, Luke ve Brendan."

Brendan, Alexa'nın elindeki bardağı işaret ederek "O sangria mı? Tadı nasıl?" diye sordu. Alexa bir yudum daha aldı ve kadehini neredeyse yarıladığını fark etti o anda.

"Harika ama uyarmadı demeyin içinde umduğunuzdan daha fazla alkol bulabilirsiniz. Birkaç saat sonra Drew buradan beni sırtlayarak çıkarsa sebebi bu elimde gördüğünüz içkidir."

"Ah!" dedi Drew. "Alkolün tadına varabilmek için yanında bir şeyler yemek ister misin? Hamburger, sosisli sandviç, tako..."

"Kesinlikle sosisli sandviç." dedi Alexa. "Bugün 4 Temmuz. Bugün sosisli yemeyen Amerikalıyım demesin."

Luke'un kaşları kalktı, ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ki Brendan'ın dürtmesiyle kapadı ağzını.

Alexa, "Bunu gördüm." dedi ve dördü birden güldüler.

Luke, "Sosis şakası için seni yeterince iyi tanımıyorum, bu yüzden bunu görmemiş gibi yap." dedikten sonra biraz durdu ve "Ama üçüncü sangrianı içtikten sonra söyleyebilirim istersen." diye sürdürdü sözlerini.

Drew, "Ah hayır, şimdi seni bu ikisiyle baş başa bırakmaktan korktum işte. Sadece Tanrı ne yapacaklarını veya söyleyeceklerini bilir." diye mızırdandı.

Alexa, ona el sallayıp git işareti yaparken "Haydi git ve sosislimi getir. Ben onu yerken nasıl bakacaklarını ve şaka-

larını içlerinde tutup tutamayacaklarını görmek istiyorum. Belki tatlı olarak da çubuklu dondurma alırsın, ha?" dedi.

Sosislileri yedikten sonra Alexa tuvalete gitmek ve içkisini tazelemek için müsaade istedi. Tuvaletten çıkınca Heather ve Emma'nın yanına yürüdü, dün akşam tanıştığı Lucy ve Robin de oradalardı.

"Selam Alexa!" dedi Heather. "Eğleniyor musun? Bu ekibi, henüz ortaya çıkarmadığım beyaz sangrianın bir kısmı için mutfağa götürüyordum. Bize katılmak ister misin?"

Kimse böyle bir teklife hayır diyemezdi ve Alexa onların peşine takılıp mutfağın yolunu tuttu.

Sangriaları doldururken "Eee Alexa, burada Santa Monica'da mı yaşıyorsun?" diye sordu Heather.

Alexa, diğer kızlar bana bakıyor mu diye bakışlarını odada gezdirdi. *Henüz değil, en azından.* Acaba Drew ve Heather ne kadar zaman önce flört etmişlerdi?

"Yok, sadece hafta sonunu geçirmek için buraya geldim. Normalde Berkeley'de yaşıyorum."

Lucy'nin gözleri bir anda Alexa'ya döndü. *Ne dedim de bu kız öyle baktı bana?* Gözlerini Alexa'dan ayırmadan içkisinden bir yudum alıp "Oralı mısın? Orada ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Evet, Körfez Bölgesindenim ve belediyede çalışıyorum."

Diğer üç kadın kahkahalara boğulunca Alexa kaşlarını kaldırıp onları şöyle bir süzdü ve "Yanlış bir şey mi söyledim?" dedi.

Robin, içkisinden bir yudum alıp sırıttı ve "Lucy artık gece boyu yanından ayrılmayacak, ona gülüyorduk." dedi.

Lucy, gözlerini devirerek "Merak etme benimle dalga geçiyorlar, seninle değil. Öğretmenlikten istifa edip hukuk okumayı düşünüyorum ve Berkeley'deki Hukuk Fakültesi en uygun seçenek gibi görünüyor. Ama orada yaşayıp belediyede

çalışıyor olman hukuk fakültesinde ihtisas yaptığın anlamına gelmiyor, değil mi?" dedi.

Alexa, kadehini doldurması için Heather'a uzatırken "Belki ihtisas yapmıyorum ama Berkeley Hukuk'tan mezun oldum, yani..."

Lucy onun yanına o kadar hızlı geldi ki neredeyse Heather'ı yere serecekti.

"Bana her şeyi anlat."

Alexa içeri gidince Drew de Luke ve Brendan'dan yeteri kadar şaka ve muziplik duydu.

"Tanrım, ona nasıl baktığını görmelisin." dedi Luke. "Benim şeye baktığım gibi..."

"Gerçek bir sosise mi?" diye tamamladı Brendan.

Luke ve Brendan'm kahkahalarının bitmesini bekledikten sonra "Ah, ikiniz de çenenizi kapar mısınız artık!" dedi Drew.

"Hayır, hayır ama bu iyiydi." dedi Brendan. "Şu haline bak, geri dönüp dönmediğini görmek için evi gözlüyorsun ve sadece içeceğine bakıyormuş gibi davranmaya çalışıyorsun."

Drew, bakışlarını tekrar onların olduğu tarafa kaydırdı. Pekâlâ, tamam, onu Alexa'nın yolunu gözlerken yakalamışlardı. Sadece dışarıda olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Bu gerekçeye kendisi bile inanmadı.

Bir süre sonra, Kat, hastanelerindeki bir başka doktor, geldi yanlarına.

"Selam Drew. Dün sahilde koşarken mi gördüm seni? Sana bağırdım ve eğer o sensen cevap vermedin." Kat, Drew'ün evine yakın oturuyordu ve bazen birlikte koşu yapıyorlardı.

Drew, "Öğle civarı mı? Evet, o bendim. Sarurum dalmışım. Seni duymadığım için üzgünüm." dedikten sonra tekrar eve çevirdi bakışlarını.

"Hıh, bu hafta sonu bir şey mi oldu da dalgındın?" dedi Brendan. "Ya da kim yüzünden mi demeliydim?"

Attıkları kahkahadan Drew'ü duyup duymadıkları anlaşılmasa da "İkiniz de pisliksiniz." dedi Drew.

"Bu kadar hukuk muhabbeti yeter." dedi Heather. Bu zamana kadar mutfak masasının etrafında oturmuşlardı. "Daha ilginç şeylerden konuşalım hadi. Alexa, Drew ile nasıl tanıştınız?"

Hmm, hangi hikâyeyi anlatsam ki? Bunu planlamamışlardı işte.

"Bir düğünde tanıştık." Bir yudum daha aldı. Eğer Drew gerçeği söylemesini istemiyorsa, tüm bu sangriayı içmeden önce çakma hikâyeyi anlatmasını söylemeliydi ona. "Birkaç gün önce eski kız arkadaşının düğünü vardı ve biz asansörde karşılaştık. Onun bir flörte ihtiyacı vardı, ben de o gece müsaittim ve..."

Masadaki herkes, Alexa da dâhil, kahkahalara boğuldu.

"Ah, tam da Drew'e göre bir hikâye!" dedi Robin. "Asansörde bir kızla tanış ve o gece katılacağın düğün için onu flörtün olmaya ikna et."

"O gece değildi. O..."

Emma araya girdi.

"Geçtiğimiz mayısta olan düğün mü? Ah dostum, onunla o düğüne gidecektim ama babam ameliyat olduğundan gidemedim."

Dur bir dakika, bu o Emma mıydı? Ne yani, bu masadaki herkes bir zamanlar Drew ile çıkmış mıydı?

"Bu masadaki herkes Drew'le çıktı mı?" Kahretsin, bunu sesli bir şekilde sorması yanlıştı belki ama en azından elinde bir cevap olacaktı.

"Ben çıkmadım!" dedi Lucy. Ama Heather, Emma ve Robin'in elleri havadaydı. *Hı-hı.*

"O çok tatlıydı." dedi Robin. "Çok güzel bir ilişkimiz olmuştu."

Masadaki herkes kafasını sallayarak onayladı.

"Ne kadar? Neden bitti?" diye sordu Alexa. Ne yapacaktı yani, günlerdir bu konuyu düşündüğü halde, Drew'le çıkmış olan bu kadınlara bunları sormayacak mıydı? Zaten hafiften sarhoş olmaya başladığından iradesi yavaş yavaş kayboluyordu.

Soruyu Heather cevapladı.

"En azından benim için gerçekten iyi gidiyordu. Şeyi düşünmeye başlamıştım... Şey, her neyse, bunu aştım artık. Ama yaklaşık iki ay sonra, bir gece geldi ve bana bu işi bitirmenin en iyi yolunun biz hâlâ –"

"Arkadaşken mümkün olduğunu söyledi." diye lafa girdi Emma. "Evet, bana da aynı konuşmayı yapmıştı. Yine de çok tatlıydı. Hatta ona darılmadığımdan emin olmak için bana çiçek bile gönderdi sonradan."

Robin güldü.

"Bana da iki ay sonra aynı konuşmayı yaptı ama çiçek yoktu. Demek ki sonradan geliştirmiş o taktiği."

Heather bir kez daha araya girdi.

"Hepimizin hâlâ onu seviyor oluşu, onun ne kadar muhteşem bir adam olduğunu göstermiyor mu sizce de? Ve bir şey daha. Belli ki sadece harika kadınlarla çıkıyor." dedikten sonra ayağa kalkıp boşalan kadehleri doldurdu.

"Söyle bakalım bu sangrianın içine ne koydun?"

Muhabbet kokteyllere ve içkilere kaydı. Alexa, zihni allak bullak olmuş olsa da sohbetin içinde kalmaya çalıştı. Bütün olan bitenden sonra, bunları Drew'den duymadığına sevinmeli mi yoksa üzülmeli miydi, bilemedi.

Drew, en az üç kez Alexa'yı bulmak için eve girmeyi düşündü ama her seferinde kendini durdurdu. En sonunda onu Lucy ve Robin ile birlikte çimlerde yürürken gördü. Kat'i de yanına alarak onlara doğru yürüdü.

Elini sırtına koyduğu anda Alexa zıpladı.

"Hey, sadece benim." Muhtemelen Mike'ın verdiği rahatsızlık yüzünden böyle davranıyordu. "Eğleniyor musun?"

Alexa, "Evet." dedikten sonra bir adım geri çıktı ve etrafına şöyle bir baktı. "Harika bir parti."

Yüzüne düğündeki gibi sahte bir gülümseme yerleştirerek elini Kat'e uzattı ve "Selam, ben Alexa." dedi.

"Ah, üzgünüm." diye araya girdi Drew. "Kat, bu Alexa. Hafta sonu için beni ziyarete geldi. Alexa, bu da Kat. O da bir doktor ve bazen koşu yaparken bana eşlik ediyor."

"Harika. Tanıştığımıza çok sevindim Kat." Alexa, içkisinden bir yudum daha alıp Lucy ve Robin'in olduğu tarafa döndü.

Bir sorun mu vardı? Galiba vardı.

Brendan, onların arasına karışırken "Bu kadar süredir içeride ne yapıyordunuz hanımlar?" diye sordu.

Robin, Lucy ve Alexa aynı anda güldü. Alexa, Drew'e değil de onlara bakıyordu. Neden bu kahkahayı onunla paylaşmıyordu?

"Ah, sadece çene çalıyorduk." dedi Lucy. "Şey, hem içip hem muhabbet ediyorduk." Sonra da Alexa'ya dönüp "Tan-

rım, Alexa, sana tutuklanan öğrencilerimden bahsetmeyi unuttum..."

Lucy, öğrencilerini ve güvenlik görevlileri tarafından böğürtlen çalılıklarına kadar kovalandığı bir mezarlık hakkında uzun bir hikâye anlatmaya devam ederken, Alexa'yı izliyordu Drew. Diğer kadınların yanında tamamen rahat bir şekilde takılıyor, yüzünde Drew'ün nefret ettiği sahte gülümseme olmadan kahkahalar atıyordu.

Her şeye rağmen yüzünde gergin bir ifade vardı. Drew koluna dokunduğunda ona döndü ama vücudu kaskatıydı.

Kısık sesle "Her şey yolunda mı?" dedi Drew.

Alexa gülümsedi ama bu Drew'ü tatmin etmedi. Gerçek gülümsemelerinde olduğu gibi gözlerinin ardında yatan sevinç parıltısına sahip bir tebessüm değildi bu.

"Güzel her şey. Bana biraz daha sangria getirmek ister misin?"

Drew, sangria ile beraber cips ve soğanlı sos da getirdi. Grubun yanına geldiğinde kolunu Alexa'nın beline attı ama o buna müsaade etmeyerek Drew'den uzaklaştı.

"A baksana, Heather küçük kekler getiriyor. Gidip yardıma ihtiyacı var mı diye bakayım." Drew'ün kolunu havada bırakıp Heather'a doğru yürüdü.

"Bu cipsler bana mı?" diye sordu Carlos. Hemen arkasındaydı.

"Hey, adamım, ne zaman geldin?"

Carlos bir avuç cips alırken "Şimdi. Neden o kadar üzgün duruyorsun? Alexa nerede?" dedi.

Drew, boştaki eliyle Alexa'nın olduğu tarafı gösterip "İşte orada pislik herif. Heather'a kekleri dağıtırken yardım edecekmiş..." Alexa ve Heather'ın kendisinin tanımadığı üç adamla konuşmaya başladığını görünce sustu. "Galiba Heather onu başka insanlarla tanıştırıyor."

Carlos, uzunca bir süre ona baktıktan sonra kafasını salladı ve "Gidip bir merhaba diyeyim. İçkiler nerede?" dedi.

Drew, içkilerin yerini gösterdikten sonra hatır hutur cips yerken Lucy ve Brendan'ın sörf hakkındaki muhabbetlerini dinledi. Üzgün falan değildi. Alexa'nın tanımadığı üç adamın yanında olmasındansa kendi yanında olmasını tercih ederdi tabii ki ama yine de üzgün falan değildi.

Carlos'un onlara yaklaşmasını ve elini Alexa'nın omzuna koymasını seyretti. Alexa, Carlos'a sarılıp ona kocaman bir gülümseme bahşettikten sonra onu küçük gruplarına dâhil etti. Drew, Alexa'nın gözlerinin onu aramasını bekledi. Muhtemelen göz teması kurarak ona kendilerine katılması için sinyal verecekti. Ama Alexa kafasını çevirmedi.

Alexa, partiye gelmeden önce Drew ile konuşmaya çalışmadığı için mutluydu. Ona karşı hisleri ve onunla nasıl bir ilişki kurmak istediği hakkında onur kırıcı bir konuşma yapacak ve karşılığında kendisine acıyarak bakan bir çift göz bulacaktı.

Anlaşmanın ne olduğunu her zaman biliyordu. En kötü kısım da buydu zaten. Ta en başından beri onun kim olduğunu ve ne amaçla onu yanında istediğini biliyordu, Drew sınırları o şekilde çizmişti. Kendisi gibi birinin onu değiştireceğini mi sanıyordu?

Kendini toparlamak için zihninde motivasyon konuşması yapıyordu. Ama her seferinde Drew'ü yanında dikilmekte olan seksi, sarışın 'koşu arkadaşı' Kat ile görüyor ve duyduğu utancı yok etmek için biraz daha sangria içiyordu.

Tanrı'ya şükür en azından kimse bilmiyordu. Hislerini Drew'e söylememişti ve mutfakta diğer kadınlarla otururken yüzünü rahat ve muzip bir şekilde tutmayı başarabildiğinden neredeyse emindi. Bu kadar kederinin arasında bir de onların acıma dolu bakışlarıyla başa çıkamazdı.

Aslında Drew'e kızabilse işi çok daha kolay olurdu. Ama onun bir suçu yoktu ki. Tüm bu süre zarfında kendisine karşı son derece dürüst olmuştu. Yok bana şöyle bakıyor, şöyle dokunuyor yahut konuşurken ses tonu şöyle oluyor diye kafasında türlü türlü hikâyeler uyduran kendisiydi sonuçta.

Onu buradan götürecek uçağa binmesine yirmi dört saatten az kalmıştı. Kederini yirmi dört saat daha içine gömüp daha sonra doyasıya üzülebilirdi.

Bilinçsiz bir şekilde dostça bir yüz görmek için etrafına bakındı. Bazıları aşinaydı, bazılarının yanında rahat hissedip kendisi olabiliyordu. Bazılarına ise sahte de olsa gülümsemek zorunda değildi. Ama yüzünü gördüğünde yaralı hissettiği tek bir kişi vardı, o da Drew'dü.

Bir bardak sangria daha devirmişti ki omzunda bir el hissedip döndü.

"Carlos!" En sonunda, bir saatten daha uzun süre tanıdığı biri denk gelmişti. "Burada olacağını biliyordum. Nasılsın?" Ona sarılırken gözlerine dolan yaşların onu görmenin verdiği mutluluktan mı yoksa içkiden mi kaynaklandığından pek emin olamadı. Her ikisi de muhtemeldi. En azından kendisine karşı hep nazik olan Carlos ile vedalaşma imkânı bulmuştu.

Elini Alexa'nın omzuna atıp "Harika." dedi Carlos ve elindeki bira şişesini Alexa'nın plastik bardağıyla tokuşturdu. "Burada olacağını biliyordum. Drew, bütün hafta senden bahsetmenin yollarını aradı."

Alexa, bakışlarını elindeki bardağa indirirken, *kesin öyledir*, dedi içinden.

Drew'ün gruba katılmak için yanlarına geldiğini görünce, kimseye açıkça belli etmeden yerini değiştirerek onun kendisine temas etmesini engelledi. Şu anda sırtında ya da belinin etrafında oluşacak o sıcak, sıkı dokunuş hissini kaldıramazdı. Ama şimdi bunun hiçbir şey ifade etmediği ortaya çıkmıştı. Artık onu rahatlatmak yerine sadece sinirlendiriyordu. Gerçi siniri kendi içinde kalıyordu ama olsun.

Drew ve Carlos'u orada bırakıp Lucy ile birlikte biraz daha beyaz sangria getirmeye gitti. Aklı ona daha fazla içmemesini söylüyordu ama şu anda Drew'ün yanından kaçmak için en iyi yol buydu. Tıpkı sangrianın kendisi gibi.

Alexa ondan kaçıyor muydu yoksa ona mı öyle geliyordu? Muhtemelen öyleydi. Yoksa hayal mahsulü müydü bunlar? Ama olay şu ki, bir saat boyunca Heather, Emma, Robin ve Lucy ile takılmış ve hiç tanımadığı bir grup erkekle sohbet etmişti. Ona doğru yürüdüğünde ondan uzaklaşıyor, dokunmaya çalıştığında yerini değiştiriyor ve yanından ayrılmak için muhakkak bir bahane buluyordu.

Onu bir süre yalnız bırakıp başkalarıyla konuşmaya çalıştı ama nerede olduğunu ve kimlerle muhabbet ettiğini sürekli gözetliyordu. Kendine bunu gerekirse onu Mike'tan kurtarmak için yaptığını söylüyordu ama bunun doğru olmadığını çok çok iyi biliyordu.

En sonunda onu içkilerin olduğu masanın orada tek başına dikilirken görünce ona doğru yürüdü, sorunun ne olduğunu muhakkak öğrenmeliydi. Ama yanına ulaşamadan Carlos bitiverdi Alexa'nın yanında. Elini omzuna atıp kulağına bir şeyler dediğinde Alexa öyle bir kahkaha attı ki Drew avlunun öbür ucundan bunu rahatlıkla duydu. Drew yanlarına vardığında hâlâ kıkırdıyorlardı.

"Hey millet, eğleniyor musunuz?"

Alexa'nın eline uzandı ama o sol elindeki içkiyi sağ eline alarak bu hamlesini boşa çıkardı. Drew'ün olduğu tarafa baktı fakat çok geçmeden Carlos'a döndü. Yüzü gülüyordu ama gözlerinin içindeki parlaklık kaybolmuştu.

Carlos ona bakıp sırıttı, suratındaki o ifade suçluluk duygusundan mı kaynaklanıyordu?

Kız arkadaşımın kulağına ne fısıldadı bu herif?

"Evet, biz... Parti hakkında konuşuyorduk." dedi Carlos ve bakışlarını hemen Alexa'ya kaydırdı. Birbirlerine dönüp

öyle bir sırıttılar ki Drew kendini dış kapının mandalı gibi hissetti.

"İkiniz çok sıkı fıkı görünüyorsunuz. Yoksa kaçışınızı planlayıp yalnız kalmanın yollarını mı arıyorsunuz?" Drew şaka yapmıştı ama sesi pek şaka yapar gibi çıkmamıştı.

Alexa tüm kızgınlığıyla doğrudan ona bakarak "Bu bir çeşit suçlama mıydı? Öyle hissettirdi de." dedi.

Carlos, elini Alexa'nın omzundan çekti. Drew, zaten gün boyunca o elin orada durmasından rahatsız olmuştu ama şimdi bir öfke patlaması geçirmek üzereydi.

"Çok doğru bir noktaya parmak bastım galiba." Bunu neden söylemişti ki? Carlos ve Alexa'nın arasında bir şeyler olduğuna gerçekten inandığından mı? Yoksa?

"Bilmiyorum Drew." diye çıkıştı Alexa. "Bence sen benden kaçışını planlayıp buradaki kadınlardan hangisinin yeni 'arkadaş'ın olacağını kestirmeye çalışıyorsun. İstersen hemen evime dönebilirim, böylece bu büfede seni işinden alıkoyacak bir sandviç kalmamış olur."

Pekâlâ, kesinlikle yolunda olmayan bir şeyler vardı.

"Ne halt demeye çalışıyorsun sen?"

Alexa'nın dudakları, bazı insanların bir gülümseme sanabileceği şekilde eğildi.

"Ne anladıysan o." İçkisinden son bir yudum alıp bardağı masaya koydu. "Bekle, muhtemelen hatırlamıyorsun. Bu durumda, sandviç ve büfe metaforu–"

"O lanet metaforun ne olduğunu biliyorum Alexa. Hatırlıyorum. Bugün senin derdin ne?"

Carlos uzaklaşırken "Kolay gelsin." diye mırıldandı.

"Bugün benim derdim ne, öyle mi?" Alexa artık gülümsüyor gibi yapmıyordu. "Benim derdim ne biliyor musun? Alnımı Drew Nichols son kullanma tarihi için kontrol eden mükemmel arkadaşlarınla tanışmaktan bıktım. Düğün çok

eğlenceliydi ama artık benim için eğlenceli ya da komik değil, özellikle de içimde son kullanma tarihimin 5 Temmuz olduğu yönünde güçlü bir his varken."

Drew, onun elini öyle sıkı kavradı ki Alexa kıpırdayamadı. Sonra da onu evin üst katına doğru çekiştirdi. Heather'm yatak odasına girer girmez kapıyı kapadı ve "Tamam, artık seyircilerimiz olmadan konuşabilir miyiz lütfen?" dedi. Merdivenleri çıkmak sinirlerine iyi gelmişti. "Neler oluyor? Sadece şaka yapmaya çalışmıştım. Yine de öyle bir şey dediğim için pişmanım."

Alexa güldü ama hiç onun tarzmda bir gülüş değildi bu.

"Carlos'la düzüşüyor olsaydım bunun senin için ne önemi olurdu ki? Umurundaymış gibi davranmayı kes artık."

Hayda, bu da nereden çıktı şimdi?

"Lanet olsun Alexa. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Hadi ama ne olduğunu söyle bana. Sabahtan bu yana ne değişti?" Ona doğru bir adım attı ama o geri çekildi.

"Endişelenmen gereken bir şey yok Drew. Dışarı çık, arkadaşın Kat ile takıl. Kendimi meşgul edebilirim."

Drew rahatlamıştı. Sorun kıskançlıktı! Bunu düzeltip her şeyi eski haline getirebilirdi.

"Bu muydu yani? Monroe, Kat ve benim aramda bir şey yok – biz sadece arkadaşız." Bir anda aklına bir şey gelmiş gibi "Sana söylemeliydim, Robin... Ve Emma ile çıktım. Yoksa sana söylediler mi? Sana tuhaf mı davrandılar? O yüzden mi kızdın?" dedi.

Alexa, ellerini iki yana açarak "Hayır Drew, buradaki herkes harika. Hatta kadınlar, muhteşem Drew Nichols ile bir ay geçirme ya da onunla yatma kulübünde gayet hoş karşıladılar beni. Tabii başıma gelecekleri bildiklerinden gözlerinde oluşan acıma duygusunu saymazsak. Adamlarsa senin benimle işin biter bitmez üzerime atlayacaklarmış gibi bakıyor-

lar. Sonuçta sana layıksam ortada güzel bir şeyler vardır diye düşünüyorlar herhalde. Dürüst olmak gerekirse, düğünden beri olanlar hep aynı." dedi.

Drew, hâlâ sorunun ne olduğunu anlayamamıştı. Belki de kadınları asla anlayamayacaktı.

"Neden düğünü gündeme getiriyorsun ki şimdi? Düğünde her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum."

Alexa, Drew'e doğru bir adım attı ve "Düğünde her şey yolundaydı çünkü hiçbir şey gerçek değildi. Seninle iki gün önce tanışmıştık, seni tanımıyordum, hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve o zamanlar seni umursamıyordum." dedi.

Drew gülümseyerek onun eline uzandı.

"Bu, artık beni umursadığın anlamına mı geliyor?"

Alexa, elini çekip hızlı adımlarla kapıya yürürken "Siktir git Drew." dedi.

Görünüşe göre, söylenecek doğru şey bu değildi ama ağzından çıkmıştı artık.

"Hayır, bekle Alexa. Ben... Hiçbir şey anlamıyorum. Gitme lütfen." Bu meseleyi halletmesi gerekiyordu. Kızmasını istemiyordu. Hele hele bu işin bitmesini hiç istemiyordu.

Alexa elini kapı tokmağından çekti ama sırtı hâlâ Drew'e dönüktü. Drew, onun dönmesini istiyorsa bir şeyler söylemek zorundaydı. Belki dürüstlük işe yarardı.

"Ne demek düğün gerçek değildi? Bana gerçek gibi gelmişti hâlbuki."

Gerçekten de öyleydi. Ona ilk dokunduğu andan itibaren, ona gülümseyen, onunla şakalaşan, sırlarını paylaşan, onu dinleyen, onunla beraber ağlayıp gülen bu kadının kendisine ait olduğu hissine kapılmıştı. Onunla ilgili her şey, onu çok az tanıdığı zamanlarda bile başından beri gerçek gibiydi. Şimdi birbirlerini gerçekten tanıyorlardı ve bu gerçeklik hissi

her zamankinden daha fazlaydı. Sanki hayatı en sonunda bir anlam kazanmış gibiydi.

Bütün hafta boyunca kendine bu hafta sonundan sonra onunla bu işi bitireceğini söylemeye çalışmış ama onu havaalanında gördüğü ilk anda bunun gerçekleşmeyeceğini çok iyi anlamıştı. Yapamazdı böyle bir şeyi.

Alexa yüzünü ona döndü ve Drew doğru şeyi söylediğini düşündü. Ama yüzündeki ifadeyi görünce bu düşüncesinden anında vazgeçti.

"Düğünün gerçek olmadığını biliyorum Drew. Çünkü düğünde beni kız arkadaşım olarak tanıtmıştın. Gerçek hayatta ise senin için bir hiçim."

Drew kafasını salladı. Alexa bir hiç olmaktan fersah fersah uzaktı.

"Öyle değ–"

"Öyle! Düğünden beri ben ya sadece Alexa, ya 'arkadaşım Alexa' ya da ara sıra heyecan yaşatan Alexa'yım. Ama asla kız arkadaşım Alexa değilim, çünkü gerçek hayatta Drew Nichols'm kız arkadaşı olamaz. Sorun değil –en azından dürüstsün– ama bunları şu anda ben uyduruyormuşum gibi davranma sakın."

Ah, Tanrı'ya şükür artık Drew'e kızacak haklı bir sebebi vardı. Daha önce ona kızgın olduğu için suçluluk duymuştu; sonuçta ona karşı duygular besliyor olması ya da bu hislere karşılık vermemesi -ki Alexa birkaç gün önce bu konuda oldukça iyimserdi- Drew'ün suçu değildi.

Ama şimdi, düğünde onu kalkan görevi görmesi için yanında tutmamış gibi davranması onun suçuydu işte. Ve onu umursadığını söylediğinde yüzünde oluşan o kendini beğenmiş ifade de cabası...

Drew, gözlerini ovuşturduktan sonra parmaklarını saçlarında gezdirdi. Alexa, bütün bunlardan sonra bile uzanıp o eli tutmamak için kendisini zor tutuyordu.

"Alexa, bunun hakkında konuşabilir miyiz, lütfen?"

Alexa kafasını salladı. Şu an istediği son şey patentli Drew konuşması dinlemekti.

"Konuşmaya lüzum yok. Yapılacak şey belli."

Drew bir adım daha yaklaştı ona. Alexa, asla geri dönüşü olmayan bu kavganın ortasmda bile, sadece onun kollarma atılmak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istediği için kendine kızıyordu.

"Hadi ama biraz sakinleşip bir şeyler söylememe müsaade eder misin lütfen?"

Artık kendisine kızmasına gerek kalmamıştı çünkü hiçbir şey, onu sakinleşmesini söyleyen bir adamdan daha fazla kızdıramazdı.

"Duygularımın senin için bir değeri olmadığını anladım ve bu konuda sakin falan olamam."

"Hayır, hayır, öyle demek istemedim. Ben sadece..." Durdu ve elini Alexa'nın kolunun üzerine koydu. "Sadece açıklamak istiyorum."

Bu dokunuşla birlikte Alexa'nın gözüne yaşlar hücum etti. Kolunu sallayıp diğer tarafa dönerken "Endişelenme Drew. Açıklamana gerek yok. Duyguların o kadar açık ve belli ki." dedi ve onun kendisine erişemeyeceği bir hızda kapıyı açarak merdivenlerden aşağı koştu.

Neyse ki tuvalette kimse yoktu. Birkaç dakika boyunca başını eğip derin nefesler aldı ve her an akacakmış gibi duran gözyaşlarını geri gönderdi. Ellerini yıkayıp gözlerinin altına soğuk su sürdü ve yüzüne sanki az önce bir ilişkiyi bitirme kavgası yapmamış gibi sahte bir tebessüm yerleştirdi.

Tuvaletten çıkınca elinde küçük keklerle mutfaktan çıkmakta olan Heather'a rastladı.

Heather, "Mükemmel, bunları taşımama yardım edebilirsin." dedi ve eline bir tepsi tutuşturdu. Alexa, kendisini oyalayacak bir meşgale sağladığı için ona minnettar vaziyette elindekileri dışarı taşıdı. Kapıdan çıkmadan önce hızla dışarıyı taradı ve Carlos ve Drew'ün avluda olmadıklarını gördü.

Lucy'yi görünce ikisi için bir tabağa iki kırmızı kek koydu ve "Favori renginin bu olduğunu söylemiştin, değil mi?" dedi. Kekleri yiyince dilleri kıpkırmızı oldu ve dudaklarının üzeri donmuş krem peynir yüzünden lekelendi. Robin elinde bir tomar peçete ve kekle onlara katıldı. Etraflarındaki kalabalık dağılmaya başlayınca Drew'ün sesi duyuldu.

"Alexa." Sesi sanki hiç kavga etmemişler gibi gayet sakindi. "Hastaneden aradılar. Otuz dakika içinde orada olmalıyım." Elini Alexa'nın omzuna atıp anında geri çekti. "Bunu size yaptığım için üzgünüm millet, ama Alexa'yı sizden almak zorundayım: görev beklemez."

Alexa, ona kalıp eve daha sonra döneceğini, gidip kendi kendini becermesini söylemeyi geçirdi aklmdan ama aldığı siyasi eğitim, ona bu kadar içki içtikten sonra burada kalmasının mesleki açıdan da kendisini sıkıntıya sokabileceğini söylüyordu. O yüzden millete sarılarak 'bir dahaki gelişime' şeklinde yalandan sözler verdi ve Drew'ü arabasma doğru takip etti.

Drew, Alexa gittikten sonra bir süre daha Heather'ın yatak odasmda kalmıştı. Onun peşinden koşup ona her şeyi yanlış anladığını, hislerinin o şekilde olmadığını söylemeyi düşünmüştü ama az önce hararetli bir konuşma yaptıklarından bu meseleyi parti bittikten sonra evde daha rahat konuşabileceklerini düşünüp vazgeçmişti.

Ama çok geçmeden hastaneden arayıp çağırmışlar ve o da mecburen aşağı koşup onu götürmek zorunda kalmıştı. Carlos'tan onu evine bırakmasını istemeyi düşünmüş ama henüz birkaç dakika önce onu Alexa'ya yazmakla suçladığı aklına gelince şu anda ondan iyilik isteyemeyeceğini akıl etmişti. Ayrıca, Alexa'nın ona kızdığını sanıp onu partide bıraktığını düşünmesini de istememişti.

Dışarı çıkıp onu bulduğunda yüzündeki ifadeden ve gözlerini ondan kaçırmasından kendisiyle gelmeyeceği hissine kapılmıştı. Bu gerçekten onu kızdırırdı işte. Hatta onun bunu bilerek yaptığını bile düşünebilirdi.

Sessizlik içinde giderken Drew bir şeyler demek üzere ağzını açmıştı ki Alexa ondan önce davrandı.

"Gerçekten hastaneden aradılar mı yoksa kaçmak için bahane mi uydurdun?"

Drew'ün kan beynine sıçradı.

"Senin derdin ne ha, Alexa? Gerçekten? Sırf seni oradan çıkarmak için arama yalanını söylediğimi mi düşünüyorsun sahiden? Bu kadar çocuk olduğumu mu düşünüyorsun?"

Alexa yanıt vermedi, Drew ona bakınca omuz silkmekle yetindi sadece. Bu, Drew'ün öfkesini katlamaktan başka bir işe yaramadı.

"Gerçekten mi? Beni sallamıyorsun, çünkü seni arkadaşlarıma kız arkadaşım olarak tanıtmadım, bu mudur yani? Sırf seni tarif etmek için kullanmamı istediğin kelimeyi kullanmadığım için, sana ve tüm arkadaşlarıma yalan söyleyen bir tür aşağılık olduğuma mı karar verdin? Sırf sen ahbabın Teddy ile telefonda kırk beş dakika boyunca lanet birkaç cümle konuşacaksın diye akşam yemeği rezervasyonumuzu bir saat ertelediğinde ben sana başkalarının hislerine önem vermeyen işkolik bir şırfıntısın falan dedim mi? Hayır demedim ama kalıbımı basarım ki diyebilirdim."

Bu sözlerden sonra Alexa'nın sert bir tepki vermesini bekledi ama dönüp ona baktığında lakayt bir ifadeyle önüne baktığını gördü.

"En azından hakkımda gerçekten ne düşündüğünü öğrenmiş oldum."

Drew'ün öfkesi geldiği gibi hızlıca gitmişti. Arabayı park ederken "Hayır Alexa, ben..." demeye çalıştı ama Alexa çoktan arabadan inmişti. Peşinden gidip kapıyı açtı ve önce onun girmesine müsaade ederek ardından içeri girdi.

Kapıyı kapatır kapatmaz "Öyle dememeliydim. Öyle demek istemedim – hislerim o şekilde değil." dedi. Oturma odasındaki eşyalarını toplayan Alexa'nın sırtı ona dönüktü.

"Alexa! Hadi ama konuş benimle." Alexa en sonunda yüzünü ona döndü. Drew, onun elindeki eşya yığınına bakıp "Dur bir dakika, ne yapıyorsun sen?" dedi.

Oturma odasındaki tüm eşyalarını uçakta kullandığı büyük çantaya düzgün bir şekilde koymuştu.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Hem sen neden hâlâ buradasın? Hastaneye gitmen gerekmiyor mu?"

Drew, söylediklerine tepki olarak başını salladı. Her şeye tepki olarak.

"Hayır! Yani evet oraya gitmem gerekiyor ama hayır lütfen eşyalarını toplama. Şimdi gitme! Şimdi gidemezsin. Seninle konuşmam lazım."

Alexa, olduğu yerde sessizce dikilirken onunla göz göze gelmemek için bakışlarını Drew'ün boynunun altında bir yerlere sabitlemişti. Drew ona doğru yürüyüp onu omuzlarından tuttu. Alexa nihayet ona baktı ama sessiz kalmayı sürdürdü.

"Söz ver bana. Gitmeyeceksin. Eğer bu... Bu sana bir şey ifade ediyorsa ben hastanedeyken gitmeyeceğine dair söz ver bana."

Alexa gözlerini kapayıp başını öne eğdi ama Drew onu bırakmadı. En sonunda fısıldayarak "Tamam. Söz veriyorum." dedi.

Drew onu kucaklamak için kendine çekti. Alexa bir saniyeliğine başını onun omzuna yaslayıp hemen geri çekildi.

"Git. Geç kalacaksın yoksa."

Haklıydı. Drew, çıkarken omzunun üzerinden ona baktı ama o pencerenin olduğu tarafa dönmüş, dışarı bakıyordu.

Drew çıkar çıkmaz bir sandalyeye yığılıp başını ellerinin arasma aldı Alexa. Son birkaç saat resmen lanet bir kâbus gibi çökmüştü üzerine. Arabadayken onun hastaneye gidişini bekledikten sonra eşyalarını toplayıp bir taksiyle havaalanına gitmeyi planlamıştı ama şimdi onu bile yapamıyordu.

Alexa bir dövüşü bırakıp kaçacak en son kişiydi. Herhangi bir tartışmayı sonlandırmayı ve işi bitirmeyi sever ve her zaman tam olarak nerede durduğunu görmek isterdi. Ama bu sefer buradan kaçıp kurtulmak için can atıyordu. Nerede durduğunu zaten biliyordu; yüksek sesle söylemesi için ona ihtiyacı yoktu. Bu kavgayı bitirmek, kendisini bekleyen şeyle yüzleşmek ve Drew'ün kendisinden önceki kadınlara yapmakta ustalaştığı nazik ayrılık konuşmasmm tek kelimesini dahi duymak istemiyordu.

Daha da kötüsü, Drew bir ayrılık konuşması yapmak yerine onu burada kalmaya ikna etmenin bir yolunu bulmuştu. Bu sadece kaçınılmaz olanı erteleyecek, sonunda Drew yoluna onsuz devam etmeyi seçince canını daha fazla yakacak ve Alexa'nın kendisini daha aptal hissetmesine yol açacaktı.

İşte bu yüzden buradan gitmek istiyordu. Berkeley'ye uçup evine kapanabilir ve kimselere görünmeden dondurma yerken tüm gün ağlayabilirdi.

Ama ona ayrılmayacağına dair söz vermişti ve her ne kadar sözünden caymak istese de bunu yapamazdı. Şimdi burada oturup onu beklerken kendi düşünceleriyle başbaşaydı.

Maddie'yi aramayı düşündü ama kendini tutamayıp ağlayacağını bildiğinden vazgeçti. Üstelik istediği son şey, Drew'ün onu iki gözü iki çeşme ağlarken yakalamasıydı.

Tüm düşüncelerinden sıyrılıp üzerini değişti, eşyalarını toplayıp çantasına koydu ve işe konsantre olmayı deneyip başaramadı. En sonunda Drew'ün yatağına girip iPad'inden 'Yeşilin Kızı Anne'i açtı. Anne o taşı kendisine havuç diye seslenen Gilbert'ın kafasında parçalamakta haklıydı.

Drew, basit ama uzun süren bir ameliyatın ardından gece geç saatlerde eve geldi. Tanrı'ya şükür kolay bir ameliyattı çünkü aklı hep Alexa'daydı. Bir parçası, bir hiç gibi görünen bir şeyi öne sürerek kendisiyle kavgaya tutuştuğu için ona kızıyor ama öteki yanı, onun gitmiş olmasından ve onu bir daha göremeyecek olma ihtimalinden dolayı dehşete kapılıyordu.

Partide söylediği bir şey durmaksızın kulaklarında çınlıyordu: *"Gerçek hayatta ben senin için bir hiçim."* Gerçekten böyle mi hissediyordu? Ya da kendisi ona öyle mi hissettiriyordu? Çünkü şu anda gerçeğin bundan çok farklı olduğunun ayırdına varıyordu. Alexa onun için düşündüğünden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Eve girene kadar Alexa'nın sözünü tutarak evde olması için dua etti. Onu bulmayı umarak parmak uçlarında yatak odasına doğru yürümeye başladı. Gerçi onu bulunca ne yapacağını da bilmiyordu. Yol boyunca kafasında bu konuşmayı canlandırmıştı ama şu anda aklmdaki her şey uçup gitmişti.

Kapı eşiğinde durup içeri baktı ve rahatlayarak derin bir nefes verdi. Tüm ışıklar açıktı ve Alexa, artık onun aşina olduğu biçimde uyuyakalmıştı: Sol omzunun üzerine kıvrılarak

yatarken çarşafı çenesine kadar çekmişti. Farklı olarak iPad'i yüzünün üzerinde duruyordu.

Işıkları söndürüp karanlıkta soyundu. iPad'i komodinin üzerine koyduktan sonra onun yanına uzandı. Onunla yatağa girmeyi her zaman çok sevmişti. Onunla alakalı en çok hoşuna giden şeylerden biri de buydu: ne zaman kollarını ona dolasa sanki Alexa onun kollarında eriyip gidiyordu. Ama bu sefer ona dokunduğu anda Alexa kaskatı kesildi ve bu Drew'ün kalbini kırdı.

Onu biraz daha sıkarak ensesini, saçlarını ve yüzünün kenarını öptü. Birkaç saniye sonra Alexa'nın gevşediğini hissetti ve ellerini uzatıp saçlarını okşamaya başladı.

"Alexa, lütfen. Biraz konuşabilir miyiz?"

Alexa dönüp başını onun göğsüne yasladı ama bir şey demedi.

"Daha önce söylediklerim için üzgünüm. Çok kızmıştım ve yanlış anlaşıldım. Lütfen beni affet tatlım."

Alexa'nın yüzünü göremiyordu ve anormal bir şekilde nefes aldığını duyunca ilk başta sebebini anlayamadı. Ancak yüzünü okşamak üzere uzanıp da kafasını yukarı doğru kaldırınca yüzüne düşen gözyaşlarını fark etti.

"Ah hayır, Alexa. Lütfen, hayır, n'olur ağlama." Alnından öpüp onu daha da yakınına çekti ama bu Alexa'nın ağlama şiddetini biraz daha artırdı.

"Bunu yapamam Drew." Drew, hıçkırıkların arasından güçlükle anlayabiliyordu onu. "Bu çok... Canımı çok yakıyor. Bunu daha fazla sürdüremeyiz."

"Hayır!" Yanlış duyduğunu ümit ediyordu ama durumun öyle olmadığını biliyordu. "Hayır, bu hiç... Lütfen yapma böyle. Bunu bana yapma. Bize yapma. Alexa lütfen. Bunu her şeyden daha çok istiyorum. Sen beni mutlu ediyorsun. 'Biz' olmak beni mutlu ediyor."

Alexa kafasını sallarken hıçkırıkları daha da şiddetlenmişti.

"Ah Drew, sen çok... Lütfen bunu daha da zorlaş..."

Drew, onun ıslak yüzünü öpmek üzere eğildiğinden Alexa cümlesini tamamlayamamıştı. Alexa da onu tutkulu bir şekilde öptü, elleri Drew'ün vücudunda gezinirken hıçkırmayı sürdürüyordu. Drew, onu öperken göğüslerini okşadı. Kısa süreliğine onu öpmeyi bırakıp üzerindeki gömleği başının üzerinden çıkardı ve vücudunu aşağı doğru kaydırdı. Alexa tırnaklarını onun omzuna geçirmişti, Drew tısladı ama o durmadı.

Drew biraz daha aşağı kaydı, onu inletecek ve nefes nefese bırakacak yere doğru ilerliyordu. Alexa, Drew'ün saçlarını sıkıca kavramıştı ve Drew bir süre sonra onun kasılarak inlediğini duydu. Kafasını kaldırıp ona baktı. Gözleri kapalıydı ama gözyaşları yanaklarına hücum etmeyi sürdürüyordu.

Alexa, kondom paketinin açılma sesini duyunca gözlerini açtı. Drew, bacaklarının arasından her zaman baktığı şekilde ona bakıyordu: ona dokunmak ve Alexa'nın da ona dokunması için sabırsızlanan bir bakış. Alexa da aynı durumdaydı. Ellerini onun sıcak göğsünde yukarı aşağı kaydırıyordu. Drew, Alexa'nın ellerini tutup öptü. Sonra da tek eliyle onu bileklerinden tutup yastığa bastırdı.

Neredeyse Alexa'yı öpecek kadar eğildi, dudakları dip dibeydi ama daha fazla yaklaşmadı. Alexa ona doğru hamle yaptı ama o, dudaklarında ürkek bir gülümsemeyle geri çekildi.

"Ne istediğimi biliyorsun." dedi Drew, "Söyle bana. Sen ne istiyorsun?"

Alexa ona baktı ve kalbinin içindeki şeyi haykırdı.

"Seni. Seni istiyorum."

Drew, onun bacaklarını ayırıp içine girdi. Karşılıklı inlemeleri odada yankılanıyordu. Çok kısa bir süre sonra Alexa'nın tüm vücudu kasıldı ve daha fazla dayanamayıp patladı. Söylediği için daha sonra utanacağını iyi bildiği sözler dudaklarından dökülürken gözyaşları sel olmuştu.

Drew hızlandı ve çok geçmeden o da patladı. Vücudundaki titremeler nihayet durduğunda Alexa'nın üzerine yığıldı ve kulağına eğilip "Zaten seninim." dedi. Bunu o kadar kısık sesle söylemişti ki Alexa onu doğru duyduğundan emin değildi.

Drew ertesi sabah gözlerini açtığında Alexa'nın yanında olmadığını fark etti. Onun yattığı tarafa uzanınca soğuk bir boşlukla buluştu eli. Kalkıp odaya göz gezdirdi. Tüm hafta boyunca takılıp düştüğü köşedeki valiz yerinde değildi.

"Lanet olsun!"

İçeri odalara da baktı ama tüm emareler onun gittiğini gösteriyordu. Telefonuna bakınıyordu ki oturma odasındaki sehpanın üzerinde kendisini beklemekte olduğunu gördü.

Partideki davranışlarım için üzgünüm. İkimiz de bu işin bittiğini biliyoruz. Seninle harika zaman geçirdim Drew.

Bu muydu yani? *Seninle harika zaman geçirdim.* Dün gece ona duygularını ifade etmesine rağmen o kaçmak için sabırsızlandığı tek gecelik bir ilişkiyi geride bırakır gibi sabahın köründe gitmiş miydi yani?

Koltuğa uzandı, hâlâ çıplaktı.

Yıllar sonra ilk kez bir kadına gerçekten değer vermesinin neticesi, bir veda bile etmeden yüzüstü bırakılmak mı olacaktı? Molly'ye bundan bahsetse okkalı bir kahkaha atacağını biliyordu.

Doğrulup telefonu tekrar eline aldı. Telaş içinde Alexa'ya buraya geri gelmesini, onunla konuşmak istediğini, bunun harika bir zamandan çok daha fazlası olduğunu, ona kendini açıklama fırsatı dahi vermeden neden çekip gittiğini soran bir mesaj yazdı. Tam gönder tuşuna basıyordu ki telefon elinden

kayıp yere düştü. Bunun düşünmek için fırsat olduğunu düşünerek telefonu kırlentlerin altına ittirip üzerine oturdu. Neden bu kadar duygusaldı ki sanki? Kızlarla olan ilişkilerini defalarca kez bitirmişti. Acaba onlar da terk edildiklerinde böyle mi hissediyorlardı?

Öyle olmamasını umdu, yoksa kendini çok aşağılık hissedecekti.

Kıçının titrediğini hissedince uzanıp telefonu aldı. Belki de Alexa havaalanındaydı ve bir kez daha düşünüp ona geri döndüğünü bildiren bir mesaj atmıştı. Belki de kapının tam önündeydi ve ona birazdan kapıyı çalacağını haber veriyordu.

Mesaj Carlos'tandı. Alexa'dan değil.

Hey dostum, Alexa ile her şey yolunda mı? Dün geceki partiden bir anda gidiverince merak ettim.

Ah, kahretsin. Her şeyden öte, Carlos'tan özür dilemek zorundaydı.

Selam. Dün gece götlük yaptığım için üzgünüm.

Kahve makinesinin düğmesine basmak üzere ayağa kalktı, Tanrı'ya şükür dünden ayarlamıştı kahvesini.

Sorun yok. Gerçi endişelendiğin kişiler arasında olduğumu sanmıyorum ama neyse.

Kahve makinesine baktı ve ihtiyacı olandan iki kat fazla kahve hazırladığını fark etti. Kafasını sallayarak *Siktir et Alexa'yı, bunların hiçbirine değmezmiş. Bu duygusal saçmalığı da siktir et*, diye düşündü ve o anda koşuya gitmeye karar verdi.

Belki Kat'e rastlardı.

Alexa uçağa binip kemerini bağladı. İçinden uçağın bir an evvel kalkması için dua ediyordu çünkü aksi takdirde çantasını kaptığı gibi soluğu Drew'ün yanında almaktan korkuyordu. Duş almamış, saçları darmadağınık ve makyajsız va-

ziyetteydi. İki saatten fazla süredir havaalanındaydı ve tüm bu zaman boyunca, Drew kendisinin ayrıldığını fark etmeden önce geri dönüp onun sıcacık vücudunun olduğu çarşafların altına atlama dürtüsüne karşı koymaya çalışmıştı.

Dün gece uyumadan önce onunla olgun bir konuşma yapmayı düşünüyordu aslında. Ona karşı ne kadar güçlü duygular beslediğini söylemeyecekti çünkü onun bunu bilmeye ihtiyacı yoktu. Alexa'nın istediği son şey onun kendisine acımasıydı.

Ona karşı hiçbir şey hissetmediğini söylemeyi planlamıştı ama onun ilişkiler hakkındaki fikrini bildiğinden bundan da vazgeçmişti. Aradaki mesafenin bunu zorlaştırdığını, eyaletin bir ucundan öbürüne uçmaya dayanamadığını ve bu işin birkaç aylık eğlenceyle sınırlı kalacağını ikisinin de bildiği gibi şeyler söyleyecekti. Bütün bunların gerçek olduğu doğruydu ama tüm gerçekler bunlardan ibaret değildi tabii ki.

Ama Drew, gecenin bir yarısı onun yanına yatıp kollarını ona dolayınca tüm gardı düşüvermişti. O anda istediği tek şey, onun kollarında sonsuza kadar kalmak, zihnindeki bu işi yürütemeyecekleri, çok farklı oldukları ve farklı şeyler istedikleri düşüncelerini yok sayarak onun sıcaklığı ve emniyetine sığınmaktı.

Bunun imkânsızlığı onu, asla ağlamayan Alexa Monroe'yu, gözyaşlarına boğmuştu. Ve Drew, bu işi yürütebileceklerine dair tatlı şeyler söyleyince kendini tümden kaybetmiş ve hıçkırıklara boğulmuştu. Onun 'işleri yürütme' ifadesinin manasını çok iyi biliyordu, bu şekilde bir süre daha -birkaç hafta, bilemedin bir iki ay- devam edecekler ve en sonunda o meşhur ayrılık konuşması yapılacak ve Drew ortadan kaybolacaktı.

Yine de tüm kalbiyle Drew'ün bu işi yürütme konusunda samimi olmasını o kadar çok istemişti ki... Onu sevmesini

ve bu sevginin verdiği güçle sorunlarının üstüne beraber gitmeyi de...

Onun kollarının, göğsünün, yüzünün sıcaklığını ve emniyetini bir daha hissedemeyeceğini bildiğinden sürekli ağlamıştı. Gözyaşları, onun için olan duygularını kelimelerden daha fazla açığa çıkarmıştı.

Bu durum ne kadar da onur kırıcıydı. Sen tut yıllarca o poker suratı edinmek için çalış didin, en lazım olduğu anda sana en kötü şekilde ihanet etsin.

Sabah uyandığında Drew'ün kollarının kendisini sarmakta olduğunu görmüş, onunla yüzleşmekten hem korkmuş hem utanmıştı. Onun yüzündeki merhameti görmeyi ve sorunun Alexa'da değil kendisinde olduğu palavralarını atarak arkadaş kalabileceklerini umduğunu duymayı istemediğinden parmak uçlarına basa basa evden ayrılmış ve valizini birkaç sokak boyunca taşımak zorunda kalsa da nihayetinde bir taksi bulmayı başarıp havaalanına gelebilmişti.

Bu korkakça mıydı? Muhtemelen öyleydi ama korkak olmak, onun önünde bir kere daha gözyaşlarına boğulmaktan -ki bu sefer gün ışığında olacaklarından Drew, onun ağlarken ne kadar çirkin olduğunu görecekti- bin kat daha iyiydi. Gerçi bu korkaklığı yüzünden uçuşunun saatini değiştirmiş ve tonla para vermek zorunda kalmıştı ama neyse.

Maddie, Tanrı onu kutsasın, onu havaalanından alması için mesaj attığında hiç soru sormadı. Terminal binasından çıkarken onun arabanın içinde kendisini beklediğini gördü. Kapıyı açıp onun yanına oturduğunda uzun süre Alexa'nın yüzüne baktı Maddie.

"Bir: sana mı bana mı gidiyoruz?"

"Yarın seninkini alana kadar arabama ihtiyacın varsa bana."

"Tamam." Berkeley'ye giden otobana çıkana kadar konuşmadılar. En sonunda "Konuşmak ister misin?" dedi Maddie.

Alexa, kafasını koltuk başlığına dayayıp gözlerini kapadı.

"Bilmiyorum. Sadece bir yerlere gidip ağlamak istiyorum." İç geçirdi. "Son beş saatin tamamında tüm gücümü ağlamamak için kullandım. Onun evinde, havaalanında ve uçakta." Drew aramış mı diye bir kez daha telefonunu kontrol etti. Aramamıştı. "En azından artık rahatça ağlayabilirim."

Maddie uzanıp onun elini sıkarken "Yol üstündeki hamburgercide durmamı ister misin?" diye sordu.

Alexa omuz silkti ve "Gerçekten aç değilim." dedi.

Maddie, kafasını sallayarak "Şu anda kötü durumda olduğunu biliyorum ve istesen de istemesen de gidiyoruz oraya." dedi.

Alexa eve girdiği anda evin içindeki her şey ona bir anda Drew'ü hatırlattı. Omzuna yatıp ağladığı kanepe, otelden çaldığı ve Dolores Parkında üstüne uzandıkları havlu, kahvesini koyduğu sehpa, geçen gelişinde burada bıraktığı ve Alexa'nın bu hafta sonu ona götürmeyi 'unuttuğu' kapüşonlu kıyafeti...

Kanepeye uzanıp başını orada oturmakta olan Maddie'nin dizine koydu. Maddie, onun kolunu sıvazlarken "Lex..." dedi. Alexa'dan cevap gelmeyince o da sustu ve bir süre o şekilde kaldılar. En sonunda Alexa, "Haklıymışsın, biraz patates kızartması istiyorum. Ketçap da aldın, değil mi?" dedi.

"Elbette." Maddie paketleri açtı ve sehpanın üzerine dizerken "Şimdi. Anlat bana." dedi.

Alexa, başını ellerinin arasına alıp "Ah Mad. Her şeyi mahvettim." dedi.

"Ne oldu?"

"Her şey iyi gidiyordu. Yani henüz bir şey konuşmamıştık ama harika zaman geçiriyorduk. Derken birinin düzenlediği 4 Temmuz partisine gittik." Partiyi düşündü ve bir kez daha derin bir utanç duydu. "Ve diğer tüm kadınlar... Hepsi çok hoşlardı... Ama dediler ki... Drew... Çok fazla *sangria* içmiştim ama..." Ah, işe bak yine hıçkırmaya başlamıştı. Maddie onu göğsüne bastırıp mecali kalmayana kadar ağlamasını bekledi.

Alexa en sonunda doğruldu ve içeceğinden bir yudum alıp artık buz gibi olmuş patateslerden yedi.

"Sanırım baştan alsam daha iyi olacak." Maddie'ye dün geceki seks hariç tüm hikâyeyi anlattı. Geceki ilişki, en yakın arkadaşına bile söylenemeyecek kadar mahrem görünüyordu. Ağlamadan her şeyi anlatmayı başardı ama ağlamamasının bir diğer sebebi de artık gözünde yaş kalmamış olması olabilirdi.

Maddie, onun saçlarını okşarken "Tatlım." dedi. "Seni çok seviyorum ve senin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun değil mi?"

Alexa başıyla onayladı. Bunu daha önce Maddie'den duymuştu. Bundan sonra olacaklar konusunda endişelenmesi gerektiğini biliyordu artık.

"Pekâlâ. Neden onun hakkında ne hissettiğini ona söylemedin? Ve ne istediğini? Neden bu sabah bir anda ortadan kaybolmayı seçtin?"

Alexa, koltuğun diğer tarafına doğru geçti ve "Çünkü ne diyeceğini biliyordum, tamam mı? Bunu duymaya ne niyetim ne de ihtiyacım var." dedi.

Maddie ona baktı. Ne gülümsüyor ne kaşlarını kaldırıyor ne de kafasını yana yatırıyordu. Sadece ona bakıyor ve başka tarafa bakmasına müsaade etmiyordu.

"Korktum! Duymak istediğin bu muydu? Pekâlâ, tamam: onunla konuşmaya korktum! Kalbimdekileri ona döktükten

sonra arkadaş kalmayı umuyorum şeklinde bir cevap almaktan, ben konuşmaya başladıktan sonra onun suratında oluşacak acıma ifadesinden, bir hiç uğruna içimi dökmekten ve kendimi tüm açıklığımla ona anlatmaya çalışırken onun kafasını çevirmesinden korktum, anlıyor musun? Hem de çok korktum."

Maddie onu kucaklayarak "Ah, tatlım." dedi.

Alexa, başını onun omzuna yasladı. Birkaç damla daha gözyaşı kalmıştı.

Drew koşarken Kat'i gördü ama son anda bir kamyonun arkasına atlayarak ondan saklandı. Eve döndüğünde, ayrıldığı zamanki gibi berbat bir ruh haline sahipti. Devasa bir Hawaii pizzası sipariş edip bir şişe rom açtı, çünkü Alexa her ikisinden de nefret ediyordu. Saat yedi olduğunda artık bir tane bile ananas görmek istemiyordu ama Alexa'dan hıncını almak istercesine pizzasını bitirdi.

Salı sabahı güçlükle hastaneye gitti ve saat bire kadar hastaları ve onların ebeveynleri haricinde kimseyle konuşmamayı başardı. Tabii bu başarısı Carlos'un odaya girmesiyle sona erdi.

Kahretsin. Şu anda huysuz ve akşamdan kalmaydı ve Carlos'la uğraşacak hali yoktu. Kafasını önündeki dosya yığınından kaldırmadan "Kapı çalmayı hiç öğrenemeyeceksin, ha?" dedi.

"Hafta sonunun geri kalanı nasıl geçti? Sorun yok değil mi, seninle –"

Drew, onun ismini bile duymak istemiyordu.

"Boş ver, karıştırma Carlos."

Carlos, Drew'ün kimse oturmasın diye üzerini kitaplarla doldurduğu sandalyeye yürüyüp üzerine oturdu. Drew kaş-

larını çatarak ona baktı. Bunun Carlos'u bir saniye bile durduramayacağını bilmeliydi.

"Hayır, gerçekten ne oldu? Çok kızgın görünüyordu, yani sen şey demeden önce –"

Drew, kafasını kaldırıp "Sana karıştırma dedim Carlos." dedi.

Peki, bu Carlos'u durdurmaya yetecek miydi? Tabii ki hayır.

"Hadi ama dostum. Kavga mı ettiniz? Önünde sonunda olacaktı zaten böyle bir şey. Hadi, Dr. Carlos'a anlat her şeyi. Belki aranızı düzeltirim."

Drew daha fazla dayanamadı. Pizza ve romun verdiği rahatsızlık yetmiyormuş gibi Alexa'nın yumuşak ve davetkâr bedeninin yokluğunda bok gibi uyumuştu. Karnında sert kahveden başka bir şey yoktu, ağzında iğrenç ötesi bir tat vardı ve Carlos, görünüşe göre Alexa hakkında konuşmak istemediği mesajını alamıyordu. Hışımla olduğu yerden kalkınca sandalyesi arkasındaki duvara sert bir şekilde çarptı.

"Sana KARIŞTIRMA dedim, anlamıyor musun?"

Carlos'un yüzündeki şoke olmuş ifadeyi görmezden gelerek odasının kapısını açtı ve arabasına gitmek üzere yürümeye başladı. Bir sonraki hastasından önce yarım saat vakti vardı ve bu da ona tiksindirici ve berbat şeyler yemesi için yeterli zamanı olduğunu söylüyordu.

Alexa, salı sabahı belediye binasına zinde bir şekilde erkenden geldi. Dörtten beri ayaktaydı ve saat beş buçuğa kadar uyumaya çalışıp başaramayınca kalkıp işe gitmek üzere hazırlanmaya başlamıştı. En azından Drew ile ilgili rüya görmemişti çünkü onu gördüğü zaman gergin bir şekilde uyanıyordu. Uyanıkken ise sürekli onu düşünüyordu.

Bir sürahi kahve, bir kutu çörek ve bir kutu da tatlı alıp odasına geçti. E-postalarına bakıp harcama raporlarını gözden geçirirken sabah boyunca tatlıların hepsini yedi ve onlar yüzünden o kadar sersemledi ki Sloane kapısını açıp ona seslenince yerinden zıplayıverdi.

Sloane, "Tanrı'ya şükür çörek getirmişsin." deyip elini çörek kutusunun içine attı. "Dur bir dakika, hepsi duruyor. Hiç yemedin mi daha?"

Alexa, eğer bir kutu daha tatlı almasaydım şimdiye kadar o çöreklerin hepsini yemiştim, diye düşündü.

Sloane'in peşine Theo da odaya girip çörek kutusuna yumuldu ve "Sen bir kraliçesin Lex." dedi.

Sloane kutuyu alırken "Öyle, değil mi?" dedi. "Bunu masama götürmemi ister misin? Ya da biraz daha kahve alır mısın?" Alexa her iki soruya da kafasını sallayarak evet cevabını verdi. Theo, Sloane çıkar çıkmaz sandalyeye oturup "Dün geceki e-postalarını aldım. Sana yolladıklarıma bakabildin mi?" diye sordu.

Alexa başıyla onayladı. Sabahın dördünde görmüştü hem de. Kahve içip çörek yerken belediye meclisi stratejileri hakkında konuştular ve Konsey Üyesi Goode'un kendilerinden taraf olmasına güvenip güvenemeyeceklerini tartıştılar. Bu konuşma Alexa'yı sakinleştirmişti. Çünkü bu konuyu biliyordu ve iyi olduğu bir alandan konuşuyorlardı.

Theo, tatlı kutusuna uzanırken "Hey, hafta sonun nasıldı?" diye sordu.

Alexa kafasını salladı. Eğer şimdi Theo'ya anlatmaya kalkarsa kendini tutamayıp ağlayabilirdi ve bu, iş yerinde yapmak istediği son şeydi.

Pekâlâ, bunu yapmak istediği son yer, gecenin birinde Drew'ün yatağıydı, iş yeri ikinci sıradaydı.

"Ah hayır, ne oldu?" diye sordu Theo.

Alexa, onun cümlesini bitirmesini beklemeden kafasını salladı. Theo uzanıp onun ellerini sıktı ve Alexa da onun elini sıkıp bıraktı.

"Anlatamam Teddy. Belki sonra."

"Tamam. Ama biliyorsun ne zaman konuşmak istersen..."

Alexa, bakışlarını kahvesine doğru indirdi. Evet, bunu biliyordu.

Theo, derin bir nefes alıp "Pekâlâ, hassas olabilecek başka bir konuya geçiyorum o zaman: Olivia'ya GSRP olayından bahsettin mi?" dedi. Alexa, ikisinin de berbat bir iş gününün ardmdan sarhoş oldukları bir gecede anlatmıştı ona her şeyi.

"Ne? Hayır, neden?"

"Anlatmak zorunda değilsin tabii ki. Ama bir süre önce, hiç aklımıza gelmeyecek bazı fikirlere sahip olabileceği konusunda konuştuğumuzu hatırlıyorum."

Alexa araya girmeye çalıştı ama Theo müsaade etmedi.

"Ve ayrıca... Bu tarz programlar neticesinde hayatları değişen insanlara dair pek çok hikâyemiz var. Belki de Olivia bizim için bir şeyler yazabilir veya..."

Alexa, bakışlarını tekrar kapkara kahvesine çevirdi. Theo'nun kendisini bu şekilde kandıramayacağını biliyordu. Bunu Theo da biliyordu belki ama sadece onu Olivia ile konuşmak için teşvik etmeye çalışıyordu. Belki de Theo haklıydı.

Theo'ya bakmadan "Bunu hiç düşünmemiştim." dedi. Theo ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken "Zorunda değilsin tabii ki ama belki de istiyorsundur. Bence bunu yaptığını duyarsa çok memnun olur. Hatta bahse girerim bayağı etkilenir." dedi.

Alexa ona baktı, gözyaşları aktı akacaktı.

"Biri... Başka biri de böyle söylemişti. Belki de konuşurum Olivia ile."

Theo, kaşlarını kaldırıp "Sen..." dedi ama Alexa bakışlarını masasına indirince sustu. Bir dakika kadar sonra "Bunun hakkında bir düşün. Belki de sana da iyi gelir onunla konuşmak." dedi.

Bunu düşünecekti. Belki Drew bu konuda haklıydı. Tanrı'nın belası Drew!

Theo çıkmak üzereydi ki Alexa'nın ona seslenmesiyle durdu.

"Teddy?"

"Evet?"

"Sağ ol. Her şey için."

"Her zaman."

Drew, cuma günü işten çıktıktan sonra eve gidip koşu kıyafetlerini giydi. Sırf Alexa'yı düşünmemek ve kendini tutamayıp bir uçakla onun yanına gitmemek için sahilde on mil boyunca koştu. Ama işe yaramadı.

Utanç verici olan şey, o hafta sonu oraya uçmak için bir bilet almış olmasıydı. O bileti geçen hafta Alexa gelmeden bir gün önce almıştı ama hemen iptal edememişti. Ondan haber alacağını düşünmeye devam etmiş, telefonun her titreyişinde ondan mesaj geldiğini sanır hale gelmişti. Onu bırakıp gitmesinin yanlış olduğunu ve onu deliler gibi özlediğini yazacaktı Alexa ve o da ilk fırsatta uçağa atlayıp onun yanına gidecekti. Ama bunların hiçbiri olmadığından hastaneden çıkmadan hemen önce uçuşunu iptal etmişti ve bu yüzden bütün hafta olduğundan daha umutsuzdu şu anda. Artık gerçekten bu iş bitmiş gibi hissediyordu.

Koşunun ardından sıcak, terli ve asabi vaziyette evine giden merdivenleri tırmanıyordu. Elini cebine atıp kapının anahtarlarını çıkarmıştı ki içeriden gelen TV sesiyle kafası karıştı. *Hayır olamaz. Carlos.*

Neyle karşılaşacağını bilerek kapıyı açarken "Sana gel diyen oldu mu?" dedi. Carlos, tam da tahmin ettiği gibi elinde birasıyla koltukta oturuyordu.

Carlos, sehpanın üzerindekileri işaret ederek "Selam dostum. Hamburger ve bira getirdim." dedi.

Drew yiyeceklere baktı ve o anda hain midesi guruldamaya başladı. Yüzünü kâğıt havluyla kuruladıktan sonra dolabı açıp Carlos'un getirdiği biralardan aldı. Bu bir rüşvetti ama şu anda soğuk bir biraya hayır diyebileceğini sanmıyordu. Carlos, madem davetsiz gelmişti, o zaman Drew'ün ter kokusuna da katlanacaktı.

TV'deki beyzbol maçını izlerken çıkardıkları homurtular hariç birer hamburger ve birayı tüketene kadar konuşmadılar. Carlos mutfağa gidip iki bira daha açtı. Belki de yeni gelmişti çünkü yanına arkadaş arıyordu. Drew, belki de Alexa yüzünden arkadaşlarını ihmal etmişti, Carlos onu özlemiş ve onun cuma gecesi şehirde olmasını fırsat bilip evine gelmişti.

Carlos, televizyonu kapatıp elindeki biralardan birini Drew'ün önüne koyduktan sonra "Pekâlâ." dedi. "Hemşireleri neden korkuttuğunu ve hastalarını bütün hafta neden ağlattığını söylemeden önce seni daha ne kadar sarhoş etmem gerekiyor?"

Drew, biranın yarısını içtikten sonra "Neden bahsettiğini bilmiyorum." dedi. "Ayrıca o çocuk her zaman ağlar, benim suçum değildi."

Carlos kafasını sallayıp bir avuç kızartma aldı.

"Ama bu sefer annesi de ağlıyordu."

Drew, elindeki şişeyi sehpaya o kadar sert bir şekilde vurdu ki içindeki bira neredeyse yere dökülüyordu.

"Ona çocuğuna daha fazla dikkat ederse onun bu şekilde yaralanmaya devam etmeyeceğini söyledim diye kötü mü oldum şimdi?" Ağzı bir karış açılmış olan Carlos'a döndü, birasını bitirip iç geçirdikten sonra "Tamam, kötüyüm. Bana bir bira daha getir." dedi.

Carlos, hiç dokunmadığı birasını ona uzatıp daha fazlasını getirmek üzere ayağa kalktı.

"Sadece ne olduğunu anlat. Belki de daha iyi hissedersin anlatınca. Bence bu Alexa ile ilgili. Cuma akşamı sahilde koşup bu kadar terlediğine göre ve bu ter şey yapmaktan kaynaklanmadığına göre..."

Drew, Carlos'a bir tekme savurup güldü.

"Ne, bana demiştin ki bir araya geldiğinizde sürekli..."

Drew, ona patates kızartması fırlattıktan sonra "Bu lanet hikâyeyi dinlemek istiyor musun yoksa orada oturup kız arkadaşım hakkında şakalar yapmaya devam mı edeceksin?" deyip iç geçirdi. "Bu dediğimi unut; o benim kız arkadaşım değil. Hiçbir zaman da olmadı zaten."

Carlos, avuç dolusu kızartmayı ağzına atmadan önce "Onun... Kız arkadaşım olmasını istiyor muydun?" diye sordu.

Drew, üçüncü birayı da tepesine diktikten sonra "Bilmiyorum. Belki. Gerçi bir önemi yok, çünkü benden nefret ediyor artık." dedi.

Carlos, kaşlarını kaldırıp "Gözlerin yok mu senin? Çünkü bu dediğin tam bir saçmalık. İkinizi birlikte gördüğümü unutuyorsun galiba. Sana nasıl baktığını gördüm. Bilmediğim korkunç bir şey yapmadıysan..."

Drew kafasını salladı. Evet, bir zamanlar ona öyle bakmış olabilirdi ama bu geçmişte kalmıştı.

"Sana tüm hikâyeyi anlattığımda anlayacaksın."

Drew hikâyeyi tamamlayana kadar Carlos ona bira getirmeye devam etti. Olanları Carlos'a anlatmak neden bu kadar acı veriyordu ki?

"Bunu o benden nefret etmeden çok daha önce bitirmeliydim."

Carlos birkaç saniye boyunca telefona baktıktan sonra tekrar Drew'e dönüp "Hayır, sana katılmıyorum. Senin neyin var, ha? Senin her zaman ahmak olduğunu düşündüğümü

biliyorsun ama bu kadar aptal olduğunu sanmıyordum doğrusu." dedi.

Drew ayağa kalkıp sehpaya bir tekme attı ve masanın üzerindeki ketçap yerlere saçıldı.

"Lanet ruhumu sana açtım ve bir kızın beni yatağımda nasıl uykuda ve çıplak bıraktığını söyledim ve karşılığında hak ettiğim şey bu mu? Siktir git. Neden zamanını benim için endişelenmek yerine, kendi boktan hayatınla uğraşmak için harcamıyorsun?"

Carlos, kıpırdamaksızın boş bir ifadeyle ona bakıyordu.

Drew, başını ellerinin arasına alıp kafasını salladı. *Bana neler oluyor böyle? Carlos bu sözleri hak etmedi ki.*

"Afedersin. Bu sözler çok boktandı."

"Evet, öylelerdi. Şimdi otur da adam gibi konuşalım."

Drew, önce ona sonra yerdeki pisliğe sonra tekrar ona baktı ve koltuğa çöktü. Carlos da geri çekilip başını kırlentlerden birine koydu.

"Tamam, bak. Bunu sana söyleyip söylememe konusunda emin değildim ama olanlardan sonra sanırım yapmak zorundayım."

Drew onun üzerine atıldı.

"Gerçekten ona yazdın mı yoksa? Seni aşağılık göt herif, senden hiç beklemezd–"

Carlos onu üzerinden atıp "Sakin ol dostum tabii ki yapmadım öyle bir şey. Hadi ama beni bundan daha iyi tanıyorsun." dedi.

Drew rahatlayarak gerisine yaslandı.

"Evet tanıyorum. Afedersin. Ben tam bir budalayım. O zaman bana hangi korkunç şeyi anlatacaksın?"

Carlos, ayağa kalkıp sehpayı eski yerine getirdikten sonra "Siz partiden ayrıldıktan sonra Emma bana bir şeyler söyledi.

Kendini kötü hissettiğini çünkü o, Heather, Robin ve Lucy, Alexa ile birlikte mutfağa gittiklerinde senin hakkında konuşmaya başladıklarını..." dedi.

Drew, önündeki bira şişelerine uzandı ama hepsi boştu. Carlos biraz daha bira getirmek için mutfağa gitti.

"Eğer bana biraz daha bira getiriyorsan gerçekten kötü şeyler söyleyeceksin demektir. Ne demiş kızlar?"

Carlos şişeleri açtıktan sonra iç geçirdi.

"Şey, galiba Alexa seninle alakalı bazı sorular sormuş... Ve hepsi de, nasıl desem, seninle ayrılma hikâyelerinin aynı olduğundan bahsetmişler."

Kahretsin. Drew alnına vurdu. Demek bu yüzden Alexa birdenbire çok kızmıştı. Carlos sözlerini sürdürdü.

"Bana tam olarak ne konuştuklarını söylemedi ama Alexa'nın hiç de üzgün görünmediğini söyledi. Yalnızca..."

"Müthiş bir sahte gülümseme yeteneğine sahip. Birçok insanı kolayca kandırabilir."

Carlos, "Ama seni kandıramaz, öyle mi?" diye sorduktan sonra açtığı birayı Drew'e uzattı ama o elinin tersiyle itti.

"Evet. Emma başka bir şey söylemedi mi sana?"

Carlos, bir avuç daha patates kızartması aldı ve "Hayır ama tahmin edebiliyorum." dedi. Kaşlarını kaldırdığında Drew'ün haydi söyle der gibi elini salladığını gördü. Artık bu işi halletmenin zamanı gelmişti. "Demek istediğim, senin tarzını iyi biliyorum. Bir ya da iki ay geçtikten sonra, işler yolundayken diğer kızlara 'hadi arkadaş olalım' konuşması yaptın. Muhtemelen Alexa da kendi başına bunların geleceğini düşündü."

Drew gözlerini kapadı. Tabii ki de öyle düşünmüştü.

Carlos, onun omzuna dokunup "Sorun yok dostum. Sanırım bunu halledebilirsin." dedikten sonra biraz durdu. "Tabii istiyorsan?"

Drew'ün şu anda bundan daha fazla istediği bir şey yoktu.

"Elbette istiyorum, tıpkı tıp fakültesindeyken aldığım kredilerin sihirli bir şekilde silinmesini, hastanemizdeki tüm çocukların iyileşmesini ve on milden fazla koştuğumda dizlerimin acımamasını istediğim gibi istiyorum ama biliyorum ki bu artık imkânsız." Birasını alarak arkasına yaslandı.

Carlos elindeki patatesleri sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktı.

"Yani hiçbir şey yapmadan vaz mu geçeceksin? Onu geri almaya çalışmayacak mısın?"

"Ne işe yarar ki? Ayrıca doğru düzgün bir ilişki nasıl yaşanır, onu bile bilmiyorum. Diyelim ki beni affetti, gün gelecek yine her şeyi mahvedeceğim."

"Ona nasıl hissettiğini anlattın mı? Gerçek duygularından bahsettin mi?"

Denemişti ama... Omuz silkti.

"Senden nefret ettiğini -ki etmiyor- ya da her şeyi mahvedeceğin fikrini unut. Belki de mahvedeceksin ama bunun üstesinden gelebileceğini biliyorum." dedikten sonra önündeki hamburgerlerden birini Drew'e doğru ittirdi ama Drew reddetti. "Asıl soru şu: Alexa ile ilgili gerçek duyguların ne? Çünkü bu soruya dürüstçe cevap veremiyorsan ve cevabın onu tatmin edemiyorsa, bunu düzeltmeye çalışmanın hakikaten bir anlamı yok."

Drew gözlerini kapadı ve Alexa'yı asansörde kendisine gülerken, düğünde dans ederlerken, Dolores Parkı'nda çalıntı havlunun üzerinde kendisine gülümserken, koltukta tako yerken, bilgisayarının ekranına kaşlarını çatıp bakarken düşünüp onu önemsemediği anları, sabahları erken saatlerde kahve isteyişini, başını omuzlarına ve göğsüne yaslamasını ve yataktayken ona sokulmasını canlandırdı gözünde.

Bir şeyler demek üzere ağzını açtı ama sözcükler boğazına dizildi.

Carlos kafasını salladı.

"Sorun yok dostum. Bana söylemek zorunda değilsin. Ama ona söylemek zorundasın."

Drew, bir kez daha başını ellerinin arasına alıp "Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum." dedi. Carlos kafasını yastıklara koyup ayaklarını da sehpanın boş kısmına doğru uzattı.

"Bunu öğrenmenin sadece bir yolu var."

Alexa, cumartesi sabahı uyandığında, bugünün Olivia'yı araması gereken gün olduğuna karar verdi.

Çarşamba günü, kız kardeşiyle konuşmaya kesin karar vermişti. Ama bunu ikisinin de işte olduğu bir gün yapmak istemiyordu çünkü her ikisinin ofisinde de konuşmalarına kulak misafiri olabilecek insanlar olabilirdi.

Perşembe günü eve döndükten sonra onu aramaya karar vermişti çünkü evde olacağı saatlerde New York'ta saat dokuz ya da on dolaylarında olacak ve Olivia muhtemelen uyanık olacaktı. Ama o gece eve geldiğinde, saat yedi otuzu geçiyordu ve vaktin çok geç olduğuna karar verdi.

Cuma günü, bu işi ağırdan aldığını itiraf etti kendine. Daha sonra cumartesinin böylesi bir konuşma için gayet uygun olacağını düşündü. Bu da aramayı bugün yapması gerektiği anlamına geliyordu.

Veya pazar? Belki de pazar günü bu konuşma için daha elverişliydi.

Üzerindeki çarşafı kenara atıp kahve yapmak üzere yataktan kalktı. Hayır, o aramayı bugün yapmalıydı. Bu hafta hem Drew hem de Olivia yüzünden işine odaklanmakta zorlanmıştı zaten. En azından birini aradan çıkarmalıydı.

Maddie haklıydı. Drew'e hislerinden bahsetmeliydi. En azından bu sabit ve ezici pişmanlık hissine sahip olmaya

hakkı olmazdı o zaman. Ve en azından bir korkak gibi hissetmezdi kendini.

Kahvesini yudumlarken Drew'le ilgili düşüncelerinden sıyrıldı. Sadece bu haftayı atlatması gerekiyordu. Eğer perşembe günkü belediye meclisi toplantısını iyi ya da kötü bir şekilde atlatabilirse önümüzdeki hafta sonunu yatağında yan gelip yatarken patates kızartması ve dondurma yiyerek geçirebilirdi.

Theo -ve Drew- bu toplantıdan önce Olivia ile konuşması gerektiği konusunda haklılardı.

Kahve boş midesinde oradan oraya savrulurken telefonu eline aldı. Belki de bazı günler çayı tercih etmeliydi. Rehberinde Olivia'nın ismini bulmadan önce yatağına dönüp çarşafın altına girdi.

"Selam ufaklık!" Arkadan sokak gürültüleri geliyordu. "Bu öğlen nasılsın bakalım?" Güldü. "Gerçi senin için hâlâ sabahtır ama olsun."

"Güzel!" Alexa, sesinin çok yüksek çıktığını fark etti ve alçaltmaya çalışarak "Hmm, nerdesin? Müsait misin?" diye sordu.

Belki de şu an konuşmak için çok meşguldü ve bu konuşmayı yapmak zorunda kalmayacaklardı.

"Müsaitim. Yemek yedim, eve dönüyordum. Sen ne yapıyorsun?"

Tanrım, pekâlâ, artık yapmak zorundayım.

"Uzun bir haftanın yorgunluğunu çıkarmak için evde kahve içiyorum."

"Öyle mi? Ne var ne yok? İşler nasıl?"

Bu konuşmayı yapacaksam bir an evvel konuya girsem iyi olacak.

"Aslında tam da onun için aramıştım. Ben... Belediye başkanının risk altındaki gençlere yönelik bir sanat programı için yeni bir girişimi var ve–"

"Evet, okuyorum onunla alakalı bir şeyler! Ama bana sanki senin fikrinmiş gibi geldi. Harika bir iş başarmışsın ufaklık."

Alexa telefonu kulağından uzaklaştırarak şaşkın şaşkın ekrana baktı. Olivia zaten biliyor muydu?

"Ben, şey... Demek okuyordun, ha?"

Alexa, Olivia'nın kahkahalarının arasında asansörün sesini duyabiliyordu.

"Elbette okuyordum. Benim minik kız kardeşimin ne yaptığına dikkat etmediğimi mi sanıyorsun? Bunun için seninle gurur duyuyorum. Belediye meclisi toplantısı bu hafta olacak, değil mi?"

Alexa yatakta doğruldu. Bu konuşma hiç de umduğu gibi zor olmamıştı.

"Evet, perşembe. Ben şeyi bilmiyordum..." Durup yeniden başladı. Drew'e karşı dürüst olma fırsatını kaçırmıştı ama en azından ablasına karşı dürüst olabilirdi. "Sana söylemeye korkuyordum. Bundan haberin olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Alexa, Olivia'nın evine varıp kapıyı açtığını duydu.

"Lexie, neden bana söylemeye çekindin ki? Yaptığın şey gerçekten harika."

Ablasının kendisine Lexie diye seslenmesi onu duygulandırmıştı.

"Sana anlatmak istiyordum ama meclisten geçip geçmeyeceğini bilmiyoruz hâlâ. Ve meclis onay vermeden sana anlatmayı doğru bulmuyordum çünkü seni bir kez daha hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum."

Alexa fincanı aldı ama o anda ellerinin fena halde titrediğini fark edip komodine geri bıraktı.

"Bir kez daha mı? Ne demek istediğini anlamadım."

Alexa, elini çarşafın altına sokarak titremesini durdurmaya çalışırken "Ben çok... Sana karşı hep çok kötüydüm. Biz lisedeyken olaylar patladığında yani. Kötü bir kardeştim ve ben... Bunu telafi etmem gerektiğini düşündüm hep." dedi.

Tanrım, bu düşündüğünden daha da zordu. Gözyaşları yanaklarına hücum ediyordu. Avukatlık sınavına girmeden önce regl olduğu haftayı saymazsak bu hafta ağladığı kadar ömrü boyunca ağlamamıştı belki de.

"Bunca zamandır bunu mu keder ediyordun kendine? Telafi etmen gereken hiçbir şey yok. Aramızda bazı anlaşmazlıklar olduğunu kabul ediyorum ama bunun sana kızgın olmamla ya da o zaman olanlardan dolayı seni suçlamamla hiçbir alakası yok. Evet, o sene işler gerçekten kötü gitmişti ama biz sadece çocuktuk."

Alexa hıçkırarak ağlıyordu artık. Yüzündeki yaşları askılı atletinin alt tarafıyla sildi.

"Biliyorum ama yine de kendimi affedemiyorum. Keşke sana öyle davranmasaydım."

"Lexie, benim için çok şey yaptın! Sana en çok ihtiyacım olduğu anlarda hep yanımdaydın. O korkunç evden atıldığımda son anda uçağa atlayıp beni kurtarmıştın, hatırladın mı? Bir de –"

Alexa araya girdi, hâlâ burnunu çekiyordu.

"Ama sana hiçbir zaman ne kadar üzgün olduğumu söylemedim! Üzgünüm Livie. Sana söylediklerim ve yaptıklarım için çok üzgünüm. Yıllarca bunun pişmanlığını yaşadım ama özür dilemekten korktum çünkü çok utanıyordum. Sanırım bu proje benim özrüm olacaktı, gerçi konseyden geçip geç-

meyeceğini bilmiyorum ama yine de bunu sana söylemek istedim."

Şimdi telefonun diğer tarafındaki burun çekme seslerini duyabiliyordu.

"Ah tatlım, özrün kabul edildi. Bunu söylemen beni çok mutlu etti ama emin ol bunu duymaya ihtiyacım yoktu. Her zaman üzgün olduğunu biliyordum zaten. Ayrıca tecrübelerimin sana ilham vermesine çok sevindim. Berkeley'nin gençleri, onları desteklediğin için çok şanslılar."

Alexa'nın yanakları ıslanmaya devam ediyordu ama bu sefer mutluluk gözyaşları döküyordu. Kendisine kahve doldurmak için kalktı, belki bir tane tost yapıp midesini yatıştırırdı.

"Teşekkür ederim. Bunu senden duymak çok şey ifade ediyor."

O anda Olivia'nın kahve makinesinin sesini duydu ve neredeyse gülecekti. Benim ablam işte, diye düşündü.

"Pekâlâ, hadi şu GSRP'nin gazetede yazmayan detaylarını paylaş ablanla. Bu arada berbat bir kısaltma olduğunu vurgulamalıyım. Kim buldu o adı? Bir de şu asansördeki herifle aranızda bir şey oldu mu?"

Alexa Paris'ten aldığı pahalı reçele uzandı. Bunu hak etmişti.

"Ah Liv, sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki."

Drew, pazar sabahı hastaneye girdiğinde nihayet cuma gecesinden kaynaklı akşamdan kalmalığından tamamen kurtulmuştu. Dün bolca yediği abur cuburlar ve uzun bir koşunun neticesinde alkol tüm gözeneklerinden dışarı çıkmış ve bu sayede Carlos'a ve getirdiği biralara sövmekten vazgeçmişti.

Keşke Alexa ile olan sorunların çözümü de bu kadar kolay olsaydı, diye düşündü. Acaba ona hislerinden bahsedebilecek miydi? Ya o aynı şeyleri hissetmiyorsa? Onunla hiç tanışmamış gibi yapmak daha kolay olmaz mıydı?

Bu sorular bir buçuk gündür kafasında dönüp duruyordu ve halen bir cevap bulabilmiş değildi. Aslında cuma akşamı ona yazmaya karar vermişti ama Carlos telefonu elinden almıştı. Muhtemelen iyi yapmıştı çünkü ertesi sabah ekranındaki yarım yamalak taslak mesajı gördüğünde tüyleri ürpermişti. Onun çıplak vücudunu görmeyi ne kadar özlediğine dair saçma sapan şeyler yazmıştı ve bu, problemin çözümüne hiç de yardımcı olacakmış gibi görünmüyordu. Gerçi çözüme nasıl ulaşacağını da bilmiyordu.

Beşinci kata gelince masada oturan hemşireye el salladı. Soldan üçüncü odanın kapısından içeri başını uzattı ve aradığı kişinin orada olduğunu gördü.

"Selam ahbap, nasılsın bakalım?"

"Dr. Nick!" Jack ona el sallarken sırıtıyordu. "Beni ziyarete mi geldin?"

Drew, yürüyüp onun yanına oturdu ve Abby ile karşılıklı gülümsediler.

"Aynen. Bir süredir görüşemiyorduk. Gelip en çok sevdiğim arkadaşım ne yapıyormuş bir kontrol edeyim dedim." dedikten sonra arkasına yaslandı ve Jack'in birkaç gündür yaptıklarıyla ilgili anlattıklarını dinledi.

Bir süre sonra, Abby'ye dönerek "Uyudu." dedi. Abby, tüm bu zaman zarfında kitap okuyormuş gibi yapmıştı ama Drew onun hiç sayfa çevirmediğini fark etmişti.

"Evet, kemo yüzünden çok çabuk yoruluyor." Kitabını kapatıp Drew'e gülümsedi. "Geldiğin için sağ ol. Seni görmeyi çok istiyordu."

Drew, her zamankinden daha küçük görünen, uykuya dalmış ve çoklu damar yolları ile bağlanmış olan Jack'e baktı.

"Onu böyle görmek zor olsa da onun yanına gelmeyi ben de çok istiyordum." O anda Abby'nin gözleri doldu ve Drew kendisini ahmak gibi hissetti. Jack'i böyle görmek ona bile zor geliyorsa, annesinin nasıl hissetmesini bekliyordu ki? "Dr. Sullivan ile görüştüm ve hastalığın seyriyle alakalı çok umutlu olduğunu söyledi."

Abby, yüzündeki yaşları elleriyle sildikten sonra ona gülümsedi.

"Bize de söyledi ama bunu seninle de paylaşmış olması çok güzel. Çünkü siz doktorların birbirinize gerçekleri söylediğinizi biliyorum."

Drew, uyandırmamaya özen göstererek Jack'in başını okşadı.

"Sorun yok. Ben... Onun için gerçekten çok endişelenmiştim ama Dr. Sullivan ile konuştuktan sonra bayağı rahatladım..."

Abby, kitabını kapatıp çantasına koyduktan sonra "Biliyorum, her şeye rağmen çok sağ ol. Bu arada arkadaşın Alexa nasıl?" dedi.

Drew iç geçirdi. Abby'nin bunu soracağını tahmin etmeliydi.

Drew, vereceği cevabı düşünürken "O kadar kötü, ha?" dedi Abby. "Onun bir arkadaştan öte olduğunu -yani en azından bir zamanlar- düşünmemde sakınca var mı?"

Drew yüzünü ekşitti ve Abby güldü.

"Sanki bilmiyordun bunu." Tekrar iç geçirdi. "Bu normal bir doktor-hasta konuşması değil, ama... Şu an için çıkmaz bir sokağa girdik. Zamanla bunun küçük bir tümsek mi yoksa devasa bir duvar mı olduğunu göreceğiz."

Abby sandalyesine oturup ellerini kavuşturdu.

"Yüzündeki ifadeye bakarak ilk seçeneğin gerçekleşmesini istediğini tahmin ediyorum."

Drew, onun gözlerinin içine bakarak "Bunu her şeyden çok istiyorum. Sadece nasıl olacağını bilmiyorum." dedi.

Abby, gülümseyerek "Ah, orası kolay. Sana söylememiş olsa bile, her şeyden çok ne istiyor? Bunu onun için yap." dedi.

Drew bir kahkaha patlattı ve Jack'in uyanıp uyanmadığını kontrol ettikten sonra daha sessiz bir şekilde gülmeye devam etti.

"Bu mu kolay? Yüce Tanrım, senin için zor olan ne var ki?" Tekrar Jack'e baktı ve "Ah." dedi.

Gülme sırası Abby'deydi.

"Ben kanser çocuk kozunu kullanmayacaktım ama benim için sen yaptın bunu. Bak, onunla olmak istiyorsan ki bunu istediğin çok belli oluyor, bunun bir yolunu bul. Geri kalan her şeyi bir kenara bıraktığın zaman gerçekten bu kadar basit."

Drew bir kez daha güldü.

"Şey, öyle düşününce..." Gerçekten de basit oluyordu. Gözlerini kapatıp başını salladı. Şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu. Sadece bunu Alexa'nın da istediğinden emin olması gerekiyordu. Aksi takdirde tam bir aptal gibi görünecekti.

Drew, "Öyle düşününce haklı olabilirsin." dedikten sonra ayağa kalktı ve "Sağ ol Abby. Görünüşe göre sorunumu çözdün." dedi.

Abby, gülümseyerek elini Jack'in saçlarında gezdirdi.

"Umarım. Beni durumdan haberdar et, olur mu?"

Drew, kapıdan çıkarken "Kesinlikle." dedi ve doğruca odasına gitti. Yapması gereken bir telefon konuşması vardı.

Alexa, belediye meclisi toplantısının olacağı gün sabahın yedisinden beri işteydi ama toplantı akşam altıya kadar başlamadı. Bu noktada iş yerinde olmak evde olmaktan daha kolaydı. İşteyken yapacak bir şeyler bulabiliyor, ona ihtiyaç duyulduğunu ve önemli olduğunu hissediyordu. Evdeyken ise düşünceleriyle ve Drew'ün anılarıyla başbaşaydı. Birbirlerini iki aydır tanıyorlardı, Drew onun evine sadece birkaç kere gelmişti ama baktığı her yerde neden hâlâ onu görür gibi olduğunu anlayamıyordu.

Bir şekilde bunu atlatacağını umuyordu.

Sloane, elinde büyük, pembe çörek kutularıyla odasına girdiğinde Alexa konseyde yapacağı sunumun üzerinden üçüncü kez geçiyordu.

"Teslimatın var Alexa ama bu düşündüğüm şeyse benimle paylaşsan iyi edersin."

Alexa masasının kenarına yaslanarak kutuları açtı. İkisi de ağzına kadar çeşitli çöreklerle doluydu. İki kutunun ortasında da dört adet kremayla kaplı rengarenk çörek vardı.

"Bunlar da nereden çıktı? Ben de bu sabah çörek getirecektim ama ellerim o kadar doluydu ki alamadım. Bunları kim aldı, Theo mu?"

Sloane kutulardan birine hafifçe vurarak Alexa'nın gözden kaçırdığı nota dikkatini çekti.

"Bak da gör."

Alexa, kutunun tepesindeki katlanmış beyaz zarfı çekip açtı.

Alexa – Bugün için iyi şanslar! Drew.

İki hafta önce bir şafak vakti onu yatağında terk ettiğinden beri ondan haber almamıştı ve şimdi ondan çörekler gelmişti. Ayrıca belediye meclisi toplantısının gününü de unutmamıştı. Yoksa bu Emma'ya gönderdiği ayrılık çiçeklerinin Alexa versiyonu muydu?

Kartı geri koyup zarfı çantasına attı.

"Bunları mutfağa koyabilir misin Sloane? Ve herkese çöreklerin varlığıyla alakalı bir e-posta gönder. Dur, bekle bir saniye." Kutulardan birine elini atıp iki tane çörek aşırdıktan sonra "Tamam, şimdi götürebilirsin." dedi.

Sloane kutuları alıp ayrılmak üzere döndü.

"Bugün harika bir iş çıkaracaksın bence patron."

Alexa, aldığı çörekleri bir peçetenin üzerine koyduktan sonra "Teşekkürler Sloane. Umarım öyle olur. Bugün öğle yemeğinde herkese pizza sipariş etmeni söylemiştim, değil mi?" dedi.

"Neredeyse tamam o iş." dedi Sloane, kapıdan çıkarken.

Günün sonunda önemli bir şey olunca gün geçmek bilmezdi genelde ama nihayet saat beşi vurdu. Alexa, uğurlu takım elbisesi ve topuklularını giymek üzere odasının kapısını kapadı. Üzerini değişip kapıyı açtığında Theo'yu kendisini beklerken buldu.

"Zırhını kuşandın mı? Hazır mısın?"

Alexa, adrenalin patlaması yaşarken ona gülümsedi ve "Belediye meclisine dünyanın kaç bucak olduğunu gösterelim hadi." dedi.

Drew, belediye meclis binasının kapısmdan saat tam altıda girdi. Aslında daha erken gelecekti ama Alexa'nın toplantı başlamadan önce kendisini görmesini istemiyordu. Çöreklerle ilgili geri dönüş gelmemişti ondan ama çöreklerin ona ulaştığını biliyordu; dağıtım elemanını binaya kadar takip etmişti.

Salonun arka tarafında boş bir yer buldu ve belli belirsiz tanıdık gelen kıvırcık saçlı siyahî bir kadının yanına oturdu. Kadın, kafasmı telefondan kaldırıp ona gülümsedi ve tekrar ekrana döndü.

Derken Alexa'yı gördü. Salonun ön tarafında beyaz saçlı bir adamın -ki galiba başkan oydu- arkasında, Theo'nun yanında oturuyordu. Tanrım, odanın diğer tarafında olsa da onu yeniden görmek çok iyi hissettirmişti. Üzerinde Drew'ün en sevdiği takımlardan biri vardı, kendinden gayet emin ve rahat görünüyordu.

Belki de artık vaktini Drew ile harcamadığı için rahatlamıştı. Belki de Theo bu fırsatı değerlendirip onu kapmıştı -baksana elini de omzuna atmış- ve birlikte çok mutluydular. Buraya bir hiç için mi uçmuştu?

Derin bir nefes aldı. Artık geri dönüş yoktu, her şey bir yana öyle bir şey yaparsa Abby ve Carlos onu öldürürdü. Zaten geri dönmek istemiyor, sadece kesin olarak bildiğinden emin olmak istiyordu.

Programa baktığında Alexa'nın sunumuna biraz daha vakit olduğunu gördü ve vakit öldürmek için telefonunu çıkardı.

Yanındaki kadın, "Ne için buradasınız?" diye sordu o sırada.

"Ah, genç sanatçılar projesi için." Gülümseyerek odanın ön tarafını işaret etti ve "Benim... Bir arkadaşım belediyede çalışıyor ve ben de onun için buraya gelmek istedim." dedi.

Kadının gözleri kısılmıştı. "Kimmiş bakalım bu arkadaşınız?"

Drew, cevap verip vermeme konusunda tereddütte kalmıştı ama kadının dikkatle baktığını görünce "Alexa Monroe, belediyede personel şefi." dedi. Onun adını söylerken istemsizce gülümsemişti.

Kadın telefonunu çantasına koyup suratında kocaman bir gülümsemeyle ona döndü ve "Sen Drew olmalısın." dedi.

O anda Drew'ün jetonu düştü. Bunu daha önce çözemediği için aptal gibi hissediyordu kendini. Doğrularak "Ve sen de Olivia olmalısın." dedi. Demek bu yüzden tanıdık gelmişti; Alexa'nın evinin her yerinde resimleri vardı.

Olivia başıyla onaylarken tokalaşmak üzere elini uzattı. Drew, tıp fakültesi mülakatlarından bu yana, el sıkışma konusunda hiç bu kadar gergin olmamıştı.

"Kardeşimle senin artık arkadaş olmadığınızı sanıyordum." Yüzünde hâlâ aynı ifade vardı. Drew başıyla onaylıyordu ki bir anda kafasını salladı. Konuş Drew, şimdi kelimeleri konuşturma zamanı.

"Ben... Bazı sorunlar oldu aramızda ama ben hâlâ arkadaş olabileceğimiz umudunu taşıyorum." Bıyık altından güldü. "Hayır, istediğim bu değil. Kardeşinizle arkadaş olmak istemiyorum, daha fazlasını istiyorum."

Olivia'nın tebessümünün ardındaki nefret kaybolmuş gibiydi.

"Güzel. Bu soruya farklı bir cevap vermiş olsaydın, hemen Los Angeles'a defolup gitmeni söyleyecektim sana."

Drew bir kez daha güldü ama bu seferki biraz sesli olunca ön taraflarında oturan insanlar dönüp ters ters baktılar. Onlardan sessizce özür diledikten sonra tekrar Olivia'ya döndü ve "Burada olduğumu bilmiyor, yani sürprizimi..."

Olivia onun omzuna hafifçe vurarak "Merak etme, sürprizini berbat edecek değilim. Zaten yapamam çünkü benim de burada olduğumu bilmiyor, dolayısıyla kendi sürprizimi de mahvetmiş olurum." dedi.

Drew o anda bir şey fark etti: eğer Olivia buradaysa Alexa ona verdiği tavsiyeyi dinleyerek ablasına projesinden bahsetmişti. Dargın olmalarına rağmen Alexa'nın böyle bir şey yapmış olmasına inanamıyordu.

Bir şeyler demek üzere Olivia'ya döndü ama o Drew'ü susturarak ön tarafı işaret etti.

Alexa gergin olacağını sanıyordu ama salona girerken tuhaf bir şekilde sakinlik çökmüştü üzerine. Elinden gelen her şeyi yapmıştı ve sonuç ne olursa olsun ablasının gönlünü kazandığını biliyordu.

Ama yine de çabalarının karşılıksız kalmasını istemiyordu tabii.

Toplantının ilk yarısını, aldığı notları başkan ve Theo ile paylaşarak geçirdi. Edindikleri tecrübeler sayesinde, notlarını e-posta ya da mesaj yoluyla almamaları gerektiğini çok iyi öğrenmişlerdi. Bir keresinde yerel bir gazetede başkanın toplantı boyunca telefonuyla oynadığı haberi çıkmış, üstelik resmi de basılmıştı ve başkan eleştiri oklarının hedefi haline gelmişti.

Sıra onun sunumuna geldiğinde ayağa kalktı, tüm haftanın gerginliği bir anda gitmişti sanki. Gerçi belediye meclisine raporunu daha önce sunduğundan bu kısım tiyatrodan ibaretti.

"Sayın başkan ve saygıdeğer üyeler, Genç Sanatçılar Rehabilitasyon Projesi ya da kısa adıyla GSRP ile ilgili teklifi hepiniz gördünüz. Bu noktada, benzer programların mezunları

size buralardan gördükleri faydaları anlatmadan önce, proje hakkında birkaç detay vereceğim. Ardından sorularınızı alıp projeyi kamuoyuna açıklamaya başlayacağız."

Sunumuna devam ederken, baştan beri bu işe karşı olan üyeler hariç, konseydeki herkesin başlarını olumlu manada sallayıp gülümsemeleri onu memnun ediyordu.

Daha sonra Theo tarafından özenle seçilmiş mezunların konuşmasma geldi sıra: Bunlardan biri Doğu Los Angeles'ta böyle bir programa katılmış olan bir üniversite öğrencisiydi ve diğeri bugünlere gelmesini gençliğinde katıldığı sanat ve yazma programlarına borçlu olan çiçeği burnunda bir yazardı. Theo, onlara neleri vurgulamaları gerektiğini öğretmek için günlerce uğraşmıştı ve gençler konuşmaya başlayınca Theo'nun yüzündeki gerginlik iyice artmıştı. Mezunlar başta biraz kekeleseler de bir süre sonra konseyi avuçlarının içine almayı başardılar.

Konsey başkanı, tartışmayı kamuoyuna açmca gerilme sırası Alexa'ya geçti. Yaptıkları cemiyet toplantılarından sonra işlerin kötü gitmesinden korkuyor, insanların ne diyeceklerini kestiremiyordu. Projeye destek veren tüm kesimlerin gelmesi için yoğun çaba harcamışlardı ve birçoğu da onları kırmamıştı ama salonda Alexa'nın tanımadığı birçok yabancı sima da bulunuyordu. Kim bilir neler diyeceklerdi?

İlk iki konuşmacı, onların tarafında olduğunu bildiği insanlardı. Ancak sonraki ikisi, pazar günkü toplantıda açık bir şekilde muhalif olan kişilerdi. Ancak yine de projeyi destekler mahiyette konuştular.

Doğrudan kendisine bakmakta olan Theo'ya, ardından da ön sıralarda oturan Maddie'ye baktı. Henüz rahatlayamadığından gülümseyemiyordu.

Toplantı bir süre bu şekilde devam etti. Elbette karşı tarafta olup, çocukların disipline edilmeleri gerektiğini, işledikleri suçlarm cezasız kalamayacağını, bunun suçu hafif

göstereceğini ve Alexa'nın daha önce duyduğu sair gerekçeleri savunan az sayıda insan da yok değildi. Ama kalabalığın büyük çoğunluğu onların tarafındaydı ve Alexa buna inanamıyordu. Bir deli gibi sırıtmamak için bilgisayarının ekranına baktı. Kafasını kaldırdığında neredeyse koltuğundan zıplayacaktı. Olivia elinde mikrofonla ayaktaydı.

"Sayın Başkan ve sayın üyeler, bu şansı verdiğiniz için teşekkür ederim. Bazılarınızın bildiği üzere şimdi uzaklarda yaşıyor olsam da ben de burada, Körfez Bölgesi'nde büyüdüm. Lise hayatım boyunca zamanımı belaya bulaşarak ziyan ettim ve en sonunda ölçüyü kaçırdım. Tanrı'ya şükür bugün tartıştığımıza benzer bir programa gönderildim ve bu sayede yapabileceklerimin ve gençliğin verdiği asiliğin ötesine geçip önemli olan şeye odaklanırsam başarabileceğim işlerin ayırdına vardım. Daha sonra iki tane üst düzey okuldan mezun oldum ve şu anda da New York'ta bir hukuk firmasının ortağıyım. Dışarıda benim bir zamanlar olduğum durumda olan birçok genç var ve birilerinin onlara doğru yolu göstermesi gerekiyor. Ama onlar çoğunlukla dışlanıyorlar ve asla doğruyu bulamıyorlar. Kendi adıma böyle bir programa alındığım ve neticesinde başarılı olduğum için çok mutluyum ve umut ediyorum ki buna çok ihtiyaç duyan Berkeley gençleri için de bu yolu açarsınız."

Alexa'nın gözleri dolmuştu ve ağlamamak için tavana baktı. Kafasını indirdiğinde Olivia'nın doğrudan ona baktığını gördü ve kıyamet gibi alkış koparken birbirlerine gülümsediler.

Bu konuşmanın ardından konsey bu pilot programı kabul ettiğinde kimse şaşırmadı. Alexa, Theo ona sımsıkı sarıldığı için minnettardı çünkü onun omzuna yaslanıp rahatça sırıtacak fırsatı bulmuştu. O kadar heyecanlıydı ki sonraki yarım saat boyunca, Oxford Caddesi'ne yapılması planlanan bisiklet yoluyla alakalı tartışmayı takip etmekte hayli zorlandı.

Nihayet toplantı bitti ve Alexa, Olivia'yı bulmak için ayağa fırladı ama ona ulaşması biraz zaman alacak gibi görünüyordu çünkü konsey üyeleri ona teşekkür etmek üzere yanına gelmişlerdi. Üyelerin tebriklerini kabul ettikten sonra Alexa'ya sarılma sırası başkandaydı.

"Bu gece beni gururlandırdın Alexa."

Alexa geri çekilirken gözyaşlarını sildi. Bu sefer utanmamıştı.

"Beni ağlatmayın efendim. Sadece işimi yapıyorum."

Başkan güldü ve onun omuzlarına hafifçe vurarak "Yarın öğleye kadar işe gelmezsen iyi edersin ve bu bir emirdir. Duydun mu beni?" dedi.

"Baş üstüne efendim."

Başkan, Theo'ya dönüp sarıldıktan sonra ona birkaç yirmilik uzatıp "Tüm ekip içmeye gideceğinizi biliyorum. Hepinize iyi eğlenceler. Ben eve gidiyorum." dedi ve göz kırptı.

Başkan gittikten sonra Alexa tıka basa dolu çantasını koltuktan aldı. Pekâlâ, artık ablasını bulsa iyi olacaktı.

Koltuklar arasında ilerlerken Olivia'nın saçlarını bulmaya odaklanmıştı; bu şekilde işi daha da kolay oluyordu.

"Olivia!" diye bağırdı, artık sesini içinde tutmaktan korkmuyordu. Olivia yanındaki adamla beraber ona döndü ve Alexa şaşkınlıkla bir adım geri gitti.

"Drew?"

Drew, yıldırım hızıyla yanında bitiverdi. "Selam. Harika iş çıkardın."

Alexa, onun burada olduğuna inanamıyordu. "Drew?" Artık isminden başka şeyler de söylemesi gerektiğinin farkındaydı ama aklına bir şey gelmiyordu. Onun ellerini tutmak, kollarını ona dolayıp başını onun sıcak göğsüne yaslamak ve onu eve kapatıp bir daha bırakmamak istiyordu. "Sen... Ne arıyorsun burada?"

"Zafer geceni görmeye geldim. Sen, şey... Burada olduğum için sevindin mi?"

Alexa gülümsedi. Onu terk ettiği geceden sonra buna kaçamak cevap vermesi imkânsızdı. "Bundan daha fazla mutlu olamazdım herhalde." Bakışlarını Olivia'ya çevirdi. "Tabii kardeşimi gördüğüm için de çok mutluyum."

Drew ve Olivia birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Bunu planlamadık! Gerçekten bak!" dedi Olivia ve onu kendine çekip sıkıca sarıldı. "Theo'yu ve grubun geri kalanını takip edeceğim. Galiba kutlayacaklar bunu."

Alexa başını salladı. Bu, hayatındaki en tuhaf gecelerden biriydi. "Evet, Blue Lounge'a gidecekler ama dur biraz –"

Olivia kafasını sallayarak Drew'ü işaret etti ve "Şu anda konuşmanız gereken başka şeyler var. Endişelenme, sonra görüşürüz." dedi.

Olivia ve Drew bu konuyu konuşmuşlar mıydı? Hatta daha önceden tanışıyorlar mıydı? Drew burada ne arıyordu? Alexa, Olivia'nın elini tutup sıktı ve "Livie, çok teşekkür ederim." dedi.

"Bir şey değil, ufaklık. Benim için zevkti."

Olivia, Theo ve Maddie ile birlikte kapıdan çıktıktan sonra ikisi koca salonda yalnız kaldılar.

"Çörekler için teşekkür ederim, çok tatlı bir sürprizdi."

Drew, "Bir şey değil, rica ederim." dedikten sonra uzanıp onun omzuna dokundu. Alexa onun üzerine atılıp ona sarılmamak için kendini zor tutuyordu. "Umarım güne iyi bir başlangıç yapmanı sağlayabilmişimdir."

Alexa, geldiğinde hâlâ sıcak olan çörekten aldığı ilk ısırığı hatırlayıp gülümsedi. "Sağladılar." Kendiyle mücadele etmeyi bırakıp Drew'ün eline uzandı. "Drew, burada ne arıyorsun gerçekten?"

"Buradayım çünkü... Kahretsin, söyleyeceklerimi kelimesi kelimesi ezberlemiştim ama şu anda hepsini unuttum." Derin bir nefes aldı. "Geçen hafta işler hep ters gitti."

"Drew, tamamen benim hatam. Partideyken öyle bir kavganın fitilini ateşlememeliydim. Ve sana bir hoşça kal demeden gitmemeliydim. Üzgünüm. Seninle bir yetişkin gibi konuşmalıydım."

Alexa geri çekilmeye çalıştı ama Drew onun elini sıkıca tutuyordu. "Ben de üzgünüm. Hislerim konusunda dürüst olmalıydım."

Alexa geri kalanını duymak istemiyordu. Bu gece olmazdı. Aslında hiçbir zaman olmazdı.

"Hayır, o konuda endişelenme. Bunun için buraya kadar gelmek zorunda değildin. Nasıl hissettiğini biliyorum ve sorun değil." Kahretsin, tekrar ağlamaya mı başlayacaktı? Gerçi artık onun önünde ağlamaktan utanmıyordu.

"Hayır, Alexa, bilmiyorsun." Alexa'nın elini bırakıp bir adım geriye gitti. "Sana bundan hiç bahsetmedim ama o gün sırf seninle biraz daha zaman geçirebilmek için uçağımın saatini değiştirdim."

Alexa gözlerini kısarak ona baktı. Neden ona zaten bildiği bir şey söylüyordu ki?

"Biliyorum. Değiştirdiğinde yanındaydım ya."

Drew kafasını salladı. "Hayır. Konferanstan sonra olanı demiyorum. Düğünden sonra."

Alexa'nın omzunda asılı duran çantası yere düştü. Kafası iyice karışmıştı. Sarhoş gibi hissediyordu. Pizza ve çörekler yüzünden miydi yoksa? Ya da fincanlarca kahve tesirini yeni mi gösteriyordu? "Ne demek düğünden sonra? Senin uçuşun geceydi zaten o gün."

Drew bir kez daha kafasını salladı.

"Öğlendi. Sen o sabah banyodayken saatini değiştirdim ve böylece seninle daha fazla zaman geçirdik. Sana doyamadığımı ta o zamandan anlamalıydım."

Neler diyordu böyle? Şimdi neden söylüyordu ki bunları?

"Drew, ben..."

Drew, bir kez daha onun eline uzanıp "Hayır, bitirmeme izin ver lütfen. Sen... Ben... Alexa, sensiz bir hayat düşünemiyorum. Seninle asansörde tanıştığımız o andan beri sensiz duramıyorum. Sabah uyanıp seni yanımda göremeyince... İçim eziliyor. Sensiz yaşamayı denedim ama yapamadım. Yapamıyorum." dedi. Derin bir nefes alıp devam etti. "Alexa seni seviyorum. Hem de çok seviyorum."

Alexa onun elini bırakmaya çalıştı ama Drew buna izin vermedi. Gözleri yaşlarla doluydu.

"Drew, ben... Emin misin?"

Drew gülümseyerek ona doğru bir adım attı.

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım daha önce."

Alexa'ya onu sevdiğini söylemek, sandığı kadar zor olmamıştı. Aslına bakarsan durmaksızın tekrarlamak istiyordu bunu. Ama onun hisleri de bu şekilde miydi acaba? Bilmiyordu. Tek bildiği yan yana ve el ele olduklarıydı. Ona her şeyi anlatmalıydı. Telefonunu ona uzatıp "Bak." dedi. Alexa soru dolu gözlerle kendisine bakıyordu ama yine de telefonu aldı. "Ne kadar emin olduğumu oradan anlayabilirsin. E-postayı oku lütfen."

Alexa, ekrana bir süre baktıktan sonra boğazını temizledi ve e-postayı sesli bir şekilde okudu. "Drew Nichols, Oakland Çocuk Hastanesi olarak sizinle çalışmaktan mutluluk duyacağız." Sesi titriyordu. "Bu gerçek mi?"

Drew uzanıp telefonu aldıktan sonra "Gerçekten de öte. Pazar günü buradaki hocamı aradım. Düğünden önceki görüşmemizde bu hastanede yakında bir pozisyon açılacağını ve beni buraya kabul ettirmek için elinden geleni yapacağını söylemişti. O zaman hayır demiştim ama... Sonradan fikrimi değiştirdim. Gerçi hocamın söylediğinden biraz daha karmaşıktı ve oraya başlamam için –"

Alexa kollarını ona dolayıp kafasını Drew'ün göğsüne yasladı. Yine ağlıyordu ve Drew bunların mutluluk gözyaşları olmasını diledi. Ona sıkıca sarıldı ve "Sadece sen istersen kabul edeceğim." dedi kulağına. "Nolur istediğini söyle."

Alexa, Drew'ün başını kendine doğru çekip onu tutkulu bir şekilde dudaklarından öptü.

"Söylemeyecek misin?"

Alexa gülümsedi, gözleri yaşlar yüzünden ışıldıyor gibi görünüyordu. "Evet, o işi kabul etmeni istiyorum."

Drew onun gözkapaklarını, yanaklarını ve saçlarını öptü. "Bana söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

Alexa, "Seni seviyorum." derken bir kere daha yaşlar süzüldü gözlerinden. "Ah Drew, seni çok seviyorum. Bütün hafta seni ne kadar sevdiğimi inkâr etmeye çalıştım."

Drew, Alexa'nın yanağındaki yaşları eliyle silerken "Kendime seni ne kadar sevdiğimi itiraf etmeye çalışıyordum." dedi. Sonra da Alexa'nın yüzünü ellerinin arasma alıp onu öptü. Gözyaşları birbirine karışıyor, bedenleri bir oluyordu.

"Bayan Monroe?" Ses kapının olduğu taraftan geliyordu. Alexa, başını Drew'ün omzuna yasladı ve onun maskara bulaşmış gömleğine gülerken güvenlik görevlisine döndü. "Kapıyı kilitlemem gerekiyor. Şey, ben..."

Alexa boğazını temizledikten sonra "Bunun için üzgünüm Stu. Tabii ki kilitleyebilirsin. Eşyalarımı alıp çıkıyorum hemen." dedi. Çantasını yerden aldı ve Drew'ün elini tutup

"Hadi eve gidelim." dedi. Drew, onun elini sıkarak onunla beraber kapıya doğru yürürken "Ekibinle buluşacağımızı unuttun galiba?" dedi.

Alexa durdu ve yüzünü takım elbisesinin kol kısmıyla silerken güldü. "Belki inanmayacaksın ama gerçekten de unutmuştum. Theo'ya mesaj atarım, o anlar beni. Olivia da... Biraz geç gelir."

Drew kafasını salladı. Şu anda onunla eve gidip kaybettikleri zamanı telafi etmekten daha fazla istediği bir şey yoktu ama Alexa'nın bu geceki kutlamaları kaçırırsa pişman olacağını biliyordu.

"Hayır canım olmaz öyle şey. Gideceksin tabii ki. Bu senin zafer gecen!"

Alexa'nın epey ağır çantasını elinden aldı ve omzuna attı.

"Seni işte bu yüzden seviyorum."

Drew güldü. "Bu mu yani? Seni yatak odana kilitlemeyip arkadaşlarınla içmeye gönderiyorum diye mi seviyorsun beni?"

Alexa onun elini tutup sıktı ve "Evet, öyle." dedi.

Drew, birleşmiş olan ellerini kaldırıp onun elini öptü. "Şimdi, tüm ofis arkadaşlarm seni rakun gözleriyle görmeden önce, yüzünü yıkaman için seni lavaboya sokmamız lazım. Ayrıca, oraya şu anda göründüğün gibi gidersen ablan beni mahveder."

Alexa gülerek "Hadi odama gidelim de kendime bir çekidüzen vereyim." dedi. Sonra da Drew'ün kafasını aşağı doğru çekerek kulağına "Ve biliyor musun, odamda kimse bizi rahatsız edemez." dedi.

Kulağa hoş geliyordu. Drew, eliyle boş koridoru işaret ederek "Önden buyurun, Bayan Monroe." dedi.

FİNAL

"Carlos neden bizimle restoranda buluşamıyor?"

Perşembe günü akşamı saat yedi civarıydı. Tanışmalarından yaklaşık bir yıl sonra Fairmont Oteli'nin girişindelerdi. Carlos, şehir merkezinde daha cazip oteller varken burada kalmayı tercih etmiş, Drew de restoran yerine onun odasında buluşmakta ısrar etmişti. Kokteyl ve kocaman bir tabak patates kızartması yemek yerine Carlos'un odasına gidiyorlardı. Alexa durumdan şikâyetçi olmamaya çalışıyordu ama çok yoğun bir gün geçirmişti.

"Kıyafeti hakkında senin fikirlerine ihtiyacı var galiba. Bilmiyorum." Drew'ün dikkati dağılmış gibiydi, sürekli telefonunun ekranına bakıyordu. Alexa, onun endişe duyduğu birkaç hastası olduğunu biliyordu ama yine de olağan dışı bir durum var gibiydi. Asansörün düğmesine bastıktan sonra ona bakıp gülümsedi. Bu asansörle ilgili eski anıları kafasında canlandırıyordu ama Drew uzaklara dalmış gibiydi. Yine de üzerine alınmamaya karar verdi.

Geçen bir yılda inişli çıkışlı bir ilişkileri olmuştu. İki yoğun kariyer ve bir ilişki ile nasıl başa çıkılacağını, sessiz sakin geçen hafta sonlarının ardından stresli pazartesiler ve perşembelerle baş etmeyi, çekinseler bile birbirlerinin duygularını paylaşmayı ve her şeyden öte birbirlerini sevmeyi öğrenmişlerdi. Ve bu sayede büyüklü küçüklü tüm engelleri aşmayı da öğrenmişlerdi.

Köşedeki asansörün -onların asansörü- kapısı açıldı ve Drew onu elinden tutup içeri doğru çekti. Alexa bir şeyler sormak üzere ona bakıyordu ki asansörün içindekiler ilişti gözüne. Kabinin zemininde çiçek buketleri vardı. Koyu kırmızı güller, pembe şakayıklar, parlak turuncu gerbera papatyalar, altın sarısı nergisler, mor leylaklar... Hepsi de zemin boyunca sıralanmış vazoların içindeydi. Bir köşede bir piknik sepeti, diğerinde bir kovanın içinde şampanya şişesi ve ortada pembe bir çörek kutusu vardı.

"Drew? Bunlar... Biz..." Ne soracağını bile bilmiyordu. İlk başta bunun bir yanlışlık olduğunu düşündü ama sonra Drew'ün gülümsediğini gördü.

Drew, onun ellerini avucunun içine alıp "Alexa. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Alexa başını sallayarak onayladı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu yine. Tanrım, bu adam beni sürekli ağlatıyor. Bu seferkiler mutluluktan ama.

"Ben de seni çok seviyorum."

O anda asansör duruverdi ve Alexa sağa sola bakınarak güldü.

Drew, onun elini öptükten sonra "Biliyorum. Tam 364 gün önce burada taruşmıştık ve bu başıma gelen en güzel şeydi." dedi. Geçen sene bacak bacak üstüne atarak oturdukları yere tekrar oturdular.

"Alexa Monroe, benimle evlenir misin?"

Bir damla gözyaşı, Alexa'nın yanağından aşağı doğru yavaşça süzülüyordu, neyse ki Drew, Berkeley'ye taşındığından beri su geçirmez maskara kullanmaya başlamıştı.

"Evet, seninle evlenirim. Seninle evlenmeyi çok isterim." Sonra da Drew'ün yüzünü kendisininkine yaklaştırdı ve yere uzanana kadar tutkulu bir şekilde öpüştüler.

Drew, bir anda geri çekilip "Bekle! Bir şey unuttum!" dedi ve elini cebine atıp bir mücevher kutusu çıkardı. "Sevdin mi? Maddie bana bazı fikirler verdi, ama sen..."

Alexa, yüzüğü parmağına takması için sol elini uzattı. Aşağı baktığında parıldayan taşı gördü ama gözlerini Drew'ün gözlerinden ve yüzündeki ifadeden ayıramıyordu. Hayatında hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu.

"Yüzük mükemmel ve Maddie'nin bu sırrı benden saklayabildiğine inanamıyorum." Sonra da sağına soluna bakıp "Bunu nasıl başardın? Asansörde ne kadar süre kalabileceğiz? Dur bir dakika. Carlos yukarıda falan değil, değil mi?" dedi.

Drew, parmaklarını onunkilere geçirirken gülümsedi. "Hayır, Los Angeles'ta. Otel müdürüne yağcılık yapıp düğünümüzü burada yapacağımız sözünü vermem karşılığında asansörü yarım saatliğine alabildim. Aslında bunu yarın, gerçek asansör yıldönümümüzde yapmak istiyordum ama müdür bugün hariç asansörü kiralayamayacağını söyledi. Umarım senin için sakıncası yoktur."

"Şu anda sakıncalı hiçbir şey yok benim için."

Drew, sırıtarak "Seni bırakmayı başardığım ilk anda şu şampanyayı patlatacağım. Çünkü çok fazla zamanımız yok." dedi ama vücudunu Alexa'nınkinden ayırma konusunda pek de acelesi yok gibiydi. Alexa ise durumdan fazlasıyla memnundu. Başını Drew'ün göğsüne yaslayıp aynı yere oturdu.

Yaklaşık bir dakika sonra, Drew piknik sepetini işaret ederek sihirli sözcükleri söyledi.

"Bu sefer peynir ve krakerler benden."

